

GLASNIK

PRESVETOGLA SRCA ISUSOVA

S dopuštenjem crkvenih i redovničkih starješina.

Uređuje

KAMILO ZABEO

Sredenik D, I. u Travniku.

↔ GODINA XI. ↔

ZAGREB
TISAK I NAKLADA ANTUNA SCHOLZA.
1902

Sadržaj XL. tečaja (1902.)

I. Pjesme.

Ah, primi me, primi!	124	Majka na jedinici	76
Cvjetna polja	23	Oj sreće li	231
Hrvat i Srce Isusovo	103	Zdravo Marijo!	92

II. Članci, ponka.

Crkvenica. Dva spomenika	63	Što je papa?	146
Jakovljević Fra Marijan	184, 206	U Lurd	25, 50, 68
U amantinskom vrtu	224	U Paray-le-Monial	56, 107, 126
Majka Bođja kntjevacka	143, 167, 187		

Mješovite učlanke:

1. Mlađi progonačta	1	7. Stvaranje i ljubav presv. Ivana	
2. Djela pokora	21	Isusova. (Hrvatski hrvati)	121
3. Stvaranje sv. Krila	41	8. Krupost slavlja	141
4. Dah molitve	61	9. Ljubav k Bogu	161
5. Ponuđanje u Bl. Gospa	81	10. Stvaranje Svetotajstva oltara	181
6. Radnica poklonova S. I.	103	11. Prava ljubav k prikupljanju	201
		12. Krupost sv. vjere	221

III. Vjesnik

Hrvatski književni Srca Isusova.

Biskupi naši: Dvornik 183.
Mahnić 77, Marković 104, Stadler 172.

Blagdan S. Lj. Brčko 172, Grobnik 170, Kloštar 152, 171, Kostrena 172, Medvedolac 172, 23, Mošćenice 153, Petrovaradin 171, Sarajevo 172.

Skradroveci 152, Travnik 173.

Bratovština S. I.: sv. Ivan Zabao 171, Jasečevac 233, Karlobag 171, Kloštar 152, 171, Krapje 152, Martinškavci 33, Petrovaradin 171, Podgorac 33, Vrbje 233.

Crkva S. Lj. Zagreb 10, 46, 150.

Lipanjska poh. Matulaka 104
Kostjanjci 106, Prasnice 153.

Ljubavni zavet: Otočac 166.

Misije: Černik 255, Pražnica 32.

Vrbje 233.

Pokladac: Urbanija 115.

Zastava S. Lj.: Šupunk 252.

Župe S. Lj. Bakar 30, Bjelina 74,

150, Draga 168, Gornjala 6, Grobnik

170, Klanjee 233, Kloštar 152, 171.

Mošćenice 153, Podgorac 192, Postira

172.

Ine dovođene vijesti.

Kip Srca Marijina: Draga . 94
Spomenik: Rijeka 192

Inozemne vijesti.

Rim: Papinski jubilej 43, 55 Nova
oprosna molitvica S. Lj. 32, Okruglica
o presv. otajstvu oltara 181, 191.
Zavjetna misa S. Lj. 114.

Slovenci: Stvaranje Srca Isusova
115. Tri biskupa o S. Lj. (Jeglić, Na-

potnik, Misija) 204. «Glasnik najsveti-

tejih Srca» 74. Krešović S. Lj. 192.

Francuska: Paray-le-Monial, Dar

Kinera 124.

Italija: Kip S. Lj. na brdu 231.

Sistanak S. Lj. u Napulju 191.

Španjolska; Valencija 140.
Afrika; List 71.

Amerika; Hrvatska država S.
I. 73. Ekvador, Riobamba 140.

IV. Pripovijesti, zahvalnice, razno.

Dohar igrled	29	3) U svakom stazu 111. 4) Kod ispita 112. 5) Počesnik mira 112.
Dva brata	3	6) Prijatelj utjekelj 134. 7) Nebeski svjetlosti 135. 8) Svemođni Spasitelj 136. III. Izvor milosti dalevih: Uvod 154. 1) U strasti i napasti 155. 2) Obraćenici S. L. 173. 3) Obraćenice S. I. 175. 4) Razzi putevi k S. L. 192.
Gospa od Zdravlja	128	5) Iz dakovine paoće 218. 6) Zvanje svećenika i redovnika 214. 7) Sretos smrt 255.
Izmirio ih Presv. Seća	128	Zahvalnice Matici Botičoj: 91
Kotiko može molitva k Presv. S.	153	Zahvalnice sr. Antunu 113
Lija brzo dolijala	195	Uz neke slike: Antroviće 236. Ata- wizija 94. Augustin 156. Basilije V. 116. Grgur nazivski 94. Grgur V. 56. Ivan Zlat. 14. Jeronim 176.
Nena izjarena za svjetlu	11	Pozajmenici: Broj 33. Mjesolna sr. mis 74.
Oružnici-Bolji ugodnici	190	Ir Isusice misle: 15. 136. 196. 215. 233.
Otpusti za doze naše	131	
Pomoć Majke Božje trsatice	84	
Srce Is. nudio ga k lutorsu	227	
Sv. Josip zaštitoč dobre smrti	51	
Sv. Obitelj spada mu Isrot	4	
To nije mogao očiniti drugi	211	
Zabranjivala sum osiglavljivo stvar	110	
Zar miskol, da litsani spavaju	166	
Zakrednica Srca Is. Uvod 34. I. Naj- bolji hlebni 35. 57. 75. II. Pomoćnik u svake bijedi i tavolji; 1) Poundsai odjetnik 59. 2) Državni skrbnik 90.		

V. Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

1. Pjevanje:

Davorija	137	Na likim krilima 200
Draguj	137	Utisci, pjesmo! 30
Đeđe ste, mlade Hrvatice!	38	

2. Prijedaji:

Društvo djevojaka: Bokovo V. 78. Draga 179. 211. Drenova 77. 211. Dubrinska 128. 211. Grobot 170. Kraljica biskupija 79. Kremnica 78. Modruš 211. Mošćenice 113. No- valja 79. Opuzen 211. Rasinja 38. Pag 133. Seća na Br. 180. Stajica 79. Stubica D. 211. Šalak 211. Šće- vica 209. Varadžia 211. Varcar 60. Vrh 211.	Kći S. L. (Sarajevo) 139 Nedjeljanudni poklon 40, 140 Novi zbor Marije (Zagreb) 40 Slavlje i posvetu: Đakovo 172. Karlobag 179. Medordolac 172. Mirovica 172. Petrovareš 171. Postira 172. Preko 172. Rijeka 172. Seća na Br. 180. Stoc 117, 172. Varadžin 98, 172. Zagreb 179. Zbor S. L. (Travnik) 60
---	--

3. Pripovijesti i smještaj:

Josipina tajna	217, 237	Objedena kuća 89
Kamo upačače Leon XIII. omfa- daju?	137	Odlikal 19
Mladi revenci S. L	20	Plemenito djelo (Leon XIII.) 58
Najmagla preplatnica	199	Pod Majkinim okriljem 97
Nata strana!	17	Pokladač Žrtva 37
		Potajni jasak 95

Prva sv. pričest jednoga nadvoj
vode 157, 177, 197
Rastopilo se ledenu srce djevo-
jaka 160
Slatko je oteti suzu siromaka 140

Slatko je umrijeti u S. I. 18
Zabradnica: Ponos kod ispitn 119
Iz liniice nade 200, 240
Sestrica 180, 220

Kazalo mjestâ.

Hrvatska: Bakar 30, Bečinac 167, Bekovec V. 78, Crkvenica 63, Čabar 35, Čarma 75, Diaga 94, 168, 211, Drenova 77, 170, 211, Gudac 200, Grizans 134, Grobnik 163, 170, iv, Ivan Žebao 57, 171, Jakšić 168, Jasenovac 233, Jelenje 170, sv. Juraj kod Sesja 90, Karlobag 64, 171, 179, Klanjec 233, Kloštci 152, 171, Kloštar Ivančić 36, Kostajnica 106, 124, Krupje 135, Kuzmotel 78, Letina G. 111, Lovinac 57, Martinskavac 33, Mednici 201, Ogulin 84, Otočac 166, Praputnik 214, 235, Rasinja 33, Rijeka 172, 192, Seo 120, Štajnić 79, Stabica D. 211, Stupnik 232, Sušak 56, 211, Svi-
bovec 172, Štivica 209, 211, Tonolovac 15, Trnava 16, Tresat 84, Varaždin 89, 98, 139, 172, 211, 215, 224, Zagreb 10, 17, 36, 40, 46, 75, 89, 90, 92, 115, 116, 120, 135, 150, 179, 185, 196, 199, 214, 216, 224, 235, 240, Iz raznih mjestâ 90, 112, 155, 173, 174, 193, 194, 216.

Slavonija: Babina greda 75, Bošnjaci 93, Brod n. S. 112, Čersak 238, Đakovo 172, Ivankovo 172, Kapot 168, Knečić 167, Komarovo 167, Kominić 75, Kuprevo 147, 167, 187, Mitošica 172, Osijek 91, Petrovaradin 76, 178, Podgorac 37, Počega 112, 168, Radinović 172, Rajevoselo 172, Še-
mejci 140, Škenderovci 152, Štivica 209, 211, Vrbanja 115, Vrbje 233, Iz raznih mjestâ 13, 89, 90, 112, 131, 155, 175, 192,

Dalmacija: Bol 20, Đos 76, Dubrovnik 20, 125, Janjina 16, 18, 196, Medvedolac 172, 232, Metković 15, 136, Novska 79, Omiš 35, Opure 211, Pag 133, Postira 172, Potomje 20, Prassica 32, 153, 215, Preko 172, Šetka 180, Sinj 112, Spojet 15, 112, 217, 237, Ston 117, 172, 190, Zadar 36, 80, 120, 136, 172, Iz raznih mjestâ 19, 29, 53, 97, 155, 190, 194, 214, 235, 234.

Herceg-Bosna: Banjaluka 104, 184, Bjelina 24, 150, Belko 172, Brjevno 57, Fojetica 185, 187, 209, Gorazda 6, Gorice 172, Gotagora 186, Jajce 185, Koštič 172, Kreševac 92, Kupres 206, Lipnica 186, Livno 70, Maglajani 228, Potočari 192, Rovine 227, Sarajevo 14, 56, 91, 94, 112, 116, 139, 156, 172, 176, 216, 236, Šutjeska 185, Tjenište 149, Travnik 60, 71, 111, 122, 173, 182, Tuzla 186, Varčar 60, 184, 185, Zovik 172, Iz raznih mjestâ 89, 112, 155, 173, 178, 193, 194, 213.

Istra: Brijuni 128, Dubašnica 128, 211, Gorica 26, Krk 128, Lošinj V 157, 164, 177, 197, 233, Malinska 128, Molčanice 153, Opalija 75, Puš 75, Utri 211, Krčka bukupinja 79, 160.

Ugarska: Sv. Marija 136, Ő Besseyb 15, Šopun 75, Megjumurje 155,

S. N. V. S. B.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 1. Siječanj, 1902. God. XI.

Izlaže mjesečno jedanput. Stoji na godištu 48 fl., u kuću dostavljen ili s poštrom 72 fl., za inozemstvo i K. 30 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u siječnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Milosti progonstva.



agja na uzburkanom moru, kojoj valovi i bijesna oluja propašću prijete — nije li to živa žlika svake teško iskušane duše, pa toliko puta i same Crkve Kristove? Nu evo gdje na lagji brodar podigne ruke prema nebu, a oči prema svjetioniku; a sa svjetionika silno se kao sunce žari Sreti Isusovo i obasjava blagim svojim i nadobudnim zrakama lagju na moru i brodara na lagji. Vrh svjetionika blišta se križ, znak patnje, no i pobjede.

Ova se slika u zadnje baš vrijeme na dlaku ispušnjuje u Španjolskoj i Portugalskoj, a nadsve u Francuskoj. Slobodni zidari, zakleti neprijatelji Crkve, prouzročili su tamo strahovitu oluju, kojom su radi progutati lagju Crkve Kristove. Pored svega otpora dobrih katolika i susostajanja svetoga Oca, pošlo je božbožnicima za rukom, te

su u one tri zemlje jednim mabom, nepravednim zakonima, u temelju uzdrmali u opstanku njihovom crkvene redove.

Na hiljade redovnika i redovnica moralno je poći u progonstvo, osobito u Englesku, gdje ih i sami protestanti prijazno dočekaju, čudom se čudeći što su državnici onih zemalja u slijepom bjesnilu prognali „najbolje i najzaslužnije građane svoje.“ Oni pogioše u tagjinu, lišeni svega, siro-masni do skrajnosti, s neopisivom tugom plačnici za onim dijelom vinograda Gospodnjega, gdje su dosele tako blagoslovljeno radili, a koji se sađa nemilo pustoši i hara. Pomicle li na to, srce hoće da im svise od tuge i žalosti.

Na jedan put se hiljade i hiljade bolesnika, nemoćnika i staraca, lišilo njihove brižne i požrtvovne njegе. Samostani su njihovi zatvoreni, pa čekaju, da se pretvori u vojarne ili druge profane zgrade. U crkvama njihovim umukla slava Božja, u školama njihovim bane se bezbožnici.

Teške li kušnje i za samu Crkvu Kristovu! Evo lagje Petrove u olui bijesnoj! Hoće bezbožnici da liše Crkvu najvjernijih četa, da bi ju kasnije tim laglje uništili.

Nu kraj svega toga ni sveti Otac ni redovnici ne klesnu duhom Sv. Otac u ganutljivom, očinskom pismu bodri ih na ustrajnost u kušnji, i upućuje ih k izvoru svake utjehe i junačke snage: k Presvetom Srcu. „Obratite se,“ piše on 29. lipnja proganjениm redovima, „gorućom molitvom Boga i u skromu Srcu vrhovnoga poglavara svojega, Isusa Krista, i budite uvjereani, da ćete tu naći povećanje pouzdanja i jakosti, da po njem pobijedite sve bjesnilo svijeta!“¹²

Evo dakle, gdje Sreć Isusovo proganjenum redovima usred nodi i bure svjetli kao svjetionik sjajni, napunjujući im grudi svetim mirom i pouzdanjem u providnost Božju. Znaju redovnici, da će im upravo ovo žestoko progonstvo donijeti preobilnih i vanrednih milosti od Presvetoga Sreća onoga, koji no reče: „Blago sam, ako vas usruće i usprogne i ruku na vas sve зло, lažući zbog mene. Veselite se i radujte se, jer je velika plada eafa na nebesima!“ (Mat. 5, 11. 12.)

Uvjereni o toj istini, predložile svetom Ocu kao molitvenu nakanu za ovaj mjesec baš ovu: „Milosti progonstva.“ A Leon XIII., duboko ganut ušliknu: „O dà; dà; o vu na kanu blagosivljem iz dana sreća svoga!“

Mi se nadamo, da će i ovaj put krič pospješiti konačnu pobjedu Crkve Kristove!

>><<

Dva brata.

Bilo je godine 1896. Nedaleko od grada New-York-a desio se Isusovac, imenom O. Giordani. Jednom ga pozvao, da isповједи bolesnika, koji je bio na glasu zločinac i bezbožnik. Isusovac dogje k bolesniku posve umoran, pošto je morsao 30 milja putovati. Bolesnik se vrlo skrušeno isповјedi, a pokaza toliko vjere i pobožnosti, da se isповјednik u velike začudi. On će ga upitati ljubezno: „Jeste li štograd molili, ili jeste li se koje osobite pobožnosti držali?“ — „Ah, oče moj,“ odvrati bolesnik kroz plač, „Vi ste sami čuli, da sam bio zločinac i bezbožnik. Nijesam nikada htjao ni za Boga, ni za dušu, ni za molitvu. Nego za me se molila, i moli još uvijek moja dobra majka. O koliko je jadnica plakala za mnom, koliko je trpjela! Kad sam ju zadnji put vidiо, reče mi: Šinko moj, ti nećeš da promjeniš svoj život, i da ~~že~~ s dragim Bogom pomiriš; zaluđu te nagovaram. Ali što ne mogu postići moje riječi, to će isprositi od Presv. Srca Isusova. Ja, tvoja majka, predajem i posvećujem te Presvetomu Sreću Isusovu. Nikada ne će prestati, da molim ovo premlistivo Sreću za tvoje obraćenje.“

Sada izruči bolesnik Isusovcu jedan list, moleći ga, da mu ovaj list poštom otpremi. Pročitavši isповједnik adresu, smetivao se od čuda, pa će bolesnika upitati: „Šta Vam je ova gospoginja, kojoj piše?“ — „To je moja majka,“ odvrati bolesnik, „koja se je toliko za me molila. Evo sada joj javljam, da je dragi Bog uslišao molitve njezine.“

Na ove riječi udari Isusovac u plač, zagriji bolesnika, poljubi ga govoreći: „To je i moja majka, a mi smo si rogjena braća. Naša je ljubezna majka već umrla, a sve je do zadnjega časa molila Presv. Sreću Isusovo za tvoje obraćenje, dapače prikaza Bogu svoj život za te.“

Nikto ne će moći opisati čarstva ljubavi i harnosti raskajanaog sina, kada je čuo ovo. Isusovac pak ne ostavi brata si, sve dok nije mirno i sveto preminuso u njegovim rukama, hvaleći sve do zadnjega časa Presv. Sreću Isusovo, koje je njemu tako milosrdno bilo.



Sveta obitelj spasila mu život.

(Blagdan svete Obitelji III. nedjele u Bogovađenju.)

Prije nekoliko dana — tako nam piše veleč. g. Petar Brožićević, kapelan na *Breljaku* (Hrvatsko Primorje) — nanese me posao u jednu kuću, iz koje smo u jutru istoga dana sahranili domaćinu. Našao sam tamo više ljudi na okupu. Raspleo se razgovor, pa će jedan ovu, drugi onu. Kad li se oglasi najstariji među nama Gašpar K.: „Sad pak poslušajte mene svi, i Vi gospodine kapelane.“ Zamukosmo i znatižljivo uprijesmo oči u njega. I on stade pripovijedati, gdje mu je sveta Obitelj na čudesni način spasila život. Sto je taj Gašpar nama pripovijedao, pripovijedat će i ja vama, čitatelji milog našeg „Glasnika Presvetoga Sreća Isusova“ — i to što vjernije. Možda će mnogi čitatelji, kad čuje taj slučaj, još više zavoljeti svetu Obitelj: Isusa, Majku Mariju i sv. Josipa. Možda će ih još zaufanje zazivati u pomoć. Ele, bilo kako mu drago, evo što nam je pripovijedao naš dobar Gašpar:

Oko godine 1870. radili smo u Sueškom kanalu. Radota je bila teška i pogibeljna. Svaki gotovo božji dan dogodio se slučaj, da je koga ili rupa (pećina) poklopila ili vagon satr'o. Za nas katolike sagradilo ili bolje: slupalo je francesko društvo od dasaka malu crkvicu, u kojoj su

svaki dan misili „fratri iz Jeruzolima.“ Mene su one guste nesreće bile uplašile, a bio bih rad još vidjeti svoje kod kuće, pa sam za to svaki dan, kad god sam mimo crkvice prolazio, skrenuo u nju, kleknuo pred sliku sv. Obitelji i umolio ju, da me čuva, da me živa i zdrava dovede u krug mojih milih. I nijesam se zaludu molio. Jer čujte, što se je jedan dan dogodilo!

Bile je to upravo na dan sv. Fabijana i Sebastijana (20. siječnja), na pomoć nam bili! u jutru oko 7 sati za vrijeme odmora. Ja i još neki Jož iz Pehlina, blizu Rijeke, sjedili smo pod jednom strašnom rupom, blagovali smo, što je Bog dragi dao, i razgovarali se o svojim stvarima. Odmah pred nama bila su dva vagona nakrenuta kamenjem. Kad na jednom vidim ja na jednom vagonu u kaznenje zabodenu malu zastavicu, a na njoj sliku Majke Marije, kako drži u naručaju djece Isusa i krajnjih sv. Josipa. Ljudi moji, Bog mi je svjedok! ovo vam je prava, živa istina. Slika je bila sašivim slična onoj u našoj malenoj crkvići, samo puno manja. Lijepa je bila: ali na što sluti zastavica? — Često, u pr. kođ željeznice ili gdje pucaju dinamitom, daje se znak zastavicama, kad koji pogibao prijeti. — Neće li možda sv. Obitelj zastavicom meni dati znak, da mi prijeti pogibao? — U istinu, čim opazih tu zastavicu, spopade me neizvjestan strah; sree kao da će mi iskočiti. Ujedno mi se činilo, kô da mi govori Angjeo čuvac: „Makni se od ovuda!“ Digneum se dakle brže na noge, okrenem se prema drugu svomu i: „Jože,“ rečem, „kako bih ja mogao odavle?“ — „Ako ćete van, najbolje da skočite na vagon, a s vagona preko, tamo Vam je ravno.“ Nije meni bilo gluho čuti; skočim kao vjeverica na vagon, s vagona preko i bjež' dalje, kao da me netko tjera. Nijesam se odmaknuo ni tridesetak metara, kad li začuh strašnu lomljavinu. Obazrijeh se, da vidim, što je; ali kako je baš to jutro bila gusta magla, nijesam mogao ništa vidjeti. Oko mene stado trka ljudi sa svih strana, a sve prema onoj rupi, ispod koje sam čas prije izašao. Pogjoh za njima i za malo opazih jednoga svog zemljaka gdje držeći se ečajno za glavu trči za drugima.

„Frane,“ zovnau ga, „što se je dogodilo?“ — „Ah, kume Gašpare, hvala Bogu, da ste tu! Vaša se je rupa strušila!“

Kad smo došli blizu, imali smo što vidjeti! Na mjestu gdje sam ja čas prije sjedio, ne vidiš druge do hrpu ka-

menja. Pod tom hrptom kamenja bio je i moj drug Jož. Bog mu dao duši lako! Trideset vagona materijala smo nakreali, dok smo ga našli. Dakako bio je smravljen i zgnječen, da ga nije bilo moguće ni prepoznati.

Znate i sami, a da vam rečem, kako mi je na srcu bilo. Skinuo sam šešir, sklopio ruke i zahvalio se svetoj Obitelji, što me je eto od očete smrti izbavila. Sve sam onim ljudima pripovijedao, što se je dogodilo. Jedni su mi vjerovali, a drugi nijesu. Pripovijedao sam to kasnije mnogo puta i svojoj obitelji i mnogim drugima. Pripovijedam evo na zdravlju i vama, a vi slobodno pripovijedajte komu vam drago. Ja znam samo to, da dakle živ budem, uvijek će biti zahvalan dragomu Isusu, Majki Mariji i sv. Josipu. A Bog me očuvaj, da bih ja ikad nijehova sveta Imena zakleo, kako to mnogi i mnogi nevaljanci čine.

Dà, ljudi moji — ovako zaveza dobri Gašpar — Bog je i Majka Božja je, i blago svakomu, koji im se moli. —

*

Gašpar, koji je već prevadio šezdesetu, po svjedočanstvu kao g. kapelana, tako i samoga g. župnika, koji tamo već 28 godina službuje, čovjek je valjan, čestit i trijezan: Nema dakle razloga, zašto bismo dvoumili o njegovom pripovijedanju.



Jedna župa Sreća Isusova u Bosni.

Ljepšeg si puta ne možeš predstaviti, nego što vodi iz Sarajeva u Goraždu. Najprije vodi te put preko brda i dolina u romantične Pale, onda u dolinu Prače, adavle se vijuga krasna cesta lismastim šumama do vrha Ranjen-Karašule, gdje ti puče opet pred očima krasan vidik na široko polje, čak do Durmitur-planine u Ornoj gori. Tamo leži uz rijeku Drinu ubavo mjestance Goražda; a u Goraždi, usred muhamedanaca i hrišćana, milovidna, Pre-svetomu Sreću posvećena kapelica. Kako tamo izgleda u vjerskom pogledu, to nek nam očeta tamošnji duhovni pastir, koji ovako piše:

Upravitelj sam župe u Goraždi; župe, kakve za cijelo nema više u cijeloj Evropi. Može biti da bi se ipak našla u misjonarskim krajevima Afrike i Azije. Hoću, da Vam u

kratkim ertama opišem tu svoju župu. Šta, župu? ne, nego biskupiju! Pod jurisdikciju mi spadaju čitava četiri kotara,



Katolička crkva u Goraždi (Bosna).

i to Cajnički, Fočanski, Rogatički i Višegradske. Ali tu Vam nema nijednoga katolika, urogjenog Bošnjaka. Počevši od Sarajeva pa ne znam ni sam dokle, gdje bih mogao naći

našega čovjeka-katolika. Sve su to sami goli stranci doseđenici, i to naravski većinom činovnici. Po narodnosti su Madžari, Nijemei, Poljači, Kranjevi i po koji Hrvat-Dalmatinac ili Slavonac, Bošnjaka ni za ljeke.

Kao moja župa, tako je rijetka i crkvica moja. Možeš daleko putovati, dok opet najčešće koju katoličku crkvu! Najblže joj crkve posestrime jesu: u Sarajevu, u Nevesinju, u Bjelini, u Dönenjoj Tuzli i u Črnoj Gori. Danas sam crkvicu svoju dao fotografisati. Nijesam prije mogao radi ručna vremena. Evo Vam jedne fotografije za mili Glasnik; drugu ću poslati presvjetlomu g. nadbiskupu, nek i on vidi crkvicu, koja je jedina u ovim krajevima na daleko i široko, gdje se čuva Presveti oltarski sakramenat, i gdje se križ, znak spasenja, pod nebo vije. To je, što čovjeka nekako gane. Na slici vidite i četiri čovjeka. Dalj sino se fotografisati vojnički lječnik, ljekar i ja; trojica, koji ljudi tjeraju u drugi svijet. Uz mene stoji još zvonar — vojnik. Čudit ćeće se, što imam carskoga vojnika za zvonara. Nego morate znati, da je i sama crkvica carska. Sagradili ju vojnici skoro iza okupacije. S toga je i zvonar uvijek carski. Prijašnji zvonar bio desetnik (kapral), s naočalima na nosu, sin bećkoga zvonara. Sada je drugi. No da vam je vidjeti, kako vojnik-zvonar sve drži čisto i u najljepšem redu!

Premda je crkvica malena, za sada je ipak dosta velika. Jer moje vjerno stado maleno je i posve raštrkano. Ja sam tu svoju golemu župu cijelu obušao i sve obitelji pobrojio, te sam nabrojio 66 obitelji svega skupa. Nu na žalost, ovi moji župljani sve su, ali katolici nijesu. Ne mogu reći za sve, — imade i dobrih — a sve ove mogu Vam na prste nabrojiti. No ipak se toliko ne šudim; ta toliko i toliko su godina bili bez svećenika, bez mise, bez isповijedi, pa su već otvrđnuli u tom životu; a ni sada im se ne može to ledeno srce lako razgrijati.

Ta pomislite si samo njihov položaj. Rijetko i sada vide misnika. A kad obilazim župu, kamo dogjem, tamo služim svetu misu; ne u crkvi ili kapeli, kojih nema — već po privatnim kućama. Krstim i vjenčavam takogje po kućama, kô kaki misionar. Voda za krštenje je naravna, jer svete vode nema, dapače nema u Goradži ni krstionice. Dosta djece imade nekrizmane, a valjda nikad ne će ni biti krizman. A imade i dosta poosrasle mladeži, koja se još nije ni ispojavila ni pričestila. Ja sam tu eto skoro

pet mjeseci, ali sve po malo. I rada treba i novaca i nuda sve milosti Božje.

U tako teškom položaju svu nadu stavljam u Presveto Sreć Isusovo. Tā, moja župa jest župa Presvetoga Sreća; njemu je posvećena čedna kapelica naša. Sreć Isusovo može ganuti i ove ljudi, da budu dobri katolici. Držim upravo osobitom providnošću, da mi je Presveto Sreć nudilo priliku za ovu svečanost, koju ću sada opisati.

Jedna dobra kršćanka naime skucala je do 140 kruna, i taj novac dala je u crkvu, da se kupi zastava Presv. Sreća. Odredjen bi za dan posvete ove zastave 8. rujna — „Mala Gospojina“ (1901). Želio sam i nastojao, da u crkvi bude nešto izvanredno i lijepo, koliko bude moguće. Prvo mi je dakle bilo, da imadnem na taj dan svečanu pjevanu misu. Morate znati, da je tu misa uvijek tiha. Znao sam, da ću tim i narodu više primamiti u crkvu. Bog dade, te sam skupio svega sedmorice ljudi, mogu reći dobrih pjevača; pa hajde uči ih, i to ne jednoglasne, nego četveroglasne hrvatske pjesme. Pojam su o tome imali, jer su strane, pa su se razumjeli u note. Ovlašćuju vojnički kapelan, koji kod mene stanuje, imam glasovir; i tako sam ih još lakše mogao naučiti. Kroz jedno deset dana svaki dan sam ih vježbao; i doista su se dobro uvježbali. Jedina je moja briga bila, gdje bih mogao naći kakvi harmonij, koji bi preludovao i pratnio. I u tom me je Sreć Isusovo pomoglo. Jedan ovlašćenji c. i kr. pomoćnik imao harmonij. Idem ja njega moliti, da nam ga posudi, i sam da svira. Male se nečkao iz početka, nu ja mu nijesam dao mira, dok nije napokon i pristao. Dakle bila je pjevana misa, koje još nijelo bilo u Goraždi. Pjevanje bijaše krasno. Razumije se, da je moj zvonar-vojnik — što ljepše priredio oltar. Prije sv. mise posvetio sam zastavu Sreća Isusova pred crkvom. Narod je nagrađuo u moju malu kapelu, ama mogu reći sav. Iza posvete rekao sam propovijed, zatim je odmah slijedila sv. misa, na koncu „Te Deum“, blagoslov sa Presvetim — i gotova sva svečanost. Da sam taj dan imao takogjer ispovijedi i pričesti, ne trebam spomenuti. Pa da smo crkvu po mogućnosti uređili, i to se razumije. Nijesu doduše topovi pučali, zastave se vijale, nego je bila skromna svečanost u kapeli. Nu moramo reći, što smo pripravili, dobro je uspjelo. Župljani su vrlo bili zadovoljni. Molili su me, da gledam, ne bih li mogao kupiti harmonij, pa da bude češće pjevana misa.

Harmonij nam je sad to potrebitiji, što je međutim onaj časnik premašen. Bit će nam drago, ako se u malom, ali milom Glasniku, kao u „hrvatskoj kronici pobožnosti k Sreću Isusovu“, spomene ova „posveta“ naša; jer je ovo zaista slučaj, koji će se rijetko dogoditi u ovim krajevima.

Glasnik Sreća Isusova, do sada je istina, ovdje bio nepoznanae. Koliko znam, nismo nitko ne drži, ne samo Glasenika, nego ni drugog nabožnog lista, izim jednoga Poljaka, ovlaštenjega ljekara, koji drži svoj krasni „poljski Glasnik“. Ali ja ću gledati te iz svih sila nastojati, da barem u svakom gradu moje župe po jednoga ili dva pretplatnika za hrvatski Glasnik Sreća Isusova dobijem. Sa svakom ću lično govoriti, kada budem nastupio svoje „misijonsko putovanje“ po župi svojoj. Nagovarat ću i na sve načine raditi, da Presveto Srce u župi svojoj barem u svakom gradu imadac po gdjejkogje revnoga štovatelja svoga.

Još mi jedno veoma leži na sreću. Smijem li vam odati tajnu svoju želju? — Na oltaru moje crkvice u Goraždi ni kipa nema, ni slike nema. Posvećena je crkvice Božanskemu Sreću. Kako bi dakle tamo na svojem mjestu bio kip Sreća Isusova?! Ne bi baš trebalo, da bude velik; tako od jednog metra bi dosta bilo. S kojom bismo ga onda radošće postavili na altar, kô na prijestolje miloga nam Kralja? Ali odakle smeti novac? Kamo da se obratim? na koja li vrata da pokucam? — Ja se pouzdam u Presveto Sreće, da će ono potaknuti jedno dobro sreću, koje će za župu njegovu tu zadužbinu praviti!

Anto Alisupović, upravitelj župe.

— 40 —

Crkva-Sreća Isusova u Zagrebu

I bijeli Zagreb imat će doskora, ako Bog da, crkvu Presvetog Sreća Isusova. Bit će to po veličini druga crkva u gradu, a upravljat će njome Družba Isusova, koja si uz nju gradi samostan. Dne 10. listopada sâm je preuzevišegi gosp. nadbiskup dr. Juraj Posilović, uz svečanu usludžu i mnoge goste, posvetio temeljni kamen.

— 41 —

„Nema uvjerenja na svijetu!“

(Crtež iz života)

 Utujući iz grada B. u B. sastanem se na željezniči s jednim čudnovatim čovjekom. Naturio spavaču kapa na glavu, sve mu do ušiju došla; očale na nosu; smrkō se, kô da će mu kiša triput iz čela udariti, raspuhō odebeline, progrušane brćine, spustio ih po sijedoj bradi, pa pokunjene glave drijema i drma se, kô da ga je groznička uhvatila. Sjednem uprav prema onom čudnovatom starcu. On se malo prene, kô iza sna, podigne glavu, otvori velike oči, pa me oštro pogleda. Da mu ne ostanem dušan, pogledam i ja njega posve smjelo i odvažno. Odmah se skrene malo na stranu, kô da ništa nije vido, spusti opet velike trepavice na oči, pa udri opet, stane glavom klimati amo tamo i na pola hrkati; rekô bi, da ga je tko za vrat prihvatio, pa ga davi.

Na jedanput, eto ti moga starca, opet se prene. Stane se pretezati i zijevat, da me je strah uhvatio: proždrijet će me! Na srećom nije bilo tako pogibeljno. Moj stari po-kaže malo blaže lice, stane se vrtjeti — kô da ga je buha ujela — hoće da mi nešto rekne, ali kano da ne smije.

Napokon progovori: „O kako je dugočasan ovaj put! Kako su nespretno uredili ove postaje, da se čovjek ne može ni pô sata zaustaviti, da malo založi. Evo, gotovo čitav se božji dan vozim, a još ništa ni okusio nijesam. Ah moj siromašni želudac! Već ga izdale sile!“ Ja ga uzeh tješiti: „Srđite se samo malo: eno sada će brzo jedna postaja doći, gdje ćete se moći odmoriti i do sita najesti!“

Tako malo po malo raspredse se govor o raznim stvarima, a napokon i — o vjeri. Moj ti starina oživio, razmahō se u govoru kô drugi Ciceron:

„Evo,“ veli, „putujem po bijelom svijetu toliko godina (oko 20 godina!), bio sam gotovo u svim gradovima ove carevine (Austro-Ugarske), vidio sam i čuo sam svega i svačega — jedan kaže ovo, drugi ono, a treći opet protivno i t. d. Napokon sam dotle sâm došao, da mislim, najbolje je reći: „Nema nikakva uvjerenja na svijetu, nema nikakve vjere, nema stalnoga mnenja!“

„Što?“ upadok mu u riječ; „nema nikakva uvjerenja na svijetu? Molim, dozvolite mi jedno pitanje: Jeste li Vi o tom uvjereni, da nema nikakva uvjerenja na svijetu?“

„Stanite! stanite!“ reče mi; „molim Vi meni najprije odgovorite na moje pitanje, pa će ja onda na Vaše!“

Ja: „Dobro! de recite, što želite.“

On: „Kažite mi po duši, jeste li Vi uvjereni o tom, da ima uvjerenja na svijetu?“

Ja: „O dakako da sam uvjeren!“

On: „Molim, zašto?“

Ja: „Eto zato, jer imam razloga za svoje uvjerenje; a svaki, koji ima dobrih razloga za što, taj je uvjeren o tom.“

On se zamisli, a ja opet na njega: „Dederte Vi sada meni odgovorite na ovo pitanje: Jeste li Vi posve uvjereni o tom, da nema nikakva uvjerenja na svijetu?“

On dobro osjeti, da će ga utjerati u protuslovje. Jer da mi odgovori, da jest uvjeren, da nema uvjerenja, ujedno bi uvjerenje i niješao i tvrdio: riječima bi niješao, no samom bi stalnošću niješanja opet tvrdio. Bojeći se dakle, da ne dogre u škripac, slegne ramenima i odgovori:

„Ne znam!“

Ja: „Tako? ne znate? Pa kako onda možete tako pouzdano i stalno govoriti: nema uvjerenja, kad za to ne znate?“

Zašuti. Sav se začrvenio. Ne zna, šta bi rekao. Ja ču mu opet: „Pa Šutje! Vi ste prije rekli, da ste strašno gladan. Kada se sada u slijedećoj stanci do sita najedete, hoćeće li onda biti uvjereni, da ste se najeli?“

On: „O dakako, da će biti uvjeren!“

Ja: „Evo vidite, kako ipak ima na svijetu uvjerenja!“

On opet zamukne — šuti — šuti.

Sada da si vidio, kako se moj stari gospodin poče vrjeti, kako usne grizo, kako mu se čelo smrkle! Prihvati se za glavu, stane se češati od muke, naberi kapu sad na jednu, sad na drugu stranu, pogleda potajno na stranu, ne zna šta će.

Megjutim xvizne vlak. Stan! stan! Evo postaje, na kojoj se moj gospodin mogao dobro do sita najesti. Prije si je grizao usne, da sam se bojao, da ih ne pregrize; a sada ga vidim, gdje od glada i ljetine grize pešenku. Pomiclju u sebi: O da bi on tako pohlepol težio za istinom kô za jelom! On bi drukčije mislio, govorio i živio! I. O.

Izmirilo ih Presveto Srce.

(Zahvalnica).

 Edan obrtnik iz Slavonije, trećoredac sv. Franje, u ime zahvalničke pripovijeda ovo:

Imao sam parnicu s mojim protivnikom, koga sam tužio kotarskoj oblasti radi tjeranja obraza bez iskaznice; jer mi je puno smetao i naškodio u mome obrtu. Imao sam svjedoke, u koje sam se uzdao. Nu kad je prišlo dan preslušanja, naime 20. veljače god. 1900., oni su se meni iznevjerili, veleći mi na putu, da ne će meni u prilog svjedočiti, nego da ču ja njima morati platiti dangubu i sudbeni trošak.

Ja sad ni kud ni kumo. K суду moram ići, jer inače bio bih oglobljen. Sjetih se sad, da, ako igdje, a ono ima pomoći u Presv. Srcu Isusovu. I zaista nijesam se prevario. Jer kad smo došli pred kotarsku oblast, bijaše još prerano; i tako zovu me moji protivnici, da idemo u veliku gostionu, ugrijati se i založiti. Ja nijesam pristao, nego idem u crkvu i padnem na koljena, i pozdravim Presv. Sreću Isusovu u oltarskom sakramentu, i zatražim pomoći u njega, moleći ga, da danas kod suda sve tako udesi, kako ne bismo trpjeli štetu niti ja, niti moj protivnik. Jer premda sam ga ja tužio, nijesam njemu ipak zlo želio, već time samo htio, da ga opomenem, da u buduće meni ne škodi. Utekoh se i Bl. Dj. Mariji, da me ono zagovara kod Presv. Sreću Isusovu, izmolivši ujoj na čest drugi dio presv. ružarja i obećavši ujedno Presv. Sreću Isusovu, ako mi pomogne danas, da ču mu se javno zahvaliti u „Glasniku“.

I doista, ono je meni pomoglo. Svjedoci su i nehotice ipak istinu rekli: Presv. Sreću Isusovu je vladalo njihovim jezicima. I protivnik je morao priznati svoju krivicu, i tako je bio odsuđen da plati dangubu i dangubu meni i svjedocima; ali ja i svjedoci smo njemu oprostili trošak, pa smo se i molili za njega, da mu se prvi put oprosti, i da se samo opomene, neka se u buduće čuva. I tako kotarska oblast ga oglobi samo sa 4 krune.

Kad smo izšli van, mislio sam, da ču se moći pomiriti s njime; ali o tom ni divana, već se on meni zaprijeti ubojstvom i osvetom. Ja sam s njim krotko postupao, misleći, da će se njegov gnjev utažiti. Ali to sve gore; svaki dan rastijaje njegova želja za osvetom. Jednog dana, to jest 1. lipnja god. 1900. pošao sam sa suprugom u selo,

da vidim nekog ubijenoga momka, što ga je drugi momak ubio. Putem razgovarao sam se sa suprugom veleći, da to nije lijepo, što taj „dečko“ onoga ubije. Na to se oglasi moj protivnik, koji je istim putem pošao, samo s druge strane, pa mi dovikne: „Tako valja! Ako je tko kriv, odmah ga treba ubiti. Tako tu i ja tebe, samo ako te ugrabim.

Čuvaj se, da ne progješ blizu moje kuće“. A ja sam mu rekao: „Ako je koji kome kriv, treba ga tužiti, a ne scbi sam suditi“. A on reče: „Tuži ti mene i u Pešt, samo kad te ja ugrabim“. I tim rijećima pošao je k meni. Na to sam mu se sklonio s puta, jer sam vido, da može biti zla. To je vidjelo i čulo više ljudi. Ja sam vido, da ne preostaje drugo, morao sam ga tužiti radi javnoga nasilja.

Megjutim je prošlo više vremena, i ja sam pokušao svia sredstva, da se s njim pomirim. Ja mu nazvah: „Hvaljen Isus!“ ali on šuti i gleda na mene kô vuk na ovcu. Ja ipak nijesam klonio duhom, već sam se neprestance molio za njega Presv. Srcu Isusovu, da ga Ono obrati, i da se on sa mnom pomiri.

Tako dogje vrijeme da idemo opet na sud. Uoči toga dana dogje lijepo taj čovjek i pita mene iz daleka, da li smije unutra u moju kuću. Ja kažem: „Smijete!“ On stupi unutra i pruži mi desnicu svoju i moli za oproštenje. Ja jedva na to čekao. Tada me je stao grliti i ljubiti, i kraj toga je plakao kao malo dijete. To moram navesti, da ja toga nijesam tako lako očekivao, jer je taj čovjek opak, i hotimični ubojica jednoga čovjeka; kraj toga je on veliki pijanac i nikad u crkvu ne ide. Dakle od takog čovjeka nije baš lako očekivati bilo izmirenje. Ali Sreć Isusovo je svemoguće: Ono izmiri najveće neprijatelje i omekša najtvrdokornija srca.



Sv. Ivan Zlatousni.

(Uz našu sliku).

 Sarajevskoj katedralci Srca Isusova nalazi se osam na plitnu naslikanih poprsja svetih naučitelja Crkve; prava remek-djela Ljudevit Seitz, što ih je umnim svojim kistom u Rimu izveo u nadlim chiaro-scuro. Sa strane evangelija postavljeni su zapadni sv. Oci: sv. Grgur Veliki, Ambrozi, Augustin i Jeronim; sa strane poslanika povrstanji su istodni sv. Oci: sv. Basilijs, Grgur Nazianinski, Atanasij i Ivan Zlatousni. Blagdan potonjega slavimo ovoga mjeseca siječnja, dne 27. Slike ga prikazuju, kako bijevom drži pastirske řlap, a deonicu je dignuo, kao da će na nadi progovoriti koju »zlatnu« svoju.

Iz lisanice naše.

Vrlo se rado pretplaćuju ovđe ljudi na Glasnik, govoreći: «Što je od Sreca Isusova, to mora da je dobro i lijepo!» (V.L. učite-ljica u T. Hrvatska).

Samo da Vam je vidjeti ove moje povjerenе pretplatnike (piše K. T. iz SpL M. Dalmacij), kako li Eugenio izdekuju onaj prvi mjeseci dan, te kad me iz daleka opaze, geje u rukama nosim Glasnik, ovaj skupocjeni hiserak duše, eto ih geje mi veselim srcem htje u sastci, te



Sv. Ivan Zlatoušni.

za raskrivenim rukama prime. Daj Bože! ovo zlato i u nagrjeda što ljepše sjalo, i bio nam Glasnik blagi rukovod do nebeskih dvora».

Razgrijale me Božansko Sreću, čitajući Glasnik njegov. Jer dok sam prije samo za se dobivao Glasnik, činjući ga godine dana, zašlim i druge predobiti. Hvala Božanskomu Sreću: odazvao ih se više. Ved je tomu 4 ili 5 godina, kako sam povjerenikom. (M. Š. u O. R. Ugarska).

Hoću da postanem povjerenicom potpunog broja, to jest za 10 pretplatnika. Još mi manjka jedan, no nadam se, da će ga naskoro imati. (K. T. u SpL-M. Dalm.)

Bolje deset točnih pretplatnika nego stotina nemarnih: je li? Bilo ih je deseta, koji su mi rekli, da se žele pretplatili; ali kad tamo, samo ih je deset prialilo. Pa sam samo za njih narušila. (M. V. udovica u M. Dalm.)

Baš ljudski se primio posta. N. Zr. Rj. pravnik i veleposjednik u J. (Dalmacija): On piše: »Amo nije nitko dosada bio povjerenik. Gosp. Ispunjnik ima pano posla, te je mene oponovljalio. Svečano se častiti primiti povjereništva za podčini način hrvatski Glasnik Božanskoga Srca Slava Prezvotomu Srcu Isusovu! Izvolite me upisati u imenik povjerenika. Pretplatnika u prvi mali sakupih 28. Kad je došao Glasnik, svu su ga radosnim srcem primili i čitali. Ja sam ihao pojedinima i pitao ih, da li im se svigja, na što s ushodom odvratili: da. Još će se mnogi pretplatiti. Imam i dva povjerenika pomoćnika. Kad budem odustan, oni će me zamijeniti. Obavijestit ću Vas četiri. Stogod izvolite, javite meni. Živjelo Presv. Sreć milog Spasitelja!«

Prem. siromašan, odlučio sam na fast Presv. Srca Isusova, da mi se smiluje pa da mi blagoslov svako poduzeće, i da ga sve više ljubim, da će ja sam pretplatiti deset primjerača za buduću godinu 1902. Hvaljeni Iesu i Mariji! (V. K. poljodjelac u T. Hrv.)

Žarko Želje domoljubne Hrvatices i A. K., voditeljice u Š. (Dalmacija): »Budu povjerenica Glasnika Srca Isusova — sveta je stvar, a žrtvi ga — nasa je dužnost; jer je Božanstven predmet, o kojem on govori, a cilj mu je uvišen i svet. Žarki i tajanstveni glas Srca Isusova, koji opozjava i priteže srca, neka sve više i više streži milom nam domovinom. Ob! ja želim, da orjačkim korancima napreduje pobožnost k Presv. Srcu, ne bi li to divno Srce što prije k sebi pritegnulo sav rod Slavenacki, a osobito Hrvatski.«

■■■ Tko želi da postane povjerenikom, dotično povjerenicom, Glasniku Presv. Srca Isusova, neka se što prije dopisnicom sama javi, s potpunim imenom i točnom adresom, pa će mu se namah besplatno i franko otpremili: Knjižica za povjerenike i povjerenice. Tamo im je na 48 stranica služba ova, uz mnogo savjeta, tako podrobno razložena, da će ju lako vršiti svatko, ma i dijetete, samo ako umije čitati i pisati, te ima dosta revnosti za Svec Božansko. Ove revnici i revniteljice Srca Isusova mi bilježimo u poseban album, a mjesечно za njih služimo barem jednu s.v. misu.

Uredništvo Glasnika Presv. Srca Isusova,
Travnik, Bosna.





»Naša strana!«

Tako — kako namjavlja jedan mladić iz bijelog Zagreba — zove onamo omladina zadnje, njojži namijene strane Glasnika Srca Isusova. Arapin počimljje knjigu uvijek sa zadnje strane. Što je drugomu svijeta zadnja, to je njemu prva strana. Tako nekako, je li? i ti radiš, mila omladino hrvatski, s Glasnikom Srca Isusova. Kada ti u ruke dogje ova crvena knjiga, a ti potražiš najprije zadnje strano, vesela i znatiželjna, da višiš, šta ti tamo piše: tvoja strana!

Pa šta ti ona piše?

Ona ti piše o onome Srcu Božanskem, kojemu si se godine 1900. tako oduševljeno i svečano zavjerila. Ona te savjetima a najviše lijepim primjerima potiče i bodri, da bi se vjerno držala zavjere svoje, a iz ljubavi k Presvetom Srcu izvela krasna i junaka djela.

Privini si dakle ovu stranu svoju na grudi kao milje i kovilje! Preplatni se, te okupi i druge preplatnike, oko ovoga svoga stjegoneže Srca Isusova! S Bogom!

Slatko je umrijeti u Srcu Isusovu.

Dne 29. rujna premislu u Jasjini (Dalmacija) Ivan Krešimir Bjelovučić, gimnazijalac 7. razreda. Prvi i drugi razred gimnazije učio je u Dubrovniku, 3.—5. u Travniku, gdje je pobožnost prema Presv. Srcu svom mlađenackom dušom zagrljio. Kad se je cijeli kateolički svijet Presv. Srcu posvetio, prikazao Ivo ujedno sa starijim si bratom Nikom kano znak svoje posvete u sjemenišnoj crkvi srčarno sreć, što se i danas nalazi na oltaru Sreća Isusova. Šesti razred svrši Ivo prošle godine (1901.) u Mostaru. I taj se je, kako čujemo, jako dobro vladao.

U prazniciima se na Veliku Gospu s drugim gjaćima pričestio. Bio je taj dan osobito veseo. Nu namah se po malo razbolio, te se nije više mogao povratiti u Mostar. Bolest krenula sve na gore, nu on se nije nikada nikome potužio. „Hvala Bogu!“ rekao bi. A tetki svojoj kazno je sâm jednom: „Teta, može biti, da je ovo volja Božja, da sam bolestan i da ne mogu u Mostar, jer bih se valjda tamo ove godine pokvario.“

Za bolesti je opetovno veoma pobožno primio svete sakramente. One noći prije zadnje pričestiti svoje, sve bi govorio majci, koja je uza nj bđelja: „Majko, jedva čekam u jutru se pričestiti. Nijesam dostojan, toga velikoga gosta primiti.“ — Svaki bi se put radovalo, kad bi mu svećenik u pohode došao. „Svećenik,“ rekao bi „može mi više koristiti nego liječnik.“

Kad mu je stariji brat Niko — abituirjenat i povjerenik „Glasnika Sreća Isusova“ — priopćio, da je i njega dao upisati kao potpovjerenika Glasnika, iskreno se je tomu radovalo.

„U nedjelju na svetog Mihajla, vogje sviju Angjela.“ ovako nam piše Niko, „preda on svoju čistu angjeosku dušu Sreću Božanskomu. Dok je g. župnik molio popratne molitve duši, i ja sam vasio istome Presv. Srcu, da ga zagrli u svoje krilo.

On premislu blago, a na licu njegovu ostao je angjeoski sunješak, te bi gotovo svaki, pogledav ga, i nhotice rekao: „Gle, angjeo je pravi!“ — Počivao on na krilu Pre-svetoga Sreća!

„Bio je mili pokojnik doista predobar dječak, tevan štovatelj, pravo čedo Presvetoga Sreća, te se je na njemu

doslovce ispunilo obećanje Isusovo za vjernie štovatelje svoje: „Sreć moje bit će im učenje za život, a osobito u čas smrtni.“

Počivaj, mili Ivo, na slatkom krilu Presvetog Sreća! I dok se Njemu u blaženom raju klanjaš, ne zaboravi se moliti za hrvatsku bǎsladinu, neka se junakši i ustajne bori pod zašlavom Sreća Isusova!

Odlikaš.

(Critica iz Škole.)

Bilo vedro zimsko popodne, a na zimu po devet zatoka. Pred ećom umaknao i ja u svoju sobu i na pamet čitao. Kad neko pokucu na vratima.

— Naprijed!
— Evo ti me o!
— A, Vi ste, striće. Molim, sjednite do mene. Je li Vam zima? Kako Vaši kod kuće?

— Zdravo sve, samo tvrdo vrijeme. Nego ču te nešto moliti. Danas mi stiže od sina knjiga sa svjetodžbom. Dušo moja, prošao je s odlikom. Evo ti svjetodžbe, pogledaj! A kako mi lijepo piše! U knjizi me moli, da mu upišem sestre u Sreću Isusova. Milo za drago, veli — ja Vam odliku, a Vi meni upišite sestre. Hoćeš, da mu uskratim? S toga te molim, upisat ćeš mi one moje male, i dat ćeš im nekakve dvije knjižice.

— Živio! Baš se opoštenio! Počekajte, molim, nek Vam odmah donesem knjižice „Devet služab.“ Recite rođicama, da ču ja sam doći do njih, i uputiti ih u vršenju ove lijepo pobožnosti. Da znate, kako sam radostan!

I doista — sreću mi igralo od veselja. Eto, klijoh, opet dvije djevojčice više u našem milom društvu. Nu najviše me obradevalo, pače gauzlo to, što je moj rogjak svoj učenički trud upotrebio za proširenje pobožnosti prema Presv. Sreću. S ushitom zapisah ovaj čin u svoju skromnu bilježnicu.

Braćo! jesmo li još na učeničkim klupama, nastojimo svim silama, da besprijeckoranim ponušanjem i odličnim uspjehom u nauku predobjemo Sreću Isusovu najprije svoju obitelj; a dobri će nam Isus, budimo uvjereni, ljubav za ljubav vratiti, kako je to već obećao bl. Margariti Alacoque.

Mladi revnici Srca Isusova.

Zahvalni abiturijenti i abiturijentice, 1. iz P. (Dalmacija) pate J. M., abiturijenat travnički: »Ugrijeh svoj pri laptu zrelosti u prvom redu pripisujem Botaničkomu Srcu. Hvala mu dakle i slava na sve vjeke. Kao maleno zadarje nastojat ću, da nagjem u ovom kraju povjerenika za Glasnik Presv. Srca, i da se sve to više raširi ova poželjnost.« (Doista je nasao revnoga povjerenika, koji je u malo dana sakupio 17 preplatnika.) — 2. A iz Dubrovačka stiže nam ovo pismo: »Smjerno potpisane maturantice na c. kr. učiteljicu u Dubrovniku, primaknute vrucom zahvalnosti i hvaljavaju napravnu Botaničku Srecu Isusovu, žele ovim ispuniti obećanje, koje su udinile prije ispla zrelosti, da će se, ako ga sretno polože, jarmno zahvaliti u Glasniku, i da će za buduće god. 1902 nad svaka po deset preplatnika na isti Glasnik, ne bi li tako doprinijele koje zrnce za razdjelenje najmilije između sviju bogoljubnosti, i potaknute druge, da se u njihovim potrebama obrazne vrucom molbom ovomu prejubiljenomu Srcu, koje je tako milo nas pomoći. Njemu hvala, slava, dika posvuda i za vijek! J. J., T. P., L. I., N. A., J. S., B. D., a. W., M. J.

Kumeju za Glasnik, Djekočica J. T., učenica IV, razreda pućke škole u Bolu na Braču (Dalmacija) napisala nam 8. listopada na velikom listovnom papiru ovo pismice: »Srećna sam postala, što me je Don F. I., bogoslovac iz Dubrovnika, upisao u »Glasnik Presvetoga Srca Isusovog«, i primila velikom zadovoljstvom dne 3. oktobra t. g. 8 prvih brojeva. Bete moji, kako mi je ugodno čitati »Glasnik!« Čutim od onda toliku radost, da izreći ne mogu. Ili kućne poslovne obavijala, ili se k učionici uputljata bez Glasnika ništa, nikad ne mogu. Otkad sam dobila Glasnik, sve moje drugarice, učenice, mi mene hoće da stoje, i sve su željne, da napose predbrojene i upisane budu. Pa zato Vas, vđe. Oče, smjereno molim, da biste Vi blagoslovili mene uputiti, kada, kako i kamo bих se obentila, da postanem za mladih godina povjerenicom miloga »Glasnika«, budući da me već molite i kum me lijepi broj učenica i mnogo obitelji moga mješta, da i njih upišem u plodoseni »Glasnik«. Moja će biti zadada pobrinuti se, da ispunim žrtvu srca moga, da nastojim i po mojem »Bolu«, rodnom mjestu, svakoga usrediti i obeseliti sa »Glasnikom«. Prosi Vam u Presvetog Srca Isusova dugo zdravje i potpuno zadovoljstvo... pokorna Jua T. (Pokojna mi se baba zvala »Tomasina« — tako sam i ja pozvana na krštenju. Ali baba, pokojna bila je dok je živjela, zatezljela je, da me zovu »Ina«.)

»Budi i ti povjerenikom!« A. Gj. mladić, sluga u trgovcu u J. (Bosna) piše nam: »Javljam Vam veseli vijest. Moj gospodar dozvolio mi u take stvari Stogod hodočašće da radim. Ja sam mu kazao sve, što piše u Glasniku i pokazao; a osobito u 7. broju Glasnika, kad sam mu pročitao, onda kaže: »Budi i ti povjerenikom. Te odmah odem dvojici, trojici, da bi se preplatili za »Glasnik«, te od jednog do drugog; neko drage volje, nekoga molbom, te već nabrao 18 preplatnika. Do nove godine, ako Bog da, kupit će, mistim, do 80 preplatnika.«



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 2. Veljača 1902. God. XI.

Uzasi mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kudu dostavljen ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u veljači.

(Blaženoštena od sv. Oca pape Leon XIII.)

Djela pokore.



idiš li milu sličicu na čelu ovoga članka? Vidiš li, kako si mali Isus desnicom nježno uz grudi privio križić, a ljevicom pokazuje na preslatko Srce svoje, pa te na pola smiješći se prijazno pogleda kô da će ti reći: „Gle Srce moje i gle tuški križ moj! Jer te Srce moje toliko ljubi, a toga sam i križ svoj obuhvatio i željno izdakujem čaa,

kad ēa te žrtvom svojom na križu spasiti iz ponora vječnog!“

Vidio sam jednom gaučljiviji prizor na pozornici. Evo sobice u kući Nazaretskoj. Marija prede, a sv. Josip teže. Na jednom eto ti dva mila dječaka: jedan je Isus, a drugi sv. Ivan Krstitelj. Našao si je Isus dva komada drva, međe ih unakrst, pribija ih čavtom, a pomaže mu mali sv. Ivan, pa gotov križ. Isus digne veselo sa zemlje križ, i privije ga

uz sret kao najmilije blago. Sv. Josip u čudu gleda, a najka Marija brizne u plač. Pa i mnogome se gledaoeu od gauča ukrala suza iz očiju. Doista je Isus već od najranije mladosti veoma ljubio križ svoj. Ljubio ga je, jer je *“e b e ljubio.”*

Nu čujder sada! Kad je Isus ljubio križ svoj, i ti moraš ljubiti križ svoj. Inače ne ljubiš Isusa. Tko Isusa ljubi, taj križ svoj ljubi. Zar da samo Isus za te trpi, a ti ništa za njega da ne trpiš? On čist kô sunce, a ti možda crn od grijeha kô pakao? Zar da On bude zbog tebe poružen i progonjen, a tebe ne smije nitko ni krivo pogledati? Zar la On poradi tebe visi na križu, a ti da ležiš na ružama? Zar da On poradi tebe trpi žegju nepojmljivu, a ti da si ne uskratiš ni čašice omiljela, a možda i otrovna pišča? Zar da se On tebi za ljubav previja od boli kao pogaženi crv, a ti da se podaješ mekoputnomu životu?

To su dobro shvatili Sveci, pa su život svoj provodili u pokorničkim djelima: bdbili, postili, bičevali se, a radevali se, kada ih je bolest mučila, siromaštvo tištilo, ljudi ih pregonili. To su sve veselu sren podnosili — Isusu za ljubav.

Štoče dragi! Ne boj se: tako junačka djela pokore nitko od tebe ne ište. Ali, ako Isusa ljubiš, a ti barem rado izvršuj ono malo djela pokore, što ti sv. Majka Crkva nalaže. Primi skrušeno sakramenat pokore i drži savjesno crkveni post. Eto domala korizme! To je nada sve vrijeme pokore. Ne budi ti onda žao, nešto postiti, Isusu za ljubav i u zadovoljštinu za grijeha svoje!

No i nevolje života strpljivo i rado podnosi Isusu za ljubav i u zadovoljštinu za grijeha svoje. Što radiš, kada ti nije nešto po volji? Kada neće vî da tegli pluga, kada se blago rastrči, kada ti djece nešto razbiju, kada ti susjed u brk kaže koju ujedljivu riječ? Joj, brate, seko, ne skočiš li onda, kao ljutica guja? ne znaš li tada vikati kô da te nabijaju na kolac, a možda — ne dao toga Bog — udaraš u grdne psoveke i kleteve poput sotone paklene. Uh! kršćanine, kršćanke, zar se tako štuje Sreću Isusovo? zar se tako Njemu vraća ljubav? Nemoj tako, ako Boga znaš! Već ti sve ovo podnosi rado i strpljivo Isusu za ljubav i u zadovoljštinu za grijeha svoje!

Evo, sada znaš, što od tebe traži Isus za ljubav Sreću svoga, kojom je On prigrlio križ. Vidiš li pod onom sličicom „na čelu članka i sitna slova? Ono piše: „Salus mundi,” to

će reći: „Spas svijeta.“ Isus je križem spasio svijet, spasio tebe. Pa i ti se ne možeš spasiti drukčije već križem i pokorom. „Ako ne činite pokore, svj. čete izginuti“ (Luk. 13, 3.). A krasne li nagrade u nebu! Sveti Petar Alkantarski, veliki onaj pokornik, ukaza se iza smrti svetoj Tereziji, pa joj reče ovo: „O sretne li pokore, kojom si stekoh toliku slavu!“ I tebi će sreće veselo kucati, ljubiš li pokoru. Sveći koji su te iskusili, svjedoče ti, da je jedna kapljica očeta Isusova slagja od svega meda ovoga svijeta!



„Cvjetna-polja . . .“



eden od najdubljih, po našem sudu, pjesnika hrvatskih, je značajni katolički svjetovnjak, dr. Velimir Deželić, knjižničar na zagrebačkom sveučilištu. U 17. broju „Prosvjete“ (1901.) upravo je divnom himnom: „Cvjetna polja . . .“ proslavio Presveto Sreću dobrog Pastira.

Pjesnik pozdravlja cvjetna polja, modra nebesa, zlačano sunce i sva bića, vidna oku i nevidna, kano znakovje vjećne ljubavi, koje su duši našoj uvijek pričali tajne silnog Božanstva. Za tim nastavlja:

Al' tjelesa satkana s praha zemskog,
Što će u prah nestati u dubini,
Nisu htjela slušati divne r'jeći;
Vječite, silne.

Nektar rajske ispit su ovdje htjela
U toj doli suza i crne kletve . . .
Tražeć sreću onđje, gdje guja gradi
Ležište gujsko.

Tmina crna zavila oči naše,
Sjepi mi smo lutali izmegj cv'jeća,
A pred nama ponor je pukô
Vlažnica hoda

K ovomu crnomu ponoru hrili smo preko svjetla polja zemaljskih slašti i strasti, ludo trateći dane svoje mlade. Nijesmo čuli himnu čarne prirode, koja nam na silni i blagi način govorila o Bogu; nijesmo marili za trije, što je milosrdni Bog stavio ispred naših nogu, da nam zaprijeći pogubni put. Slijepo stupasmo dalje... dalje k crnom ponoru.

Tada se Spasitelj približi našoj duši, tiba kô dah zefira, blago, uježno... Ali mi ga nijesmo htjeli ni gledati; on nam zbori ljubezno kao nježna majka svojemu čedu; mi — kô da ga ni čuli nijesmo; on nam dade zlatne grozdove, što nam je trgao s drveta križa — naše su noge zgazile ih; saze su mu orosile bliđo lice — smijeh ih naš skobi. Pjevajući stupali smo dalje smjelo, hrlo, ponosno kô bozi — k paklenom ponoru. Ali mjesto da naš Božanski Spasitelj u pravednoj svojoj srdžbi strovali u pakleni jaz:

Tad je izmed proklete naše rulje
I med jazom vječnih kletih tmina
Stao n'jemo... razdr'jevši ruho svoje
Kazujuć Sreću.

Iz tog Sreća prosjale zrake sjajne,
Iz tog Sreća protekla rujna krve
Iz prednje noge naše je tekin, tekl...
Svarajuć r'jeku.

Ali mi smo u svome b'jesu gordom
I tu krveu gazili nogom svojom:
S te strahote hridine, silne gore
Tresti se stale.

Ne znajući Božanski Spasitelj, kako će nas zaustaviti na kobnom putu, otvoriti zasljepljene oči i gašiti naše beščutno sreću, pokuša on zadnje sredstvo. U neizmjernoj svojoj prezrenoj ljubavi, diže On svoje Sreće, svoje sveto, čisto Sreće. Što je ljepše od sunca, i baci ga pred nas...

Tad već nismo na nogu stajat mogli
Padosmo k zemlji.

Mrena s naših očiju kletn pada,
Burno more spazismo gr'jeha svojih,
Ponor strašni vidjesmo, al' i ono
Veliko Sreće.

Svladani ljubavlju i uzdajući se u beskrajno milosrgje
Božanskoga Sreća i roneći suze pokajnice i radosnice zapje-
vamo i kličemo iz dna duše:

Cvjetna polja, modra nebesa i vi
Dobre, blage, vidne i tajne moći,
Zv'jezde, sunce, mora i gore silne,
Kličite s nama!

Slava Sreću velikom, sjajnom, svetom.
Što nas spasi smrtaike vječne tame.
Slava Onom, koji je tražeć našo
Jaganjec svoje!



U Lurd.

(Pripovijeda vlč. g. M. Rihtarić, vojnički stupnik.)

Lijaju neka mjesta, koja jo dragi Bog i draga Majka Isusova na osobit način odabrala za sebe, da joj se ondje više molimo, nego na drugim mjestima; da ju ondje više i više od sreća štujemo. Jedno od prvih takovih mjesta danas je Lurd. Lurd je u Franceskoj, na početku ogromnih brdina, zvanih „Pireneji“, a već blizu granice Španjolske. Pa tko nije već čuo govoriti i pripovijedati o Lurd? Tko nije čitao o čudesima, o onim stotinama čudesu, koja je draga naša nebeska Majka počinila u Lurd u ovo 42 godine, otkad si je ovo mjesto oda-
brała za svoje?

I čudno! Dragi Bog i Majka Marija kô da i danas hoće da budu ponizni, uvijek odabiru mjesto pusta, zabitna, za sebe. I Lurd je zabitno mjesto među brdinama, kô naša Bistrica; samo što je od malog seoca postao danas već mali varošinac, jer je za one milijune ljudi, koji onamo putuju, trebalo sagraditi stanova i poskrbiti se, čim će se ljudi nabraniti.

I ja dv ipak u Lurd!

Mene je već davno sreć vuklo u Lurd. Zašto? Zar nije Majka Božja i kod nas? zar joj se nije moći i doma moliti? Jest, i kod nas je Majka Božja kod kuće, u svakoj kršćanskoj kući je doma, samo ako nema u toj kući gri-

jeha i oca grijeha — vraga. I kod kuće moći se Majci Božjoj moliti. Ali, ako si je Majka Božja koje god mjesto odbrala i svojom ga osobitom prisutnošću posvetila, tko ima prava tomu prigovarati? pa ako tko god i prigovara, zašto ja ne bih ipak, ako mogu, isao na to mjesto, da se uprav tu dragoj Majci svojoj poklonim? Pa čovjek je takav, da ako mu je kod kuće i lijepo, ipak rado ovdje ondje i drugamo ide — za promjenu; ako mu je neka hrana i dobra i zdravna, ipak želi koji put za promjenu i drugo što jesti. To je čovjeku drago, i duši je od velike koristi ova na neki način duševna promjena, pokloniti se i pomoliti se Bogu i Majci Božjoj u mjestu, kakovo je Lurd.

Meni je jako drago bilo, kad se ono početkom godine 1901. bio pronio glas, da ćemo mi Hrvati zajedno sa Slovencima hodočastiti u Lurd. Ja sam bio jedan od prvih, koji reče, da idem. Kako bi to lijepo bilo, da nas je bilo kojih tri četiri stotine, pa da zajedno idemo k Majci Božjoj u Lurd! Ali, kô da nas Majku Božju nije htjela. Previše, baš mi Hrvati, proklinjem o. Proklinje se Majku Božju, proklinje se — joj, strabota, zgražam se to i napisati — proklinje se vjezina dragoga Šina u našega Otkupitelja, Gospodina Isukrsta, proklinje se samoga dragoga Gospodina Boga, našeg stvoritelja, našeg nebeskoga Oca; od koga, i od koga jedinoga nam je ipak sve dobro, i "koga svaka čast, slava i poštjenje ide sada i na vijekte.

Oh Majko, draga Majko, kraljice Angjelâ! daj odstrani ove strašne kleive iz naše jadne domovine! Daj, da Hrvati tebe priznaju i poštuju kao svoju Majku! U to ime sam u Lurdu jednu svetu misu Majci Božjoj prikazao. Oh, da i jedan Hrvat, koji je kleo, prestane kleti: koliko bi već time dobiveno bilo!

Kad se riješilo, da se ne će hodočastiti, rekoh: ja ću ipak u Lurd. Nagjoh si druga, te se na 28. kolovoza otputismo.

2. Sretan put!

Predugo bi bilo opisati naše putovanje. Navest ću samo mjesta, i to veća, preko kojih progjosmo. Iz Zagreba preko Ljubljane u Kormons. Tu progjosmo u Italiju, u Udine, pa u Mljetke, Paduu, u Milan. Iz Milana u Genovu. Odavde odosmo u Francesku, u Nicu, Marsilj, gdje suži-

vjeli i umrli sv. Lazar, koga je Spasitelj uskrisio, sv. Marta i sv. Marija Magdalena. Glavu sv. Lazara, koji je bio prvi biskup u Marsilju, vidiš sam onđe u stolnoj crkvi. Iz Marsilja krenusmo u Tuluzu, u Tarbes pa u Lurd. Dug je to put i togotan; ali je bio darovan Majci Božjoj. A kada se što komu za ljubav čini, onda to nije teško.

U Tarbesu bijaše silna vreva naroda. Taj čas je bio iz Lurda došo ogroman vlak, pun naroda; — bijahu to Francuzi — koji su pobožno pjevali. Pitaju nas, koji smo već posijedali u željezničku kola: „Idete li u Lurd?“ — „Jest, u Lurd“, bio je odgovor. „Sretan vam put! Bit će vam lijepo; preporučite i nas Majci nebeskoj!“ Ljudi bijahu upravo veseli, svi okičeni medaljicama i sličicama. I opet zaori pobožna popiješka.

Kad je naš vlak krenuo, bilo je u „kupcu“, u kom sam sjedio, sve puno; jedan tik drugoga. Nikad se nijesmo vidjeli; ali jedan drugoga, vidjelo se, imao rado. Ta polazimo k Majci. Svi smo njena djeca, koji bolje, koji lošije; ali svi njezina djeca, ona nam je svima Majka. Sve nas obuzimalo jedno čuvstvo, čuvstvo pobožnosti, čuvstvo zahvalnosti, što nam Bog dao sreću, da idemo u Lurd. Ja segnem za krunicom, i kô „na komandu“ svak se maši u džep i uzme krunicu. Ta za pô ure i mi smo u Lurd. A kako ćemo ljepše doći pred Majku, kraljicu nebesku, nego li s krunicom u ruci? I molismu ju pobožno.

Kad sam s krunicom bio gotov, i ja i svak je virio i gledao preko prozora. Lurd mora da je blizu. I eto, pomaljaju se kuće, jurimo sve bliže i bliže, vidimo gradić; „smakina“ zvijždi, ide manje po manje, — stane. „Lurd“, viče se. Deset dana sam već na putu — dakako da sam se u više mjesta zadržavao — i eto me sad hvala dragomu Bogu na svrši mojega putovanja — u Lurd. Bio jedan sat i pô poslije podne.

3. Po Lurd.

Kola „omnibus“, što su bila u redu prva, kad izašosmo iz kolodvora, imaju napis latinski: *Ave maris stellae*. To je ime „hotela“ (gostionici), gdje odsjedosmo. Na hrvatski: „Zdravo zvijezdo mora“. Koje lijepo ime, rekosmo: i ugjemmo u ta kola. Kola krenu, mi se evo vozimo po Lurd. Molio sam: „Spomeni se, o preblaga Djelice“. Ta molitvica dobrog sv. Bernarda mi je jako mila.

Još gimnazijalem naučio sam ju. I kola stanu pred lijepom, pristojnom i dosta velikom kućom. Pred sobom gledamo krasnu crkvu, zovu ju „bazilikom“; sagragjenu na pećini, u kojoj se svojoj dragoj kćerći Bernardici prikazala nebeska Majka.

Iz moje sobe, u kojoj sam pet dana prebivao, puko krasan vidik; ne mogoh dosta ga se nagledati. Preda mnom je bazilika; deset časaka imam do nje. Velik, krasan drvorad na više strana okružuje ogroman prostor, na kojem će svaki dan vidjeti bolesnike, što dohode prosit zdravlja u Majke. Oh zdravljie! Bolestan te umije cijeniti. Dolje vi-



Lurd.

juga se, žubori i šumi rijeka Gav, i vijuga se i teče i šumi i žubori, i svojim šumom i oticanjem žo da mi hoće reći: evo, ja vršim točno kroz stotine godina osu dužnost, koju mi je Bog odredio, i šumit ću i žuborit njemu na slavu dokle god on htjedne. Daj, čini i ti; pa reci, stavi i drugima na srce, neka svak čini ono, za što ga je Bog odredio. To je Bogu jako milo.

Bio je petak, kad dogosmo. Bila prošla već dva sata, a moj želudac to čutio i opominjao me, neka i napram njemu ne zaboravim na svoju dužnost. Al petak, što ćemo dobiti? U to dođe „zarson“, hrvatski „konobar“ (kelner).

i pita nas, hoćemo li štogod jesti? „Hoćemo, kažem, ali' ja danas mesa ne jedem“. — „Niti Vam ga ne dадемо, osim ako ste bolesni. U našem „hotelu“ se u petak i u por dan meso ne kuha, van za bolesnike, ako je od potrebe.“

Koliko se puta meni, svećeniku, i u Hrvatskoj rugali, „Pa zar ču ja petka pojesti, ako jedem meso u petak; pa zar nije petak kô i svaki drugi dan?“

Što je petak, što je post, i zašto ga je sv. majka Crkva odredila, ako ikogod ne zna, a želi znati, neka mi javi, ja ču mu to lijepo i kako rado razložiti. Ovdje nije mjesto, da o tom pišem. Lijepo je, krasno je, kad se u hotelu u petak meso ne kuha. Dok budemo mi postili u petak, bit će pečenke u svetak.

(Sljed.)

— 40 —

Dobar izgled.

(Crtica² iz života.)

Sunašeće dobralino udarilo nad goru Suparđoviću i gažilo životom svu okolicu.

I kroz crkvene visoke prozore ulazili sjajni traci, pa međomu mamili na usta po koji: Neko je više doba!

Još u svanaće rijevalo naroda na jata, da se smri s dobrim Bogom.

Časnim Ocem čisto srec raslo na živu vjeru našeg dobroćudnog naroda, komu dušu još ne otrova knžni zadah uskrstlog poganstva.

Ovo se jstro, zadnje u sv. poslanstvu, imalo okruniti podignutom bratovštine Presv. Ručarja i obnovom krsnog zavjeta.

Na klupi kraj glavnog žrtvenika Sv. Vlaha klečao pobožno naš općinski liječnik. Tužan zakasnio radi zvaničnih dužnosti, pa se sada pripravljavao na sv. pričest. Više mi se puta omaće pogled na nj, i svaki put očutjeh neko nadnaravno čuvtvo veselja... Pa doista — to je čovjek na zor i diku, kakovi se dandanas na prste broje. Omilio i boljemu i goremu, pa ga svak na dlani nosi. Naosob je otac siromahă, za što će ga Nebeski Otac obilno nagraditi. Nema zazoru njegovoj učenosti, ali se za to ne srami vjere svojih otaca kô druge „mudre“ glave.

Napokon dočelo vrijeme, da ode dobrom Isusu u zatvijaj, i on izgledno pristupi i odstupi sa stola Gospodnjeg.
Lijepo li zadovoljštine Sreću Božanskomu!

Ovo bijaše jedan dragulj na kruni dobrih dječeta. Škojom
naš puk ovjenča Presv. Srce Isusovo.



Sunčani traci.

(Vidi sliku oltara Sreća Isusova u Bakru (str. 31.)

Spred kapelice svete Margarete u Bakru, pod vedrim nebom, stoji nov kip Sreća Isusova. Još je ko-prenom zastrl, a sav narod, do 7.000 ljudi, željno očekuju čas, kad će se koprena dići. Nu i sunaće za oblacima bilo je, čini se znatiželjno. Kao što kip Sreća Isusova koprenom, tako je i sunce bilo zastrto tmurnim oblacima. Već davno nije pomolilo svojega sjajnoga lišca. Dapače bilo se je bojati kiše, koja je cijelu pregašnju noć padala, pa i sada prijetila. Nu gle! tek što je zastor pao s kipa Sreća Isusova, provirli i sunaće ispod svojega zastora i obasja kip svojim zlatnim, svijetlim trakama. A narod, viđeći gdje se kip Isusa, gospodarn sunca, od jednom onako milo blista u nebeskom regbi sjaju, sav razdragan i presećen bací se na koljena. Culi se glasni uzdisaji i plać po-božnoga puka. Kip bi blagoslovljen, a četiri mladića nošahu ga u kaptolnu crkvu, popraćeni silnom procesijom. Pjesme se orile, djevojčice sispale evijede, sve kuće divno nakićene. U crkvi sav se grad, sva župa bakarska, svećano posvetila Sreću Isusovu. Bilo to 14. listopada 1900. Od sada kip stoji na oltaru, kako se vidi na našoj slici (strana 31). Pobožnost k Sreću Isusovu krasao tuj procvata. Upisalo se u Apoštolsko molitve već na prvi poziv 150 muškaraca i preko 250 ženskih. Danas ima ih već 606 članova. U svake prve nedjelje kod sveopće svete pričestii crkva je puna. Ima ih tada do 200 sv. pričestii; a isto toliko i svakoga prvoga petka. „Glasnik“ ima 75 pretplatnika, kojima je revnom povjerenicom pl. barunica A. T.





Oltar Sveti Isusova u Bakru (Primorje).

Vjesnik.

— **Nova oprosna molitvica Srcu Isusovu:** «*Heale
đast i glava Božanskomu Srcu Isusovu!*» 50 dana oprost je-
danput na dan; može se namijeniti dušama u čistilištu.
(Sveti Zbor za obrede 14. lipnja 1901.)

— **Praznice na Braću.** *Plodovi ss. Poslanstva.* Piše
nam Don Jakov Stipetić, tamošnji župni upravitelj, ra-
dosna stra ovo: Na svrjetku prošlog vijeka obaviše kod
nas sveta poslanstva jedan Isusovac i jedan franjevac, kô
dva brata u Srcu Isusovu. Uspjeh bijaše krasan. 1. Jedno-
glasno puk odlučio, da bi se nastojalo zakašnu utemeljiti
te bi se svake treće godine u Praznicam obavljala
sveta poslanstva. Oh da bi Presveto Sreće nadahnuo ple-
menite, pobožne duše, te bih mogao vidjeti ovđje, u ovom
najsiromašnijem mjestu, utemeljeno ovo sveto, spasonosno
i Srcu Isusova milo djelo! — 2. Na stotine župljana
Presv. Sreća Isusova dobavili su bogoljubni puk ovom
prigodom i nosili ih na sebi; mnogi pak poslaše ih svojima
u Ameriku. — 3. Toliko ih se upisa, koji će za devet nedjelja
pristupljati k svetoj prijesti, te sam ih morao razdijeliti,
da svake nedjelje po 40 ih primi svetu priest. Mnogi pak
osobito muškarci, dolaze svake nedjelje na sv. priest. —
4. Kao uspomenu na ovo sveto poslanstvo dobavili krasnu
zastavu Presv. Sreća Isusova, a to idući od kuće do
kuće, pa novčić po novčić, i sakupili ti baš lijepu svetu.
Na zastavi je izvezen ovaj natpis: „*Preslatkom Isusu Otku-
pitelju — Praznice, uspomena Sv. Poslanstva 1900.*“ Ovdje
mi je da istaknem jedno plemenito djelo neke kršćanke,
koja mi je za ovu svrhu poklonila zlatni novac od 20 kruna,
a milostivi Isus odvrati joj, te je iz vjenčanja zdravo po-
rodila baš milog muškića. — 5. Velečasni Isusovac Bentempo
učio bi svako popodne dječet popjevati zlatnu krunicu,
te smo od onda uveli običaj svake treće nedjelje u
mjeseca iža večernje izmoliti zlatnu krunicu sa litanijama
Presv. Sreća Isusova. Osim toga pjeva se prije svete mise:
„Do nebesa nek se ori“, iža Podizanja: „Slatko Sreće Isu-
sovo, — Molbo naših slušaj glas“, a kod Prikazanja u
blagdanec: „Blagoslovljeno sveto ime...“ i „O psovatu,
nemoj kleti“. Čudo su paku omiljele ove pobožne pjesmice,
ič manje se sada ovđje psuje, otkuda se počelo pjevati

„Sad te Božji čeka strog — Na običaj taj prokleti — Svojom srđbom grmi Bog!“ — 6. Mnogo se je istisaka u ovom selu prošulo molitvenika: „Put k Srcu Isusovu“, i mnogi ljube taj molitvenik.

— **Podgorač** (Slavonija). Dne 15. rujna 1901., na blagdan Imena Bl. Dj. Marije, svećanim je načinom proglašena kanonički uvedenom bratovština Presv. Sreća Isusova u župnoj crkvi sv. Nikole — sa povoljnim uspjehom.

— **Rasinja** (Hrvatska). Dne 27. listopada 1901. najsvetovanje se blagoslovila zastava društva djevojaka za nakanadnu sv. pričest. Domneši g. župnik M. Trkić, mlađenackim zanosem potaknuo mlado društvo, „meku se hradro biti pod zastavom Sreća Isusova“. (Kat. list 1901. str. 479.)

— **Martinskavec** (Hrvatska). Povodom sv. poslanja, držanoga koncem listopada i početkom studenoga 1901. godine, uvedena je u župi bratovština Presv. Sreća Isusova. Ima u istoj župi takozjer i bratovština prečistog Sreća Marijina, a i pobožnost škapularska.

Povjerenici i povjerenice.

„Po uzadog ljeta bilo je — koliko je uredništvo moglo saznati — svega 600 povjerenika i povjerenica Glasnika Presv. Sreća Isusova. Povjerenika je bilo 464; među njima su 268 svećenici, i to 240 svjetovni (b. kanonika, 177 dekanu i župnika, 36 kapelana i kateketa itd.), a 28 regularni (18 franjevaca, 8 kapucina, 1 trapisca itd.). Mimo to ima „Glasnik“ za povjerenike 11 klericu, 100 svjetovnjaka, 18 mladića, 53 kojima se znamo za stalež. Od svjetovnjaka su 24 viteziji, 8 e. i kr. činovnici, 8 oružnici, 8 poštarski i telegrafistički činovnici, 9 trgovci, knjigovodje i pisari, 24 zanatlije (4 bravara na Štefanovići, 4 kovači, 4 postolari, 2 slolari, po jedan krojač, kramar, kralac, mlišar, bažvar, šumar, koljar, lončar, mesar), 9 plemići, velepojedinci i posjednici, 15 poljodjelci, vrlari, vinogradari, radnici itd. Rd. Između mladića 14 su gimnazijaci i 3 učiteljski pripravnici. — Povjerenica bilo je 146. Od tih su 46 redovnice (samih milosrdnica 40), 31 učiteljice, 2 pleskinje, 2 supruge činovnika, 2 poštarka, 1 krojačica, 2 poljodjelke, 14 djevojaka (osobito učiteljske pripravnice, no i 2 male u osnovnoj školi?) i 42 kojima ne znamo za stalež.

Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se čitajući ne potpisuje potpisom imenom i prezimom, mukaku se ne smatraju. *Dređa.*



djevojka. — Ne plaći, draga dijete! a vi stariji čitatelji, nemojte da se ozdovoljite, kad nema nazah u Glasniku zahvalnice vaše. Vi ste se već odužili Sreću Isusovu time, što ste zahvalnicu napisali, a bijeli list uredništvu poslali. Presvetoće Sreće za to blagosloviti zahvalu sreću vašu. Uredništvo pak ne može svega i svagda udesiti po bogoljubnim željama vašim. Ta Glasnik Sreća Isusova veoma je malen; s toga svega po malo! Kaže jedna Svetica (sv. Gertruda), kada bi ona napisala sve milosti, što ih je primila od Sreća Isusovog, izazla bi knjižurina deblica od misne knjige. A sveti Ivan evangelički kaže, kada bi se sve popisalo, što je Isus radio — sve za bijedni rod ljudski — ni u čitav svijet ne bi stale te knjige! A kako će stati u maloj hrvatskoj Glasniku sve milosti, što ih Sreća Isusova danomice dijeli mukotrpnome narodu hrvatskome?

Nu ne duljimo! Evo vam iz mnogih zahvalnica u svakom broju Glasnika po kitice mirisavog crveća, što ga stavljamo pred Božansko Sreće Isusovo.

1. Najbolji liječnik.

1. Jedan bogoljubni liječnik znao bi bolesnicima uz lijekarije propisati i po toliko i toliko očenaša, koje će izmoliti, da im lijekovi doista koriste. Tako valja! U bolestima slušajmo savjete liječnika i upotrebimo njihove lijekove, ali ne zaboravimo ni na liječnika najboljega, Božanskoga, obratimo se pouzdano na premilostivo Sreću njezino. Mnoge te mnoge, kojima nije bilo spasa od liječničke znanosti, spasilo je pouzdanje u Presvetu Sreću liječnika nebeskoga.

— Ne plaćite više! Oosi (Dalmacija). Lanjsko go lline napade na me teška bolest s velikim kraljem. Naposlijem sam bacio punu osta krvi, i tako sam već oslabio han, te sam svaku nadu izgubio, da življa odzraviti. Liječnici ne moguće ništa pomesti. Moji ukucani plakali oko mene dan i noć, video me u tako opasnom stanju. Mi se ayi obratili su devetinicom Presv. Sreću Isusovu, pravom vjerom i čestim pouzdanjem, i obedasno, da čemo sve objedoniti u Glasniku Presv. Sreća Isusova, budemo li uslijani. I bijahu uslijane naše molitve, ja se ostrobojih teške bolesti i evo mi, hvala Bogu posve zdrava.

— Tko me izlijedio? Čobor (Hrvatska). L. god. u krticu poslije mesecopusta zahol me prst pri ul palac desan ruke, kao da se uhodio u kost. Gledam ja, gledaju drugi, ali se nije ništa vidjelo na prstu. Tko će mi vjerovati, da je toliko trpiti? A bol sve to veća bovala. K tomu bijade u moja volika čima, a ja sam jedina u kuli među vise bolesnika bila za rad. Nagydum se del razigje i po ečoj ruci, te mi je svia kao vatra gorenja, a u prisna da su mi sve kosti bile izlomljene. Iz prsta mi tad podio drijive meso rasti. Ja sam već mislila, da će prst izgubiti, ali sara se nadala, da će barem ruku spasti. Na 16. olsajku odvede me otac k liječniku. Ovaj je ruku orezo, isbitio i porezao. Ja sam tada toga najprije svaki dan, a poslije svaki dragi dan dolazila, da mi ranu pripovjeda. No evo usud, bolest ne jesjavla. Uz to sam se čečeputa molila Presv. Sreću Isusovu i devetinicom pravila. Na uskrs me je bol toliko mudila, da je i sam gosp. liječnik već bio zdravo. 10. lipnja reže on oeu mojemu: »Kost je gnjila. To ne će nikad zacijeti, pa mukar budila k meni godinu dana.« Otac bi pogledan na otale i rekao: »Ouda ti moralu u bolesnicu. Na liječnik veli: »Ne, ja ču sam to učiniti, može ne će bit ništa.« Od jedne trećoredice saznao ih, da mi hoće liječnik prst odrezati. Ja se sada od srca stekob Botanskom Li-jedniku još devetinicom i obedas, budem li uslijana, da će to u »Glasniku« njegova objedoniti. I gledam za malo se danas stala raka stiskati i insejivati, a ruka me je sve manjim boljela. I prije nego sam ovu svoju devetinicu svršila, prst je već zacijetio. Šato sam dala odskulati sv. misu u čast Presv. Sreću Isusovu, a u znak zahvalnosti izvršila sam još jednu devetinicu. Prst mi je sada rlo, samo je malo sakrivljen. Bokom moga opt raditi. Gospodin liječnik trudio se dvanaest tjedana; više puta su se njemu ruke tresle, rekao bi: »Hvala Bogu, knd bi bilo što bolje. — ali vječili Liječnik zacijetio je ruku u osam dana! S toga hvala me i slava od svih stvorova svijeta!

Povjerenica.

— Jednom nogom u grobu. Gorica (Istra). Bio sam na smrt bolestan. Mučno mi je bilo, kad pomislih, da tako mlađ bogostov moram već umrijeti, ne obaviti ništa za slavlju Božju. Nu jedo mi je jedan tračak može preostalo, naime veliko pozdranje u Presv. Srce Isusovo. I ono mi je u istom pomoglo. Već sam jednom nogom bio u grobu, a evo me sad zdrava milostu Božanskoga Svetog.

— Uspješan razjet. Šaški (Hrv. Primorje). U bolesti razjetovanah se, ako odravim, da će se javno zahvaliti Presv. Srcu Isusovu i pretpisati se na njegov Glasnik. Odravili — i ispunjujem svoje obetanje.

— Kao u naglim, tako je i u višegodišnjim bolestima pouzdano i ustajna molitva k Sreću Božanskoga. Hječnika nerijetko slijajno bilo nagragljena.

— Iza četiri godine bolevanja. Zagreb. Već četiri godine bolovao sam od jedne utarnje boli. Bio sam k njezinskim liječniku, no oni mi pomoći ne mogu. I počeo već adžvati, ne malazeci nikako lječku svojih boli. Svoje hječinsko stanje otkrih svomu ispojedniku. Po njegovu savjetu utemelj se napokon devetnicom Presvetomu Srcu najboljega hječinskega liječnika. I došao odmah po svršenoj puboknosti odutim, da mi je bolje, i nadam se, da će posve odraviti. Pošto mi je ispojednik preporučio, da se javno zahvalim, činim to radosna sreća u «nijem» Glasniku Presvetoga Srca Isusova.

— Iza pet godina bolevanja. Iz Zadra piše jedan gšak: Ljuta me groznici medila punih pet godina, i hječinci ne mogu mi je nikako istjerati. Ijeti bi me čestotrat sešila u postelju, a zimi bi me ogrijica, budući da mi se bila uvekla u kosti, mudila na strakovski nadir, te niješam bio sposoban za nikakav duševni rad. Niti sam se mogao Bogu sabranu mediti, niti se Bogu pouzdanu preporučiti, niti svoje školske dužnosti ostvarjavati. Napokon obratih se ljubomoru i preslatkosti Sreću Isusovu, koje je izvor svih milosti, pravil hječnik i utječnji svjata, koji se k Njemu čvrstom vjerosom i stalnim pouzdanjem utječe. I gde čuda! ohavajući devetnicu očujim se nekako uslijim i stivahnjem. A da mi molitva bude što prije uslijana, preporučim se svojoj miloj majci Mariji. I od tog vremena groznica, koja me već tako ostresala bila, ne povrati se više, tako da mi se i sami drugovi, koji su znali za moju bolest, dudili; i ja sprovedoh posve zdrav školsku godinu.

— Iza šest godina bolevanja. Ivanec-Kloštar (Hrvatska). Bojući već šest godina na obje ruke, upotrebljih razna sredstva i razne lijekove da se izlječim, ali sve uzač, bolest ne će da krene na bolje. Najdizamput mi pane sa um, da je Presveto Sreće izvor svake milosti, to da će mi nimo pomoći, ako se k njemu pouzdanije obratim. Sto mislih, to i učinah. Pred izloženim presvetim sakramentom razvjetujem se, da će dati dvije svijete na oltar i da će ih svojim bolesnim rukama zapaliti i devetnicu graviti, i Sreće mi Isusovo pomoći. Boli iz ljeve ruke sasema nestane, a desna me još samo malo boli, ali nadam se u Sreću Isusovu, da će i ova domala potpuno odraviti.



Pokladna žrtva.

(Izvorna novela.)

Zarko sunce sjeda.
I skoro će sjeti —
Stalna na tom svijetu
Samо m'jena jest.

P. Peradović.

O Zorice, jesи ли već gotova? Mi te
već neustrpljivo čekamo — zovuše
je drugarice s dognjega kata.
— Evo me, o! neka samo pribudem
vlasti!

Stajaše pred ogledalom mlada kô kap,
a vita kô jela. Svijeća, što visjaše sa
stropa, punano odsijevaše u zrcalu kô mje-
sečeve tračje u gorskom jezeru.

— S Bogom, babe — reče u hitaji.

— S Bogom dušo, čuvaj se po zhai.

Još se za čas čulo čavrljanje veselih
vrsnica.

— Šta ćeš na plessu, jadon kćeree? —
šapnu starica sobom . . .

*

Došla opet zima. Vani sniva prirodā
svoj zimski san. Drveće davno ogojilo;
evijeće davno poginulo . . . A ona — naša
Zorica?

Podigla se malko iz postelje, suha i na smrt blijeda, pa krenula lagano k stolu uz pripomoć svoje dobre baki, koja je dugo od toga odvradaše.

Bijedne li Zorice, tko bi je prepoznao? Bijaše jur pala nojca. Kô i lani domujevali valoviti akordi Vagnrova „valcera“ *Les Amérikaines*...

Što će? — Uzela pero, pa stade da piše i to uz silni napor:

„Nezaboravna Milko!

Čutim, da mi još malo života ima. Cvijetak života tvoje Zorice jur vene i priklanja glavici... Prije nego na vijke zaklopim oči svoje i odletim dobrom Bogu svome u vječni zagrljaj, sreća mi zažeđelo, da ti pošaljem posljednji: s Bogom!

Kako znaš, ples mi je kriv, da me je na sušicu bačilo. Danas je godišnjica, kako zadnji put odosmo na nesretni ples. Oh! uvigjam, kako je sve ništa; kako je onaj samo mudar, koji zazire od taštinâ i nasladâ, a nastoji što vjernije Bogu služiti. Oh! da bi sve djevojčice prezrele poklade i njihove zabave! Bože moj, koliko mi je samo puta dobrî Isusnutarnjim glasom šaptao: za ljubav Sreća moga, koje ti inače revno štuješ, ne idi na ples! — A ja? Zvuci „valcera“ ugušivahu taj glas. Pače za vrijeme pokladno odgagajah i primanje sv. sakramenata; jer promišljah, ako odem na sv. isposijed, valja mi se ostaviti taštinâ. Lude li pameti! Sto puta rekoh: ne ču više! — pa sve jedno opet na staru.

Mogu ti iskreno kazati, da ples baš ne bijaše za me kakova bližnja prigoda na grijeh, ali opet vraćah se silno rastresena i ne mogah moliti, van što mi se vrzahu pamoću razni plesni doživljajhi. Pa i ostalih dana, kad nema plesa, unaprijed gradih narcete, kako ču se što lijepše nakititi, koji ču „kostim“ odabratiti za krabuljni ples i trista inih ludorija. A tko bi ti nabrajao, kada sama sve znaš. Ja se svega toga sada stidim pred Srećem Isusovim; za sve sam se to od srca pokajala. Sinoć učinih isposijed cijelog života, a jutros primih u nedostojne svoje prsi milog Spasitelja. Oh koju slast očutjeh! Sad sam nekud sasma mirna i zadovoljna.

Nego još da ti dvoje stavim na sreću, prije nego promijenim svijetom, i to neka budu posljednje moje želje. Prva mi je želja, da postaneš revnicom pohožnosti prema

Presv. Sreću mjesto mene. Ti, mislim, ne ćeš još dugo ostati kod svoje ujne, pa kad se opet vratiš, preuzmi i povjerenje našega „Glasnika“. Popis predbrojnika podat će ti moja baba. Nek ti ova pobožnost bude uvijek na sreću. Vjeruj — to je spasenje našeg rodnog mjeseta kao i cijele nam domovine Hrvatske. S te strane mirno umirem, jer znam da ćeš me u tom i preteći.

Druga je moja vruda želja, — da za ljubav Presv. Srca prezreć poklade i njihove lutorije, a osobito da zamrziš na ples, gdje se mnogo mlado i nevinu srce otruje. Ako ti se ta žrtva pričini teškom, pomisli na propetoga Isusa i na njegovo lјutom silicom probodeno Srce, pa ćeš se obrabriti i svom ljubeznom Otkupitelju ljubav za ljubav vratiti. Oh! koliko me holi, što sam se onako nehajno Njegovoj neizmjernoj ljubavi znala iznevjeriti za vrijeme poklada. Nu nadam se, da mi je sve oprostio, jer je On neizmjerno milosrdan prema slabomu stvorenuju svome. — —

Cutim silnu slabost — jedva se držim, pa ne mogu dalje. — — — Kad čuješ za smrt tvoje od mladih noge iskrene prijateljice, kleknji i svom dušem pomoli se dobromu Bogu za svoju preminulu Zoricu, koja te tako iskreno uvijek sestrom držala. Ne — ne placi... ali' ipak znam, da ćeš u pluć udariti i da se ne ćeš moći lako utješiti... Hvala Bogu! Tako je dobit Bog hotio, a Njegova volja, naša volja. Ne zaboravi nikad svoje Zorice, a nada sve u molitvi. Moli se za me, a ja ču za te. Kad se vratiš, nadi ćeš samo bladni Zoričin humak, ali opet ne plaći, jer bi ti nautiti moglo. S Bogom! Vidjet ćemo se gori u... — U to joj pozli i klonu...

Zvuci sve jednakopropirali i gubili se u tihu zimsku noć.
*

Davno svanulo. Sunače već znatiželjno bacalo svoje zrake unutra — u sobu preminule naše Zorice... Na svojoj postelji ležala je Zorica blijeda i nepomična, sva u bijelu i pokrivena tanjom koprenom. Naoko plamsale sujne voštance, boreći se sa đanjom svjetlošću. A dobra baka? Klečaše ukraj kreveta i sveznih očiju moljaše sv. krunicu za nezaboravnu svoju unuku.

Kako sinoć Zorici pozilj, baba posla sluškaju po župniku, koji u tren dotrča i podijeli bolesnici sakramente umirućih. Nakon po sata preminu, ljubeći sliku Presv. Sreću Isusova, koje je ona za životu toliko štovala.

— Po malo djevojčica ovako sveto i spokojno umire
kao ova — reče g. župnik.

Dobra Zorice, vječni ti pokoj!

Što je život? — Kratko zimsko sance,
Plane, pa već pao za vrhunce.

Vjesnik.

Zagreb: Drugi zbor Marijin za gimnazijalce. S radošću bilježimo ovdje osnutak zbora Marijina za dōnjogradsku gimnaziju u Zagrebu. Ta šta bi dōnjogradска gimnazija zaostajala za gornjogradskom, koju već od 3—4 godine ima svoj dieni zbor Marijin? Jedan od ovih prvih zbornika zagrebačkih, jedan mališ III. ili IV. razreda, na Uskrs 1890., reči će svećeniku, koji je upravo tada držao konferencije u crkvi sv. Katarine: „Velečasni, trebalo bi u Zagrebu barem pet zborova Marijinih za omladinu, pa ima tek jedan!“ A oči mu se caklike od ustarnjega žara. Jest, trebalo bi, trebalo bi — — Pa hvala Bogu, što je nadbiskupov ceremonijar, veleučeni dr. Josip Lončarić, 8. prosinca 1901. otvorio drugi zbor Marijin za gimnazijalec s lijepom štetom od 55 članova, pravih hrvatskih sokolova, koji su odlikuju i u vladanju i u nauku. Daj Bože, očuvati se pod zaštitom nebeske si Majke od tužne iskvarenosti, u koju na žalost, mladež hrpmice srće! — Zbor nosi naslov bezgrješnog Začeća Blažene Djevice Marije, a zaštitnikom joj je sv. Alojzije.

— **Megjunarodni poklon djece Spasitelju svijeta traje sve do** otkrića loretског spomenika Srca Isusova; a ova se je sveđanost iz raznih razloga odgodila, te za stalno ne će biti u svibnju 1902. To je shodno za one, koji nijesu ni posrete još obavili, jer ju tako mogu obaviti u blagdan Srca Isusova, do kojega traje i opisivanje djece i sakupljanje milodara. Do Botića sakupio je viš. g. Don Petar Nikolic, duhovnik u centralnom sjemeništu Zadarskom, od same hrvatske djece, oko 2.500 kruna. Stičeće spomeniku s hrvatskim riječima nisu još gotove; no sva je prilika, da će se moći razotuzljiti početkom studijskog.



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 3. Ožujak 1902. God. XI.

Uzlaz mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen ili s poštou 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u ožujku.

(Blaogoslovesa od sv. Oca pape Leona XIII.)

Štovanje sv. križa.



o nije već čuo o ratu, što ga uspiri mržnja u mnogim zemljama proti svetom znaku našega spasa, proti sv. križu? I u našoj monarkiji boriše se mladići krčanskih roditelja kao u pravome ratu za sveti križ, što neprijatelji krčanskoga imena htjedešte odstraniti. Dosta je mnogima da ugledaju sv. križ, i već od mržnje ne znaju, što da rade. Pa zašto neprijatelji Božji toliko surze na sv. križ? Mora da je kakva tajanstvena sila u tom znaku, što oni ne mogu da podnesu.

Jest, mili čitatelju, sv. križ ima preveliku silu na sve ljude bez razlike; jedne privlači, a druge odbija; jedne veseli, hrabri i tješni; a druge žalosti, obara i straši. O sv. križu vrijedi ono, što je sv. Simon o Isusu protekao: „Gle

posastjen je osaj na propast i na ustankak mnogima u Izraelu, i na znak, proti kojemu će se govoriti (Luk. 2, 34).

Doista, nema tako časnoga znaka na svijetu, koji bi nas na takva i tolika divna otajstva sjećao, kao što nas sjeća baš znak sv. križa. Na križu je umro Bog; na križu je razdrta zadužnica, kako sv. Pavao govori, na koju je bio napisan naš dug, kojim smo se Bogu zadužili; križ nam dozivlje na pamet neizmjernu ljubav Boga prema nama; križ nam najjasnije dokazuje veličinu i mrzost grijeha, jer je baš na njem podao Sin Božji neizmjernu zadovoljštinu za grijeh; križ nas sjeća na neizmjernu pravednost, i ujedno na beskrajnu milosrgje Gospodina Boga. Riječ u jednu: križ nas sjeća na sva otajstva naše sv. vjere, što u kratko i živo predstavlja. — Za to mrze na nj neprijatelji naše sv. vjere; za to ga štaju i ljube svi dohri kršćani.

Pohođna koludrica Serafika moledi se pred svetim križem, tolikom bi ljubavlju usplamtjela, da bi ovim riječima dala oduška srcu svome: „O krasni križu moga Isusa, da si piće, popila bih te; da si odijelo, zaognula bih te; da si zlatas lanac, o vrati bih te objesila; ali budući da si drvo, metnut ću te na oganj ljubavi, da se hladno srce moje na tebi ugrije.“

Od kako je naš mili Spasitelj na križu umro, od onda je razlučio sve ljude na dva silna tabora; jedan, koji se za njim povede, i za svoj stijeg ga izabra, vodi iz jedne sjajne pobjede k drugoj; a protivni, premda na oko silniji, iz jednoga gubitka i sramote u drugu; dok ih napokon poslije skrajnjeg očajanja, što će u svim svojim neprijateljima probudit znak sv. križa, kad se bude na zadnjem suda ukazao, ne strovali u paklene muke.

Sv. Damas kratko i jezgovito govori, što je križ dobrim kršćanima: „Kristov je križ ključ neba, potpora slabih, zvijezda voditeljica pokornikâ, štit vjernika, mač onih, koji su u napastima, neiscrpivo vrelo milosti.“

A za nas, koji Presv. Sreću Isusovo štujemo, jest još jedan poseban razlog, za što da štujemo i ljubimo sv. križ; jer je na križu to predobro Sreću probodeno, svoju sv. krv je na njemu prolilo i posvetilo ga.

Pohođna Margareta lotarinška vojvotkinja, na veliki petak bi otišla u jedan samostan, da što sahranije uzmogne promatrati muku i smrt Spasitelja. Ure bi sproveđa u promatranju sv. križa; a na veliki bi petak bosonoga i kle-

čecí klanjala se sv. križu i tolikom pobožnošću ga ljubila, da bi joj se podvornice pobejale, da joj ne bi srec puklo od velike skrušenosti.

Štujmo duboko i ljubimo iskreno sv. znak našega spasa. Križajmo se pobožno i lijepo prije i poslije molitve, kad ulazimo i izlazimo, osobito pak u napastima; i sigurno ćemo iskusiti i na sebi veliku silu sv. križa. Molimo se ovoga mjeseca i za to, da ovaj sv. znak što više neznačajnih naroda upozna i s nama zajedno štuje, ljubi i njemu se klanja.



Papinski jubilej Leona XIII.

Glasnik Srca Isusova kliče od radoći s velike i rijetke svećanosti, što se 20. veljače započela u čast i slavu našeg sv. Oca pape Leona XIII. Na licu ti čitam mili štioče, skromno pitanje: za što je velika i rijetka svećanost? Deder mili „Glasniče“, reci mi, da se i ja uhvatim u kolo svih kršćanskih naroda, da se oduševim i radujem i ja!

Čuj der, mili štioče, sve ču ti reći, samo me pozorno slušaj. Rekoh ti, da je ova svećanost velika. Nije li to velika i mila svećanost, kad dobri otac čestite obitelji slavi koju znamenitu zgodu svoga mukotrpnoga života, što je sav samo za to proživio, da se za dobrobit mile si djeće postara? Leon XIII. je Otac najveće obitelji na svijetu; on ima do 300 milijuna djece na širokoj zemlji, nad njegovom obitelji sunce nikad ne zapada; jer kad mu djeđa na jednoj polovici zemaljske kruglje otpočinaju u noćnoj tišini, drugu polovicu obasjava zlatno sunače. Toj najvećoj obitelji je Leon XIII. pravi Otac. On ju hrani nebeskom hranom čiste vjere, što ju je Isus s neba donio, i njega u osobi prvog Pape sv. Petra za nepogrješivog čuvara, tumačitelja i navjestitelja postavio. On nam otvara vrata kraljevstva nebeskoga, jer je njemu dao Isus klijučeve. Po njemu je od Boga dana biskupima i svećenicima svaka moć u crkvi Kristovoj. On je živo i nепрзахинјиво vrelo, kojim nam pritižeće svaka milost od Duha Svetoga. Za to su svi od osnutka Crkve Kristove suhom granom i neplodnom zemljom držali one, koji bi se od rimskoga pape ocijepili; jer papa je pravi namjesnik Isusov na zemlji

čuvišva glava svekolike Crkve Kristove. Za te kad štuješ papu, štuješ Isusa Krista; kad se pokoravaš papi, kad slušaš njegov nauk, pokoravaš se Isusu, slušaš naček Isusov; jer Isus je rekao apoštolicima, a njima na čelu prvom papi, sv. Petru: »*Tha eas sluša, mene sluša, tko nas prezire, mene prezire*“ (Luk. 18, 16).

Časni župnik Vianney veli: Ah kako je užvišen svaki svećenik! Istrom ćemo na nebu sasvijem razumjeti, što je svećenik. Kad bi ga na zemlji posve shvatili, umrli bi, ne od straha, nego od ljubavi. Sav svećenik je izum, utijelovljena ljubav Svetog Isusova. Kad god vidite kojeg svećenika, mislite mu Božanskog Spasitelja, koji vam ga je poslao. Jer u istinu, nastavlja časni Vianney, tko ozdravlja dušu našu u ime Isusovo, i pere je od ljage strahovitoga grijeha, kad čovjek dogje na ovaj svijet? Svećenik. Tko hrani dušu našu, da ne malakše na putu u vječnost? Svećenik. Tko je pripravlja, da pouzdano može stupiti pred sveznačujućega i neumoljivoga Suca? Svećenik. Iako je duša umrla po smrtnom grijehu, tko će ju opet uskrisiti, tko će joj opet povratiti mir i pokoj? Svećenik. Gdje god se govori o noizmjernoj dobroti i milosrgju Božjem, svagdje susretamo svećenika, po čijim rukama nam Bog svoje milosti dijeli. Svećenik nije sebi svećenik; on ne rješava sebe od grijeha; ne dijeli sebi sakramente; on je svećenik za svoju braću, za Crkvu Kristovu. Za to zaključuje časni Vianney, svećenik doista sveta život: ljubimo svoje svećenike, žalostimo se, kad se oni žaloste; radujmo se, kad se oni raduju. —

Ova krasna izjava vrijedi o svakom svećeniku; a što da rekнемo o glavi i Ocu cijelogla svećenstva u Crkvi Kristovoj? Koliko nam se treba radovati ovome doista rijetkom odlikovanju, kojim sam Bog našega svetog Oca papu Leona XIII. odlikova, kad mu je produljio slavno vladanje na stolici sv. Petra na *dvadeset i petu godinu*. Kad ga Provinčnost Božja prije 24 godine kao 68-godišnjeg starca uzvila na Petrovu stolicu, svaki je mislio, da ne će dugo upravljati Crkvom Božjom. A evo s 20. veljače započeo *dvadeset i petu godinu* slavnog vladanja Crkve Božje na zemlji, kao starac od 92 godine; i to među tako teškim prilikama. Neprjatelji ga odasvud opkoliše i zasužnjiše, a on kao „Lav iz plemena Judina“ prima udarec sa svake strane, a da dahom ne kloni, nego još hrabri svu Crkvu

Kristovu, krepkom i mudrom rukom ju upravljajuć usred burnoga mora prema luci vječnoga spaša.

Dosada su bile na Petruvoj stolici 263 pape, ali je samo trojici Bog dopustio da doživu *deces i pet-godišnjicu*: sv. Petru, Piju IX. i, evo sada Leonu XIII. Nije li to rijetka svećanost? Radujmo se, veselimo se, izlijmo sinovska



Sv. Otar papa Leon XIII.

sveta čuvstva srca svoga pred Isusom za svetoga našega Oca, moleći se sa čitavom Crkvom: „Uzdrži ga, Gospodine, poživi ga i blaženim ga učini na zemlji, a ne metai ga na dušu neprijateljima njegovim.“



Crkva Presv. Sreća Isu- sova u Zagrebu.



Prošle jeseni 10. listopada osvanuo je Zagrebu i eijeloj Hrvatskoj kao dan sreće i blagoslova. Na taj se dan imalo otvoriti vrlo milosti time, što se posvetio temeljni kamen krasnoj crkvi Presv. Sreća Isusova u Zagrebu. Mnoga će bijedna duša tude naći utjehe, i mnogo će uveljeno sreću erasti obilne milosti iz vrataka Spasiteljevih. U ovoj će naime crkvi podignuti svoj prijesto onaj, koji upravo jadnike, žalosnu i opterećenu najviše voli, i zato ih k sebi ljupko pozivlje: „*Hodite k meni svi, koji ste neravnici i opterećeni; a ja ću vas okrijepiti.*“

Sv. Crkvi neprijateljne novine nijesu bez uzroka uoči ove svečanosti pisale: „Sa strahom i trepotom isčekujemo sutrašnji dan.“ Ove su novine regbi slatile, da je onamo odzvono vlasti sotominoj, gdje Presv. Sreća hoće da caruje. Odanje bježe crne tmine, gdje izlazi ovo rajske Sunce milosti. Nego i dobri katolici, prijatelji Presv. Sreća Isusova, s nekakvim su strahom izgledali taj dan. Pošto je naime vrijeme jako ružno bilo, i pošto još 9. listopada pljuštala kiša kao iz kabla; i nehoti im se izvinuo iz gradi uzdah: „Nu, bude li i sutra ovakva kiša, to će vam biti krasna svečanost! Ali ne! Presv. Sreća ne će toga dopustiti.“ I doista, kao za nagradu pouzdanoj njihova, osvanuo dan svečanosti čist i vedar kao ribje oko.

Ved prije 10 sati sakupilo se u Palmotićevoj ulici mnoštvo puka pred gradilištem, što bijaće sjajno nakićeno trobojnicama. Ali samo odlični gosti postili se u ponutrcu crkve; — crkve velimo — jer zidine ovoga svetišta bijahu već onda do visine od 10 m. dozidane, tako te se čovjeku činilo, kao da stupa u gotovu crkvu. Vidi onamo ved budući „prezbiterij“; na mjestu glavnog oltara ima drveni križ, lijepo iskiđen lontarskim lišćem; eijeli prostor naokolo, dà i ista lazila, urešena su zelenilom i palmama. Pod je pokrit daskama, a ove opet finim sagovima. Tamo na lijevoj strani stoji prijestolje za nadbiskupa, a na desnoj je stol za crkvene knjige i biskupske paramente.



Crkva Sreća Isusova u Zagrebu.

Ovakovo je svetište crkve. A sad gledaj natrag, kako će biti ogromna lagja! Osam prostranih izdubina pokazuju ti mjesto, gdje će biti postavljeno osam pobočnih oltara; tamo natrag tri su ulaza, nad njima je „kor“, nad svakim oltarom ima opet mali „oratorij“; bit će dakle golema crkva, vrijedna, da stoji u prijestolnici Hrvatskoj, vrijedna dijeloga imena: „crkva Presv. Sreća Isusova“. Duljina joj iznosi 52 m., a širina 22 m.; po tom je iza katedralke najveća crkva u Zagrebu, a moći će u nju stati do 4000 ljudi.

Već su na okupu razni gosti: prečasni kanonici, svećenici i odlični svjetovnjaci — među ovima i načelnik glavnoga grada Zagreba. Od jednomog oglasi veliko zvono s katedralke, da Preuzvišeni g. nadbiskup ostavlja svoj dvor i da će na gradilištu. Dvije tri minute iza toga eto ga doista na gradilištu. Tek što je Preuzvišeni u prezbiteriju zauzeo mjesto, i već ga srdačno pozdravlja arhitekt g. Janko Holjac, te ga zamoli, da bi se udostojao blagosloviti temeljni kamen, da će se na ime ova crkva posvetiti Presv. Sreću, a sagraditi od novaca, što ih u tu svrhu poklonio pokojni kardinal nadbiskup zagrebački Haulik itd.

Sad istom otpočinje se crkveni obred. Nadbiskup obukav se u biskupsko odijelo blagoslovi najprije sv. vodu, onda će njome poškropiti mjesto oko kriza, gdje ima biti veliki oltar Presv. Sreća, dok kiceri međutim skladno i pobožno mole propisane psalme. Iza toga se blagoslovi temeljni kamen, a biskup pri tom moli između ostalih i ovu molitvu:

P o m o l i m o s e !

„Gospodine sveti, Oče svemogući, vječni Bože! udostoj se blagosloviti ovaj kamen za temelj crkvi na čast Presv. Sreća Isusova. Po istom Gospodinu našem Isusu Kristu, Šinu tvojem, kamenu proknjanom, kamenu od ubla, kamenu dragocjenom, koji je položen u temelju, a kojem veli apostol: „Kamen pak je bijaće Krist“, koji s tobom i s Duhom Svetim živi i kraljuje Bog po sve vjeke vjekova. Amen“.

Ganutljiv bijaće prizor, kako su sada svi prisutni klečeći molili „litanijske Svi Svetih“. Po tom se metnula gore spomenuta povelja u kutiju od lima, te se s raznim novicima spustila u šupljini kamena. Napokon, pošto je temelj

bio već izidan, položi nadbiskop temeljni kamen za oltarem u otvor zida ovim riječima:

„U vjeri Isusa Krista postavljamo ovaj prvi kamen u ovom temelju u име † Oca i † Sina i Duha † Svetog, da ovđe crvate prava vjera, i strah Božji, i bračna ljubav, i da ovo mjesto bude, određeno za molitvu i za to, da se zazivlje i hvali Ime istoga g. Isusa Krista, koji s Ocem i s Duhom Svetim živi i kraljuje Bog po sve vijekove. Amen.“

Jošte se temelj poškropio sv. vodom uz riječi: „O kako je strašno ovo mjesto! znajuš ovdje nije ništa drugo nego kuća Božja i vrata nebeska“. Određenim psalmama svrši se crkveni obred. Na to svi prisutni čestitahu eo. isusovcima steću, što će oni biti čvrari ovoga svetišta Presv. Sreća. Sad istom bi pušten i narod unutra, neka i on vidi započetu crkvu; svuda vidiš radosna lica; jer svi se dive veličini ovog hrama Presv. Sreća.

Megijatim je ova crkva došla pod krov, te je sva pri lika, da će se tijekom ovoga ljeta svećano predati službi Božjoj. S toga valja i na to misliti, kako bi se ona pri ljenju upravo zidaju zvonici, treba poništiti i na zvona; jer „zvonik bez zvona“ jest kao nijem šovnjek bez glasa. Zar to ne bi u velike drago bilo Presvetome Sreću Isusovu, kada bi mnogobrojni čitanici Glasnika doprineli — jedan manji, a drugi veći dar, prema tome, kako je to već komu Bog dao, da prazni zvonici crkve Presv. Sreća dobiju glas svoj — posvećena zvona — osobito veliko zvono Presv. Sreća?

A za glavni oltar Presv. Sreća u crkvi Presv. Sreća — a u glavnem gradu Hrvatske — ne bi li se pristojalo, da trošak za nj sastave svi štovatelji Presv. Sreća štrom naše domovine? Svaki i najmanji dar zahvalno se prima. Presv. će Sreću Isusovo za to svakoga obilno nagraditi. Dotični mlodari — makar oni i nezahtni bili — koji se i od više njih mogu sakupljati (n. pr. po povjerenicima Glasnika) molimo neka se šalju na uredništvo Glasnika Presv. Sreća u Travniku (Bosna), uz riječi: „Za crkvu Sreću Isusovu u Zagrebu.“

U Lurd.

(Pripovijeda vič. g. M. Ribićarić, vojnički župnik.)

4. Pred velikom špiljom.

Okrijepiv se posnim jelom, ovo nas žurno dolje, pa hitrim korakom put pećine. Iz sobe mi vidjela se crkva; ali ne onaj dio pećine, u kom je špilja, u kojoj se Majka Božja ukazala. Onamo hajdimo, špilju da vidimo, u špilji da pozdravimo Majku.

Ieto nas pred velikom pećinom. Crna je, najviše od dima, onih milijuna svijeća, koje su pod njom već izgorjele. U pećini je velika špilja, željeznom rešetkom ograničena. S jedne strane polazi se uzlazna, s druge van. S usrednom pobožnošću išo sam u špilju, s krunicom u ruci. Nad ovom velikom, dubokom špiljom, nalazi se mala špilja, baš onakova, kakove vidijamo na sve strane, gdje se već nalazi oltar ili kip Majke Božje lurdskе. I



Bl. Gospa ukazuje se Bernardici.

prikazivala se Blažena Djevica Marija presretnoj Bernardici. Bože moj! Što sve čovjek ne čini, da vidi kralja ili kraljen, kad ovi kamogod prispiju! Iz dalekih mjeseta hrle ljudi u grad, gdje će kralja ili kraljen vidjeti: ne žale ni truda ni troška, samo da ih vide. A vidjeti, na svoje oči vidjeti Kraljen nebesku!! Može li se veća sreća i pomisliti na ovom svijetu?! I djevojčica siromašnih rodi-

telja, koja nije ništa imala; koja je kraj pećine šikarje pobirala — vidi i gleda kraljicu nebesku, Kraljicu Angiela! Sretan, komu će to u dio pasti na čas smrtni. Ja sam sa nekim strahopočitanjem stupio na to sveto mjesto, bacim se na koljena i poljubim zemlju. Bijade puno svijeta, a svima je jedna misao: zazivati Majku Božiju; svima jedno sreća: ljubit ju ovđje, pa ljubit ju i u kraljestvu nebeskom.

Tu, gdje klečim, klečala je, tijelom na zemlji, a duhom prisutna u nebesima, i Bernardica. Tu su milijuni i milijuni dobrih, pobožnih ljudi klečali; ljudi, koji su ne samo velike duševne milosti primili od Majke Božje, zdravlje duševno, nego na čudesan način i zdravlje tjelesno. Evo preda mnogu na pećini i u špilji na stotine i hiljade štakâ, na kojima su se brojni onamo dovrnuli, a ozdraviv u jedan čas, u zahvalnost onamu štapi objesili. Nije moje, da pišem ob ovim čudesima, o kojim su cijele knjige napisane; ali hoću, da rečem koju o „piscinama“ i bolesnicima.

5. „Piscine“.

Ka pedjini je crkva, ili da bolje rečem: tri crkve jedna na drugo). Lijovo od špilje, kojih 40 koračaja, grebla je mala Beraardien na zapovijed Majke Božje rukom u zemlju; i tu je izavrela voda, koja je postajala sve veće vrelo, i koja je po tom i endje imala moć čudotvornu i raznašačnu sve kraje svijeta, tolikim bolesnim pomogla da zdravlja.

Uvijek ima u I. ardu bolesnika; ali k većim svetkovinama Majke Božje dogje ih na stotine. Bijade pak 8. rujna, Narozjenje Bl. Dj. Marije ili Malo Gospoja. Ne znaš, kojim čuvstvom da gledaš ove jadne, koje je takla ruka Božja; više li čuvstvom sažaljenja, ili čuvstvom udobjenja. Malo ih je, koji mogu hoditi, a ima ih na stotine; voze ih na kolima ili nose. A ona vjera u njima, ono ufanje, ona ljubav, vidi ih se na strpljivošti, kojom se ističu, rekoh bi, jedan pred drugim. Ja sam zdrav, pa mi pat bio tako tegoran, a ovi ovakovi, kakovi jesu!

„Piscine“ su kupališta, gdje se ovi bolesnici kupaju u onoj svetoj vodi, koja je za zapovijed Majke Božje ovdje izavrela. U više soba ima u svakoj duga velika posuda od lima, „kaca“; u ovu dotječe, i s dola otječe voda. Ovamo donesu bolesnika, svaku ga jako čedno i sa velikom — velikom strpljivošću, zaogrnu mu golotinju platnom i velikom opreznošću polože ga u vodu. Bolesnik je u vodi, dok izmoli

„Oče naš i Zdravu Mariju“. Dvojica, trojica su uz njega koji mu pomažu. Divio sam se strpljivosti ovih ljudi. One strahovite rane na bolesnicima, odvijati ih i zavijati, sto i sto puta, dan na dan!

Dok se bolesnici kupaju, — a to je bilo od 5 uga u jutro, pak sve do oko 11 pred podne, pokraj kuće u kojoj su kupališta, sita je svijeta, koji mole i pjevaju, da isprose od Majke Božje ono, što je bolesnicima najbolje. Svećenici, kako su u svemu na čelu, tako naročito ravnaju ovom po-božnošću. Koliko puta se pjevajući uzdahnuo: „Monstra te esse matrem! — Sumat per Te preces, — Qui pro nobis natus — tulit esse tuus“. Hrvatski: „Po-kazi, da si misjka! Neka usliši tvoje molitve Onaj, koji rogjen za nas, htjede biti tvoj.“ Koliko puta i kako po-božno se uzdahnuo: „Zdravlje bolesnih, utočišće grešnih, utjeho žalosnih, moli za nas!“

Tko ne umije moliti, neka dogje i neka to vidi. Tko ne čuti moći moliti, neka dogje ovamo; pa da vidi, ne će li mu molitva, ako ne njegova, a ono molitva ovoga naroda, srećm potresti! Tu se na ure stoji, kleči, raširenim rukama, očima i srcem dignutim prema nebnu. Ne, ako ima tko, te dvoji o Bogu; neka dogje ovamo, na to sveto blagosloveno, od Majke Božje osvojeno mjesto; pa ako se tuj ne će ganuti, onda slobodno neka počne dvojiti, da li je čovjek?

I ja sam se u toj vodi tri puta okupao. „Spomeni se, o preblaga djevice“, molio sam. A što sam čutio? Evo što — u poniznosti budi rečeno — : U knjizi, kojom se na putu služab za razmatranja, došla mi osih dana izreka, koja mi predhavala: Oh, kako si još daleko od savršenstva, kad bježiš od križa, ugiblješ se njemu, mjesto da ga tražiš; pa kad ti ga dobri Bog dao, da ga zagriši!

A što je križ? Sto? Muke, nevolje, bijede, teškoće, bolesti i t. d. Na putu bilo raznih nepogoda, neprilika, bilo križa; i ja sam u istuu gledao, gdje i kakve bili ma se ugnuo. Ona izreka mnego me obodrlila, i ja sam kupajući se u onoj svetoj vodi molio: „Majko, spomeni se, da se nije nikad čulo, da bi ti bila koga zapustila. Podnaj, podaj zdravlja mojemu tijelu; ali pogledaj više na moju dušu. Što će mi tijelo? Nek mi se samo duša spasi! Spasi li mi se duša, i tijelo će jednom doći u nebo. Ako i dogje križ, zar će biti teži od Isusova? Pa kada ga je dragi Isus,

Gospodin [moj, nosio: kako da ja od njega bježim?] Oh Majko, spomeni se!“

I te misli me ondje zaokupiše.

Oh! Kad bismo mi spoznali i znali vrijednost duše naše, za koju je dragi Isus one strahovite muke na krizu trpio: mi bismo primili i zagrlili mnogi križ, što nam ga Bog šalje upravo za to, da nam dušu od grijeha očisti, da ju spasi. Ali mi to nekako teško razumijemo. (Svršt će se.)



Sv. Josip, zaštitnik sretne smrti.

Desim se u Tarinu (u Italiji) — piše nam jedan vlač. otac Isusovac. — Iza malo ču sati otpotovati u Genovu, a prekosutra (9. prosinca 1901.) ukreat ču se — u Kaliforniju. Zar da i ja tamo zlato kopam? Ne! nije mi do blaga zemaljskog, već do neumrlih duša naše braće Hrvata, onkraj oceanâ. Njima ču ja ponuditi svećeničku svoje pomoć.

No prije dajte, da Vam po obećanju ispričam vrlo utješljivi primjer o sv. Josipu, zaštitniku sretne smrti.

Pozvaše me u jednom gradu Dalmacije, da isповjedim bolesna oružnika. Rekoše mi, da su tuj već mnogi svećenici i redovnici pokušali, pa zaludu. Ja rekoh: „Kad oni ništa ne uradiše, kako ču ja, kad baš u tom osobito iskusan nijesam.“ Ali navalili na me, pa sam morao.

Odem najprije kući, da se preporučim sv. Josipu, zaštitniku sretne smrti, i uzmem sobom njegovu medaljicu. Kako sam ušao bolesniku, pa ga pozdravio, metnem mu u klonule ruke medaljicu i dodam: „Evo Vam medaljicu svetoga Josipa. Preporučite se ovomu tako moćnom i ljubaznom Svecu, a on će Vas krijejiti sred boli i tješiti.“

Sada dадох знак prisutnima, da bi se udaljili. Evo me dakle sama s bolesnikom. Ja bez okolišanja metnem stolu na vrat i blagoslovim bolesnika, kako se već običaje prije isповijedi. Bolesnik me u čudu gledao, a ja mu rekam: „Molite Confiteor (opću isповijest).“ — „Pa zašto?“ pita on. „Ta to se zna: da se dobro isповjedite!“ A on će: „Ali ja ne ču da se isповjedim.“ — „No ja dogđob upravo zato, da Vas isповjedim!“ On se namrgodi, te će seito

Ijutito: „Ne ču, pa ne ču, pa se nijesam ni pripravio!“ — Ja ču Vas već pripraviti,“ rečem mu; „Vi mi samo na pitanja odgovarajte: „jesam“ ili „nijesam“, kako se već sjeđate.“ Ali mi on oštro osjeće: „Opet Vam kažem, da nemam nimalo volje za ispovijed, jeste li me razumjeli?“ —

„Baš lijepo!“ uskliknem kao od dosade. „Mene pozvali, da Vas ispovijedim, pa da mi put bude uzaludan? Nemam kad da s Vama gubim vremena. Na stranu s hrim! Govorite opěu ispovijed!“

Na te riječi — prem ni malo zgodne, da čovjeka ganu — on se umiri, te uze moliti „Confiteor.“ Domala se svrši ispovijed, a bolesniku se razvredri čelo, kô nebo iza dva mjeseca kiše. Bio je sav utješen i spokojan.

Kasnije mi rekoše ukućani, da ga je ispovijed svega promjenila. Nije više psovanao, a bio je puno strpljiviji.

Zahvalim se ja sv. Josipu, pripisujući cijeli uspjeh njemu. Ta kod toga sam čovjeka postupao načinom, koji hi sve prije izveo, nego li iskreno pokajanje.

Megnutjem su profazili dani, a ja nijesam bolesnika posjećivao, već prepustih, kako je trebalo, g. župniku i podbincu i posljednju pomast.

Jednog dana u jutru, kad se probudim, čujem u sebi glas: „Pohodi bolesna oružnika!“ Ne ušutkah ga pominjaju, da je bolesnik primio već sve sakramente. Ali mi se ta misao cijeli dan glavom premetala i kod mise i kod molitve i inih posala: ja ga ipak ne pohodih. Kad bi deset sati u noći, a neko silno trgnuo zvono na vratima. „Evo,“ rekoh, „za cijelo me zovu oružniku.“ I doista nagjem na vratima čovjeka, koji mi kaže, da je bolesnik na umoru i da želi još jednom govoriti s onim ocem, što ga je ispovjedio. S velikom me radošću dočeka bolesnik. Uvijek bijaše kod sebe držao medalju sv. Josipa. Prošio ga je, kako reče, cijelo vrijeme za sretnu smrt.

Još ga jedan put u kratko ispovjedim, te stanem pred njim moliti, ali mu još ne preporniči dušu: činilo mi se, da će još koji dan proživjeti. Vratim se kući, a s jutrašnjom xotrom začujem, da je oružnik blagom smrću preminuo, malo časova iza moga odlaska.

Bez dvojbe mu je sveti Josip isprošio sretnu smrt i milost odrješenja baš u smrtnem času. — — —

I nama će, dragi čitatelji, jednoć, možda i skoro, odzvoniti. Molimo se svetomu Josipu, osobito za ovoga njemu posvećenoga mjeseca ožujka, za milost sretnu smrti. On je umro u zagrljaju Isusa i Marije. Molimo ga, da nam isprosi milost, te i nas u smrtnome času, bar nevidljivo pohode, tješi, i hrabre: Isus i Marija!

— * —

Vjesnik.

— **Dvadesetipet godišnji papinski jubilej Leona XIII.** Kada se onu prije četiri godine sastavljao međunarodni odbor za proslavu papinskog jubileja Leona XIII., mnogi je u čudu glavom klimao. Teško se bilo nadati, da će sveti Otac onako star i slab, doživjeti još ovu rijetku svečanost. Nu Leon XIII. ipak je odobrio i blagoslovio te priprave, a evo gdje doista dočekasmo tu vanrednu radost, da je Leon XIII. dne 20. veljače nastupio 25. godinu papovanja svoga. Sada je dakako ngodna dužnost katoličkoga svijeta, da taj rijetki papinski jubilej što dostojnije proslavi. Međunarodni odbor, kojemu je sjedište u Bolonji (u Italiji), predlaže osobito ove tačke: 1) Hodočasće u Rim. Sveti Otac milustivo je nakon u mjesecu ožujku, travnju i svibnju ove godine svečano primati hodočasćen i odanstanstva svih biskupija. Talijanske željeznicе daju hodočasnicima iste pogodnosti kao u jubilarnoj godini 1900. Poticanje o putovanju obavješćuje središnji međunarodni odbor u Bolonji. — 2) Vjernici, koji se ne mogu glavom priključiti hodočasću, mole se, da bi se s hodočasnicima barem u dubu sjedinili, obavljajući molitve za papu i sv. Crkvu i darujući štograd u tu svrhu. — 3) Biskupi neka bi vjernicima svojim što vrucće preporučili „molitvu za papu.“ — 4) Neka bi se „Petrov novčić“ sabirao po svim župama svijeta, kako će i najsiromašniji vjernik moći iskazati ljubav svoju prema namjesniku Kristova. — 5) Središnji odbor uobičaje svečanosti predat će svetomu Ocu kao dar: zlatnu „tijaru“ (trostruku papinsku krunu). — 6) Odbor će predložiti svetomu Ocu iz svake biskupije one, koji su si osobito zasluga stekli za papinski jubilej, a on će ih odlikovati krstom za zasluge ili kolajnama („Benemerenti“) ili će redom „Pro Ecclesia et Pontifice.“

Nadati se je, da će se i kod nas taj rijetki jubilej Leona XIII., velikoga pape i velikoga prijatelja Hrvatâ, djetinskom odanošću i zahvalnim srećem što ljepše svagđe proslaviti.



Sv. Grgur papa.

(Uz našu sliku.)

Sv. Itegor papa, nazvan »Veliki«, među zapadnimi sv. Osimak već zlog svoje dasti zapravo odlično mjesto. Upravlja je Crkvom koncem 6. stoljeća u veoma teškim prilikama, kada su barbari poput bujice po-plavili Italiju, a kugna nemilo Rimom harala. Evo gaštika u Sarajevskoj katedrali! Sreća Isusova prikazuje s trostrukom papinskom krunom (+tijarom). Misno odijelo staroga očluka. On stoji, Šta se godišća — Duh Sveti — pričaće, a na ozbiljnom mu licu diše, da će te i nama nad propovijedati. Ljeviceom drži slavnu knjigu svuju: »Liber moralium« — »knjigu o čudoregiji«, a desanicu podigao, da udiječi apostolski blagoslov.

DNK

Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se dočinik ne potpisuje potpisom imenom i adresom, nizko se ne tražeju.
Ured.

1. Najbolji liječnik.

3. Božanski je Spasitelj, horavči na zemlji, mnoge bolesnike ozdravio, dapače mrtvace uskrisio, na molbe rogjaka njihovih. Mnogom je tužnom oču, kao Jairu, povratio zdravu kćer, mnogoj rasevijenoj majci, kao onej u Naimu, ozdravio sina, sestri Mandaleni za volju uskrisio Lazara, svetomu Petru ozdravio grozničavu punice i t. d. Tako se predohro Sreću Spasiteljevo i dandanas često dade umoliti od rogjaka, kako to potvrđuju mnoge zahvalnice.

— Dva muža hvala Presv. Sreću za ozdravljenje žena:
1. Lorinc (Hrvatska). Minulog proljeća obolio mi opasno moja žena; najprije ju ulvati vrucića, a malo zatim opt oboli na upali pluća. Gospodin liječnik trudio se na svaki mogući način, da mi spasi mlin ženu, ali na telost ne obavi ništa. Nakon 10-nedjeljnog bolovanja izgubljam svaku nadu, da bi opt ozdraviti mogla. U najvećoj i najskravnijoj tazi i nevolji uzeх stiku Presvetog Sreća Isusova i dadio ju bolesnici u ruke, a ja se obratih pozdano devetnicom Božanskom Sreću, da mi ono uz zagovor Bl. Dj. Marije pomogne, občavši, ako budem uslišan, da će se javno u njegovom »Glasniku« zahvaliti. I nijesam se prevario! Čim sam pođeo devetnicu, odmah bolest na bolja krenu; i sad mi je žena posve ozdravila. Zato se ja i moja žena najzadajuće zahvaljujemo, težeći, da se svaki u svojoj tazi i nevolji utiče k Božanskomu Sreću Spasitelju našeg.

2. Državno (Hercegovina). U prošloj godini obolio mi žena na plućima tako, da sam mislio, da ne će nikada više ozdraviti. Sreća je moja bila, da sam imao kod sebe »Glasnik Presvetoga Sreća Isusova«. U njemu sam čitao mnoge lijepe zahvalnice, i to me potaklo, da se i ja utičem Presvetomu Sreću svemogućega liječnika, pošto mi ljudi nijesu više pomoći mogli. Ja obavim dakle njemu na žust nekoje molitve i ovratim razna dobra djela i obetam, da će sve u »Glasniku« objelodaniti, ako budem uslišan. Hvala i slava budi Presv. Sreću Isusevu, moja je žena ozdravila.

— Majčino zlato. Sr. Ivan Žebro (Hrvatska). Sirota sam udovica, opisana još nejakom djecem. Najmlajemu bili već tri godine, ali još nije probodalo bilo. Dijete sam nosila liječniku, a i u bolnici mi je bilo, ali sve nista ne pomaze. Lječnici mi rekose, da ne će nikada hodati moći, a valjda ni govoriti. Kod te vijesti parala mi bol sreć. Zato se utičem liječniku duše i tijela, Božanskom Sreću Isusovu. Pred olтарom njegovim obavljala sam pobožnost svoju, a s odraslijom djeicom kod kade. — Presveti Sreću uslišao je vapnje bijedne majke. Već peti daniza pobožnosti poteklo je moje dijete samo ustajati i nekoje riječi izgovarati. Odmah sam vidjela pomoći Presvetoga Sreća Isusova, kojemu budi svaka hvala i čast.



Gdje ste, mlade Hrvatice?

Gdje ste, mlade Hrvatice?
Zapjevajte pjesmu novu,
Uz zlatne nek struji žice
Slatkom Sreću Isusovu!

Oj u kolo složno sada,
Podajmo si sestre, ruke:
Kristovo nek sreću vlada,
Nek nas rješi jada, muke.

Velebita b'jela vilot!
Kidaj maglu s kraja tvoga,
Da dogjemmo sví pod krilo
Njeg'va Sreća velikoga.

Napr'jed, napr'jed, milli rode,
Bliže stupaj k Sreću tome,
Da pozdraviš dan slobode,
Da si grudi vjenčaš njome! . . .

Velebitska kćerka.

Plemenito djelo.

Jedan dječak nječna no blijeđa lica,
sjeti u kolima, što eno jure cestom
od Anagnia do Karpineta. Bit će

da se netom oteo teškej kojoj bolesti, jer mu i držanje i pogled odaju slabou tijela, a brižno oko odgojitelja njegova, koji mu se nalazi uz bok, neumorno pazi na svaki mig dječaka. Hitro odmiču kola. Gospodska su i eto ih već do pobjožja brijega. Tek što stigose do mjesta, gdje se put užbrdo bacu, zaustave se. Dječarac skoči iz kola žurno; sigurno je oko njegovo otkrilo nješta, što ga veoma zanima. Popazimo, kamo će! Dva koraka, i već je na cilju. Tu kraj puta leži siromašno, malo pastirče, poprašeno od glave do pete, i jauče. „Šta ti je mali?“ upitat će dječak ganutljivim glasom. „Koja ti se nesreća dogodila, pa ti je nogu tako otekla i krvava?“ — „Ah, mladi gospodine,“ uzdahne siromašno pastirče. „jedna kola, u kojima se nosi mlijeko u grad, prevezu mi se preko noge, a ne milosrdni kočijaš odjuri i ne pomogav mi. Ja jedan ostadeh ovđje, jer ne mogu dalje.“

Jadno se pastirče sažali dječaku, te ovaj ne rekav ni riječi, prokrči si put do bližnjeg putočića, zagrabi vode i donese. Najprije ponudi mlađom svome bolesniku, da si žegnu ugasi, a po tom mu opere nogu pa zavezavši ju svištem svojim rupcem zapitu: „Gdje stanuješ?“ Pastirče mu rukom pokaze kuću, što je visoko gore stajala, veleći: „Eno tamo gore.“ — „Tamo se ti, moj dragane, ne možeš sam uspeti,“ reće mali Samaritanac. „Išajde dakle da te ja uzmem i povedem u Karpineto; onđe će se dobro skrbiti za tvoju nogu.“ Pastirčetu se na ovu riječi zasja veseljem lice i hvalom primi milosrdnu ovu ponudu. Metnuše ga u kola i odjure dalje.

„Ali Joakime,“ reći će uzgojitelj dječaku, hoteli ga iskušati, „što ti to uradi?“ — „To, što bi svaki kršćanin uradio,“ odvrati smjerno dječak. „Zar bismo mi mogli i smjeli ovo malo ranjeno pastirče ostaviti ovđje bez ikakve pomoći?“ — „Ali što će tvoji roditelji na to?“ — „Za stalno ništa drugo, nego moje djelo odobriti.“ — „Pa je li to šta izvanredno,“ nastavi on dalje, „pomoći onome, koji trpi?“ Uzgojitelj zadovoljan sa svojim štidenikom prijazno ga potrepta po ramenima.

Stigose kući. Majka se ne malo začudi, opaziv što joj sin doveo: jedno poderano, zamazano pastirče. No, što rijeći sinovljeve, što blagi izraz lica pastirčeta, koje je hrastnost odavalao, umire ju sasmu, pa saznav što se dogodilo,

odobri sve. Kad ju još sin zapitaо: „Jesam li, majko, dobro uradio?“ odvrati mu ona s ponosom: „Dijete moje, bolje nijesi mogao učiniti!“ To rekav pritisne svoje mezimče na materinske gradi, a suza radosnica orosi njezinu lice.

Dječarsac taj, što ga je tugja bol tako lako i duboko ganula, jest sada — sveti Ota e Lav XIII. Ovo njegovo djelo milosrđa jedna je samo od nebrojenih zvijezda drugarica, što sjaju na plavetnom svodu njegova života. Ono, što je kao dijete pojedince i pojedincu činio, nastavlja sada kao slavno vladajući papa u većoj mjeri i cijelim narodima. Bog ga je svijetu dao, da mu rane vida, a on se ovoj dužnosti svojoj velikodusno i sjajno odazvao.

Vjesnik

— **Zbor Srca Isusova** u Travniku. Seminarei IV. razreda dne 9. prosinca 1901. u prisutnosti presvjetelog nadbiskupa dra. Jos. Stadlera, držaše lijepu akademiju o svećeničkom zvanju. Pri tom prvi put stupiše na javu s osnovom, o kojoj su već dulje vremena u skromnoj tajni snavali. Utjeli naime da ustroje jedan mali „zbor Srca Isusova“, u svrhu da se mogu sobom molitvom, zborom i tvorom učuju i unapreguju u svetom svojem svećeničkom zvanju. Presvjetli gosp. veoma polvali njihovu plemenitu namjeru. „Ako Bog hoće, da kazni koji narod,“ kazivaše im, „onda im daje ili premašilo ili nevrijednih svećenika.“ Neka međutim ne male puno sa daleku budućnost, već neka sad a savjesno, a iz ljubavi k Presv. Srcu izvršuju dužnosti svoga gjačkoga staleža. „Ništa nije neznatno, što se za Boga radi; a ništa nije znamenito, što se za Boga ne radi.“ Apostolske riječi velikoga stovatelja Srca Isusova silno se dojmile mladiču. Taj dan drže kao pravi početak svojega „zbara Srca Isusova.“

— **Društvo djevojaka u Varearu** (Bosna). U Varearu opstoji „društvo djevojaka za naknadnu svetu pričest“ od 1. listopada 1900., kao najstarije i prvo društvo svoje vrsti u Bosni. Upisano je 38 djevojaka, koje marljivo izvršuju dužnosti pravilnika. (Nikola Begčević, župnik.)



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 4. Travanj 1902. God. XI.

Izlazi mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u travnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Duh molitve.



itaš li, šta je to „duh molitve?“ — evo ti u kratko odgovora „Duh molitve“ stoji u tom, da se tko često i rado moli, da je on vazda spremjan i gotov, Bogu se moliti. Po tom ćeš lako uvidjeti, koliko je blago „duh molitve“. To je pravi klijuc u riznicu Božju, da si uzmeš dobra, koja i koliko god želiš, kako je to sam Isus obećao: „Zaista, zaista vam kažem, da

Možete u Oca uime moje, dać će ram“ (Iv. 16, 23). Isus je obećao stalan uspjeh samo ustrajnoj molitvi, a koji ima duh molitve, taj se ustrajno moli. Samo ćeš ustrajnom molitvom izbjegti gjavolskim zamkama, savladati napasti. Sveti Franjo Saleski nas opominje: „Očutiš li napast, a ti si mjesto čini kao mala dječa, koja, vidjevši divljeg biku ili velikoga psa, oeu ili majki bježe, ili ih zove u pomoć. Uteci se i ti Bogu u napasti, prosi ga za pomoć.“

— Sv. Ivan „načeni“, kad je bio napastovan, brzo bi se latio molitve. I drugima je to svjetovno, tvrdeći: „Tko se moli u napasti, taj čini poput onoga, koji se ispred divlje zvijeri uspne na stable“. Za to i sv. Alfons Liguori govoriti: „Ako me pitaš za sredstva, kojima se može napast svladati, ja ti odgovaram: prvo je sredstvo molitva; drugo je sredstvo molitva; treće je sredstvo molitva. I kad bi me hiljadu puta pitao, ja bih ti hiljadu puta isto odgovorio. Tko se moli u napasti, taj ne će pasti.“

Što misliš, zašto su mnogi kršćani u svetoj vjeri tako ohtadnjeli? Zašto ne mare za svetu misu i sakramente? Zašto ne štuju slike Crkve i njegovih svećenika? Poglavit je uzrok tomu, što se rijetko ili nikako ne mole. Sveti Oci zove molitvu „dihanje duše“, tako potrebito za duhovni život, kao što je prirodno dihanje potrebito za tjelesni život. Molitva je oruđje u borbi s grejhom, najveća slast i okrepa, najbolja utjeha u svakoj nevolji. Za to, čim se tko moliti prestane, odmah ga snagu nevolje i napasti svake vrste. Segneri, glasoviti propovjednik i muž svete života, spominje u jednoj od svojih propovijedi slijedeći dogagaj: Neki mladić, imenom Bako, ode u puštinju, da strogom pokorom zadovolji za grijeha svoje. Dogje mu napast, da umrte sebe, jer da i tako ne može za grijeha svoje zadovoljiti. Zdvojan popusti napasti i potraži više puta priliku, kako bi izveo zločestu svoju namjeru; ali nijedanput mu to ne pogje za rukom. Na jednom čuje glas s neba: „Ti nesretniče, zar misliš, da se napast može vlastitom silom svladati?! Moli se, vapi k Bogu! Čin se prestaneš u svoje sile ufat i posve se u Boga uzdati, odmah ćeš pobijediti“. Bako učini tako, i odmah se oprosti napasti.

■ Mol se, osobito ovoga mjeseca, po izričenoj volji i blagoslovu Namjesnika Kristova; mol se Bogu stalno i pouzdano; pa ćeš sigurno sve zadobiti, što god u ime Isusovo zaprosiš. Kod sv. Mateja veli Isus: „Kažem vam, ako se deo od vas slože na zemlji u čem mi drago, zašto me uzmale, dat će im se od Oca moga koji je na nebesih“ (Mat. 18, 19). Ne smiješ dakle dvojiti o uspjehu svojih molitava, osobito kad se čitava Crkva s Namjesnikom Isusovim na čelu, jednim srećem i jednom dušom Bogu moli. Nije moguće, da te Isus prevarti, kojino je rekao: »Neko će i zemlja preći, a riječi moje ne će proći« (Juk. 21, 38).

Dva spomenika ljubavi vječne u Crikvenici.

(Vidi slike str. 65. i 67.)



spredo s kršnom golom obalom hrvatskoga Primorja proteže se, nedaleko od morskoga žala, duguljasta vinorodna uvala — zeleni Vinodol. U toj ubavoj zahiti, zaštićeno sa sviju strana visokim brdinama, a milovanio od žarkoga sunača, sazrijeva zlatno grožđe i daje mnoge mnoga slatku kapljicu rujnoga vina. Jedan put se samo ova dolina otvara prema moru, te uskom provalem dopire ča do sinje Jadrane. Tude se ugnijezdila Crikvenica, mjesto od kojih 3500 ljudi. U zadnje vrijeme Crikvenica lijepim morskim kupalištima svojim sve više privlači iz gradova gospodski svijet, te rado tamo uz hlagjane talasiće i blago morsko povjetarece proborave po koji sparni ljetni mjesec. I tako se Crikvenica očvidno diže i diže, a velikodušni patroni župne crkve: visoka komora i nadvojvoda Josip, iz vlastite inicijative namislihi tamu doskora podići novu prostraniju crkvu.

I. Divna „Panorama“. Pogledaš li prema Crikvenici s mora, ljujajući se u lakom čamcu ili stojeći na ponositom parobrodu, puknut će pred tobom krasan vidik, divna „panorama“. Teško oko skinuti s ovoga miloglegja; teško ne sahraniti tako krasnu sliku u srcu kao u „stamničici“ („camera obscura“) za vječiti spomen. Pred tobom, upravo u provali Vinodola, bijeli se i udobno stere na morskem žalu, kao pomorkinja vila, starodrevna Crikvenica. Njezinu „promenadu“ (šetalište) opakuju veseli talasići sinjega mora, silno bučeći. Za bijelim kućama dižu se, desno i lijevo od provale, dva niska brežuljka. Na vrhu desnoga humca bijeli se u zelenilu kip Sreća Isusova, a na desnom usred gola krša stoji bijela krasna „kalvarija“. „Kalvarija“ sasvim se osamilila na bresčiju, te se na daleko viga, ozbiljno i veličanstveno sjedajući na gorku muku dragoga nam Spasitelja. Kip Sreća Isusova — na lijevom bre-

žuljku — nije tako osamljen. Za kipom eno čitav grad: no mrtvački grad („nekropolis“). Tamo su sahranjeni ostaci onih, koji već „počivaju“ u gradima slatkoga Spasitelja. Pod kipom stoji župni crkva sa sirotinjskim domom, što je dar nadvojvode Ladislava, a časne sestre svetoga Vinka Paulskoga majčinom brigom njeguju tine bolesnu djece, međimčad Božanskoga Srca. Oko kipa samoga žari se evjentan vrtac i dižu se mlađi još horovi, koji će za koju godinu uzveličati zelenilom svojim bijeli kip, koji je prvi u hrvatskim krajevima od kamena kip Sreća Isusova, što se je postavio pod vrednim nebom.

Ova dva spomenika ljubavi Spasiteljeve — mukli su, no rječiti svjedoci vjeraskog života i zanosa stanovništva crikveničkog. Pa kada i kako su ovamo došli?

2. „Kalvarija“. „Navršio sam“, pripovijeda nam vrijedni župnik, veleč, g. Aleksandar Čar, „33 godine župnikovanja. U sve te godine nastojao sam, da pravovjerni puk podignem na visinu onu, iz koje da gledi u svoju vjećnost, za koju je od Boga stvoren. Pa stoga prva mi je briga bila, da dadem držati svete misije u župi svojoj. Blage uspomene otac Aja la, isusovac, sa drugom svojim, godine 1878. obavio misije s takovim uspjehom, da se je sve preporodilo. Sav se puk upisao u Apoštolsvo molitve i posvetio Sreću Isusovu, i sve točno obavljao, osobito mladež. Djevojke se zavjerile Sreću Isusovu, da će njemu na čest prvih dana svakog mjeseca primiti svete sakramente. Sva su sreća tako bila raspaljena ljubavlju k Spasitelju, da se je svako dobro poduzeće moglo namisliti pa i izvesti.“

Pouzdavajući se dakle u darežljivost puka svoga, odluči g. župnik na trajnu uspomenu svetih misija podići što ljepšu „Kalvariju“. I namah poče sakupljati prinose. Nu ipak, da bude „Kalvarija“ što ljepša, počekalo se, dok se nije — novčić do novčića, forintač do forintače — po malo sabrala lijepa svtica od 3.000 kruna.

Tekar godine 1895. 12. travnja, na veliki petak, otkrio se 4 metra visoki krasni spomenik muke Isusove.

Zadovoljstvo i oduševljenje bijaše sveopće. Krasni bijeli kamen od naše je grude, onamo sa strane Varaždina. A majstor u Ljubljani znao tvrdome kamenu udahnuti tako živ i ganutljiv izraz, da se motriocu sreć umekša i od miline rastapa. I položaj spomenika upravo je divan. Pa bio i ponešto osamljen, dobro Crikveničani znaju

put do njega i često tamo na hladnjim bijelim stubama kleći
po koja rasevijena daša, i sklopiv ruke upire oči čas u sv.



„Kalvarija“ u Crikvenici.

Ivana. čas u žalosnu Majku Božju, a čas u samoga Spasi-
telja, što na križu visi — raskriljenih ruku i spuštene glave.

Evo nas samo kleci jedan dječak. Da ti je zaviriti u "nje-govo sreću, zamjetio bi možda tešku žalost, no i slatku utjehu; i da ti je gledati u njegove bezazlene nevine oči, vidio bi možda, gdje se na njima kao hiserje cakle dvije debele suze. „Vidiš li, dragoo dijete, bijedno siroče, nijesi ti ipak zapušten od svega svijeta! Tamo pod križem eto ti ljubezne majčice, a s križa sažaljivo ti gleda tvoj mili Spasitelj, zovući te k preslatkome Sreću svome!“ —

3. Kip Sreća Isusova. Osvanu sveto ljeto i dvadeseti vijek, krvni g župnik naumi ovjekovječiti i devetnaestu stoljetnicu vladavine Isukrstove, kralja vjekova, trajnim spomenikom. A koji će spomenik ljepe proslaviti milu i blagu vladavinu Božanskoga nam Kralja, nego spomenik predobrostivog mu Sreća? Smisljeno učinjeno. Kip bi na-ručen u Splitu, i doistu je umno dlijeto dalmatinskog klesara iz tvrdoga dalmatinskog krša divno izradilo milovidan kip. Kada su ga iz parobroda u velikom krovčegu spus-tili na obalu i postavili na lice mjesta: oj, kako je tada svaki nestripljivo čekao da ga se živ nagleda! Ali pričekajte, ljudi Božji! to ne smije biti bez velikoga, zanosnoga slavlja Sreća Isusova! Od 18. se dake lipnja 1901. držale svete misije, za kojih je sve od nevoljnoga i bijednoga do najvećega bogaca, od sinje do nadležne vlasti pohitjelo k sv. sakramentima, u kratko vrijeme više no 2000 duša. Napokon iz žurnoga rada i brižnih dana osvanu dan rajske doista radosti: 23. lipnja 1901, kad će se otkriti spomenik ljubavi Isusove. Već ranom zorom nasta vesela zvonjava sa gromkom prutnjom mukara; a od bližnjih župa, osobito iz Selacea i Grizana, evo čitavih procesija. Već iz daleka čuju se njihove skladne pobožne pjesme.

Neizbrojena svjetina sakupila se na tako rijetko vi-gjenu svečanost. Neopisiva je bila radost i veselje. Svako sreće uživalo slasti nebeske: to se svakome na lici čitalo.

Iza otpjevane svete mise krenulo se iz župne crkve. Ophod raspružio se na daljinu od kilometra. Revniteljice molile pred narodom, a svećenstvo pjevalo „Benedictus“. Sto ih napokon na željeno mjesto ispred pokrivenoga kipa! Ah! koji se uzdasi čuli iz kršćanskih duša! Na visokom ka-menitom podnožju, ispod velebnog slavoluka, sav u cvijeću, stoji kip, ali još pokriven, to je badava biljadu i hiljadu očiju tražilo lik onoga, za kojim čeznu sva sreća kršćanska.

Kraj slavoluka u zelenitu je postavljena propovijedaonica. Evo se tuj pomoli vič. o. Gattin. „Stani!“ — progovori on u sav glas nedoglednomo pučanstvu — „Stani, Sreć je Isusovo sa mnom!“. Stade silni jank i plač pobožnoga na-



Kip Sreća Isusova u Crikvenici.

roda. Na riječi: „Dogđi kraljevstvo tvoje!“ padlo zastor, a kip Sreća Isusova pokaže se, veličanstven i dražestan kao prikaz s neba. Urnebesna klika radosti, plač i vrisak naroda! Nitko već nije mogao odoljeti čuvstvu. Mjesni župnik do suza ganut obavi blagoslov kipa i tronutim glasom, za-

pjeva: „Te Deum laudamus — Tebe Boga hvalimo.“ Sva sad povorka kreće opet župnoj crkvi, da se Bogu na tolikoj udijeljenoj milosti što srdačnije zahvali. Nitko ne će zaboraviti toga dana, puna radošti. Bilo je, kô da je dragi naš Spasitelj u vidljivom liku polohio vjernu si zaručnicu: Crkvenicu bijelu. Često se od onda vidi pred kipom Sreća Isusova pobožne vjernike, gdje se klečeći mole. I znade se duša pred ovim krasnim kipom lako raskriliti u srdačnoj molitvi. Čini ti se ovdje plavetno nebo nad tobom kao sved ogromnoga hrama Božjega; one nebolične gore kršne nam domovine pred tobom kao žrtvenik ljubavi; a za tobom, mjesto orgulja, tajanstveno žumi i bući more, u hiljadu glasova slaveći Stvorenja svemira. Čije predobro Sret neizmjerno ljubi vjerni svoj narod. Oh kako onda duša osjeća istinu onih riječi, što su u tvrdi mramor uklesane ispod kipa Sreća Isusova:

Krist pobjegjuje,

Krist vlada,

Krist zapovijeda,

Krist svij puš od svakoga zla oslobagja!

Kako duša, miljem rastopljena, vrneće šapće: Slatko Sret Isusovo, daj, da Te ljubim sve te više!

U Lurd.

(Priopovijeda viđ. g. M. Štiharić, vojnički župnik)

6. Mala procesija.

Pred crkvom je velik, ogroman prostor, okružen, kako već spomenuli, drvećem. Poslije podne, već oko dva sata, vidis gdje nose ovamo klupe i stolce, a umah iza toga donose i devoze bolesniku ovamo, što su se prije podne kupali. Oko 4 ure polazi iz crkve mala procesija — kažem mala, jer velika je na večer — što sprovaja Svetotajstvo. Sakramenat nosi većinom koji biskup ili odličniji svećenik, ide od bolesnika do bolesnika, što su ondje jedan kraj drugoga namješteni, i daje svakomu pojedinomu blagoslov. Na ovaj blagoslov bolesnici najvećom radošću dekaju, jer prigodom ovog blagoslova nebrojeno ih je već ozdravilo. Pa ako i ne da dobri Bog i nebeska Majka sva-

komu zdravlja: bez utjehe, bez lijepe i velike utjehe ne pušta nijednoga. I ja sam rado ovamo dolazio; jer iza svršena ophoda bolesnika, primisimo i svi ostali blagoslov. A kad svećenik sa Presvetim Sakramentom daje blagoslov, znadeš li, dragi moj čitatelju i čitateljice draga, tko onda blagoslovuje? Čovjek? Né, već blagoslov je sam neizmjerni i svemoguci Bog. Oh, kad bi ljudi to znali, ili bolje, kad bi na to mislili; ne bi u mnogoj crkvi kod blagoslova bilo tek nekoliko „starih babica“. — „Bio sam kod sv. mize“, rekò mi netko, „pa što će mi onda blagoslov?“ — Oh jadan, što će ti blagoslov?! Jadan!!

Idimo, idimo si pa blagoslov; ako si idemo po njega, imat ćemo ga; ako ne idemo, kako ćemo ga imati?!

Kad je svećenik, podijelivši na Malu Gospoju svim bolesnicima ondje prisutnim blagoslov, a tih je bilo duga — duga povorka, pa kad je išao sa Presv. Sakramentom natrag prema crkvi i prošao već povorku bolesniku, na protivnoj strani od mene nastane taj čas gibanje i čuli se neki usklici. Sve mnoštvo naroda htjelo da pobrli onamo; no svećenici i redari — ne policija, već odbor — zaustavljali ljudstvo, i red se uzdrži, jer je sad imao slijediti „Tantum ergo“ i „Genitorii“ i onaj svećopć blagoslov. Ja se dalje niješam brinuo, već sam, primivši blagoslov, otišao na brdo kraj crkve, Kalvariju, odakle je prekrasan vidik. Tude sam „brevijar“ molio. Vrućajući se, čujem opeta buku. Vidim s brda, gdje jure kola, a narod za kolima, i pljeska. Saznadoh, da kad je ono u povoreci nastalo gibašće, da se dogodilo čudo. Djevojka od kojih 16—18 godina, ne mogući smicati ni rukama ni nogama, sasma kljenuta i uzeta, — a bilo joj tako zlo, da je dan prije bila provigjena svetotajstvima umirućim — na jednom iz one nosiljke, u kojoj je bila onamo donesena, diže se i usta. U to je nastalo veselo gibanje i usklici, — ali ja bijah daleko na protivnoj strani. To mi je pripovijedao neki profesor, što je u hotela kod stola kraj mene sjedio, a njegova gospogja bila ondje u blizini, gdje se to dogodilo. Tako su kazivali i drugi. Poslije su istu djevojku gradom vozili, i narod ju veselo pozdravljao.

7. „Velika procesija“.

Spomenuh veliku procesiju, pa eto da o njoj još koju rečem.

Kad sam došao u hotel, htjela mi gospodarica dati neku tamnu sobu. Upitam: „Nemate li ljepše sobe? ja kćim ostati četiri, pet dana ovdje.“ — „Evo, dat ēu Vam onda sobu lijepu, ali u trećem spratu.“ Kad me dovela unutra, naglasila je da ēu kroz prozor vidjet svu procesiju. I jest ova procesija nešto posebno. Počinje se na večer u sutor. Iz desnih vrata najgorije crkve polazi narod, i spušta se dolje prema onomu velikomu prostoru. Putem pridružuju se drugi, kažuće nadošli. Svaki ima svijeđu u ruci, pa pošto je tu svijeta kojih osam do deset hiljada i toliko svjeća, predstavite si ovu veličanstvenu povorku, koja kreće onim trgom i dvoredima, pjevajući pobožne popijevke. Kad sam s prozora svoje sobe to gledao, a do mene dopirao glas pjevanja, rekoh si: kad je već ovdje tako lijepo, tako veličanstveno: kakove procesije će tek praviti u nebesima Angjeli i Sveti, svojoj Kraljici na čast! Oh, da mi ih je vidjeti! A na dan Male Gospoje, onda je ljepota, divota i veličanstvenost pestišla svoj vrbunac. Ona krasna ogromna crkva bijaše, dok je trajala procesija, od osam do deset od prilike sati, sva u plamenu. Sva je oko na okolo, do vrha zvonika, obasuta električnim svjetiljeima. Kad se električka u njih spusti, rasvijetle se i daju crkvi ama čaroban žar. Sagjoh, pridružiš se procesiji, te sam s narodom veselo pjevao: „Ave, Ave, Ave Maria!“ Daj Majko, da ti pjevam i u nebesima — „Ave Maria!“

8. 8 Bogom, Majko!

Vraćajući se narod kući, svaki klekne pred kip, predstavljajući isto neoskrnato Zaćeće, Majku Božju lurdsku, postavljen na sredini onog ogromnog trga. Raskritijenim rukama narod tu još pobožno molí. I ja sam izmolio moju: „Spomeni se o prehlagu Djevice Marije!“ I spominje se, — mogu za stalno reći, da se spominje.

I u hotelu bijasmo svi kô jedno. Kada se stadosmo rastavljati, bilo nam gotovo teško.

Zadnji posjet petoga dana bio je k špilji. Pobožno izmolih krunica, pobožno poljubih onu svetu zemlju, i napih se još zadnji put blagoslovene one vode, koje i nešto so-bom uzeh. „8 Bogom, Majko!“ rekoh; „8 Bogom! Ako se više ne vidimo u Lardu, s Bogom do — na nebesima!“

List iz Afrike.

Godine 1900. boravio je u Travniku časni Jakov Longa, brat laika Družbe Isusove, veoma vješt braćar. On je više od 12 godina proboravio u jednoj misiji u Australiji, kod Tamošnjih crnih plemena. Kada mu poglavari, dok je boravio u Travniku, izrazile želju, e bi opet pošao k Crncima, ali ovaj put ne u Australiju, već u Afriku, on, kô on, veselo pristade, te mjeseca siječnja 1901. ostavi Bosnu, pa hajd' put crne Afrike. Stigavši onamo, napisao nam 30. kolovoza iz Borome priprost, nu vele zanijev list, iz kojega vadimo ovo:

Iz Travnika sam sretno došao u Beć, a odavle u Hamburg. U Hamburgu sam se ukreno 13. veljače sa svojim društvom parobrod, koji je sam morao razlamatati mraz, jer se Laba bila smrzla.

Na 15. veljače stigosmo u Belgiju, u Antverpen. Antverpen Vam je gadan grad. Taj možete vidjeti, kako se nečista voda kroz prozor na ulici izlijeva. Idući gradom, baš mi ju pred nosom izliže. Malo da nijesam ljudski nastradao. Odavle krenusmo 17. veljače. Na puta nam je bilo more veoma uzbarcano. Na 21. stigosmo u Lisabon, a 28. veljače doplovili smo u Napulj. Napulj je krasan grad. Tamo smo i vidjeli, kako Vozuv riga. Na 6. ožujka već smo bili u Suezu, a 25. ožujka stigosmo u Kindu, gdje su ušea rijeke Zambezi. Tu me je čekao velik rad. Morao sam graditi novi mali parobrodić, koji će služiti našim misijama, a mašinistom — bit' eu mu ja glavom. Došao je parobrod u krovčinu iz Evrope, a ja ga ovđe, komad po komad, sastavio. To je trajalo sedam nedjelja. Kad je naš brodić bio dovršen, pustili smo ga na Zambezi, da pokušamo, kako će ploviti. I veoma je dobro i brzo plovio. Na „Spasovo“ bio je već naš novi brod natovaren prtljagom, i krenusmo iz Kinde. Na rijeci je Zambezi jako dugotračno ploviti, jer je veoma široka, da se na nekim mjestima ni obale ne mogu vidjeti, a ima u njemu veoma mnogo pijeska. Jednoć prisjesmo na jedno mjesto, gdje smo vidjeli puno vođenih konja. Kad smo ih mi pozorno gledali, tad na jednoć napjegne naš brodić na veliku naslugu pijeska. A Crnac odmah skočiše u vodu i otisnuše ga iz pijeska. Tako se je i češće puta znalo dogoditi.

Cetrdeset dana smo plovili rijekom Zambezi, kad al-

u nedjelju prva po Duhovima približimo se napokon cilju: Boromi. Već iz daleka opazili smo, gdje rupeima mašu s obale. Tamo nas dočeka jedan otac, jedan skolastik i dva brata sa 180 crnih dječaka, a 6 časnih sestara sa 151 crnom djevojčicom. A bila je i čitava vojska Crnaca, koji nas pozdravile svojim pjevanjem i velikom vikom.

Afrički Crnaci veoma se povoljno razlikuju od australskih. Ovi su u Africi pristojno odjeveni, imaju svoje kuće, te se ponešto i poljodjeljstvom bave. Pred kućom imadu gotovo svake vrsti životinje. Imadu kokosi, golubeva, pataku; drže koze, ovee, dapače i svinje. Živu u malim selima. Njihova selca i kuće su priličito čiste, a sami Crnaci žive u njima kao ljudi. Dolaze veoma marljivo u crkvu, pa se i mole.

Na Tijelovo smo imali veoma lijepu procesiju, I svetkovina Presv. Sreća Isusova upravo je krasno proslavljenja. Toga se dana ovđje pričestilo 350 Crnaca. Prvo-pričesnika bilo je preko 100 odraslih, 15 dječaka i 10 djevojčica: sve sami Crnaci. I „Velika Gospa“ veoma se lijepo proslavila. Jedan nest ih se je taj dan krstilo, a dva para su se vjenčala.

Tri druga brata i ja dogjosmo tega dana u kući ovih vjenčanika. Tada opazimo, kako na tlu leže one dvije zaručnice, pokrivene sagom, a oko njih je igralo i skakalo oko 50 do 60 žena. Kad im se kaza, da smo mi došli, ustađoše crne zaručnice i sjegjanju plaćući. Tad stopi u njima dvije crnice i otrše im suze, a jedna ih je treća držala, dok su ostale pjevale i kolale. Muške glave tude nije nijedne bilo osim nas četvorice.

U našoj misiji obavljaju gotovo sve kućne poslove sami Crnaci. I kuhar nam je Crnac. On kuhu, ali kako! — Kod stola služe crnačka djeca. — Na harmoniju u crkvi svira jedan Crnac veoma vješto, a ostali ga seminarci prate svojim jakim pjevanjem po francuskim napjevima.

Do sada smo, Bogu hvala, svi ostali zdravo. Vrijeme je do sada bilo veoma pogodno, niti prevruće niti odveć studeno. No do mala će nastati vruće i kišno doba; onda ćemo se poštano znojeti!

Ja ću Vam u Bosnu doskora poslati jednu krokodilovu glavu i jednu od vodenog konja. To bi sad odmah učinio, nu još ih nemam. Ta nije tako lako, uhvatiti ove „životinjice“! Ali ću ih ipak nekako dobiti — i onda ćete vidjeti, da mi štogod imamo, čega Vi nemate. Ovdje ima

desta i leoparda, koji se znaju kadikad obnoe do kuće došuljati. No zato imamo 12 pasa, koji ih od kuće potjeraju. Lavova baš nema mnogo. Otkad smo došli, samo se je jedan u blizini pojavio. I taj je bio na drugoj strani rijeke. Govori se da se ove godine na drugim mjestima češće lavovi pojavljuju.

U ime Božje zaključujem list svoj, puno puta pozdravljajući sve čitatelje „Glasnika“ i preporučujući njihovim pobožnim molitvama našu bijednu Afriku, neka njom skoro oblada — Presveto Srce Isusovo!



Vjesnik.

— Hrvatska društva Srca Isusova u Americi.

U Saveznim Državama Sjeverne Amerike ima Hrvata na hiljadu, većinom radnika. Tako n. pr. Chicago ima svojih 7000 Hrvata, Pittsburg 7000, Allegheny 6000 itd. U ovom potonjem gradu ustrojila se „Narodna hrvatska zajednica“ za sve Hrvate Saveznih Država. Ova je „zajednica“ s početka obuhvaćala samo 6 hrvatskih društava. Danas, za 8 samo godina, broji 175 hrvatskih društava sa 11.500 članova. Društva većinom zastupaju tri plemenite svrhe: rođljubije, dobrotvornost i vjeru. Prekoceanski Hrvati ne zaboravile na vjeru, za koju su pregji njihovi u Evropi krve ljevali. To posvjedočavaju već sama imena, kojima okrštile društva svoja. Dvije trećine njih nose nabožna imena, kao „Ime Isusovo“, „Majka Božja“, „Sveti Josip“, „Sveti Nikola“ itd itd. I Presveto Srce Isusovo ima četiri svoja hrvatska društva u sjevernoj Americi, naime: 1. Društvo: Presvete Srce Isusovo; Picto, država Colorado. Sjednice su svake druge nedjelje u mjesecu. Broj članova 32. — 2. Društvo „Presvete Srce Isusovo“; Bradford, država Connecticut. Sjednice su svaki drugi utorak u mjesecu u 8 sati na večer. Broj članova 24. — 3. Društvo „Izvor Presvetog Srca Isusova“; Allegheny, država Pennsylvania. Sjednice svake 4. subote u mjesecu u hrvatskoj crkvenoj dvorani u 7 sati na večer. Broj članova 53. — 4. Društvo „Srce Isusovo“; Jerome, država Arizona. Sjednice svake druge subote poslije 15. u stanu g. Dragutina Bujana. Broj članova 23.

U Evropi ne bismo znali izbrojiti četiri hrvatska društva Sreća Isusova, osim omladinskih. Pretekoše nas braća u Americi. Ugleđajmo se!

— **Mjesecna sv. misa za sve čitatelje Glasnika.** Uredništvo „Glasnika Presv. Sreća Isusova“ prikazuje svakoga prvega petka u mjesecu sv. misu za rasirenje pobožnosti k Božanskom Sreću, osobito među Hrvatima, pa i za sve širitelje i širiteljice ove pobožnosti u Hrvatskoj. Druga sv. misa mjesecno se prikazuje za povjerenike i povjerenice, promicatelje i promicateljice „Glasnika Sreća Isusova.“ Početkom ove godine odlučilo je uredništvo na prijedlog jednoga revnoga povjerenika, da će od sada mjesечно još i treću misu prikazati Presv. Sreću Isusovu, a to za sve čitatelje Glasnika Sreća Isusova, žive i mrtve. Tako će nas i sveta misa mjesечно sjediniti u Presv. i Božanskom Sreću Spasitelju našeg.

— **Glasnik najsvetijih Sreća** — tako se zove najmlađi brat hrvatskoga našega „Glasnika Presv. Sreća Isusova“. Slovenski taj „Glasnik Pravoslavnih Srđaca“ Isusa i Marije izlazi od mjeseca siječnja ove godine. Urednik mu je veleć. g. Jakov Palir, kapelan u Selincu u Jažnoj Stajerskoj; a tiska se u Mariboru, u tiskari sv. Cirila. Izlazi 20. svakoga mjeseca, u čednom obliku, na 16 strana, a stoji na godinu 80 fillira. Pretplata šalje se na „Uredništvo Glasnika najsvetijih Sreća v Selinci ob Dravi, Štajerska.“ Bog mu dao te on puno promaknuo pobožnost k Presv. Sreću Isusovu kod naše braće Slovenaca!

— **Bjelina** (Bosna). Dobri narod iskucao novac za po-božan oltar Sreća Isusova, koji se je 13. listopada 1901. blagoslovio. Velika i krasna slika Sreća Isusova na žrtveniku dar je jedne udovice A. L., reverne štovateljice Božanskoga Sreća iz Mirkovice. Oltar prvi je uruš siromašne i malene crkvice naše. Pred njim često odsada obavljati pobožnosti naše u čast Presvetomu Sreću.



Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se dočlanik na potpisje potpisuje imenom adresom, nikako se ne smatraju.

Urednik.

1. Najbolji liječnik.

Dva oca zahvaljuju se za odzdravljenje sinova. 1. Puš (Istra). Moj sin bijao teško bolestan; ni sami liječnici nijesu mu više mogli pomoći. Vidiče si dijete u takovojo pogibelji, utedem se dobroti Presvetog Srca Isusova s nakanom, da će sa svojom žalom izmoliti jednu devetnicu te se isporučiti i pribestiti, zatim se javno zahvaliti u »Glasniku« njegova. I netom se zavjetovati, opaziti na svoju radost, da sam uslišan; monda je djetetu okrenulo na bolje i iza kratkog vremena održavi sanjam. — Toga radi kličem iz dubine srca: po hlijadu puta kudi bvsala, čast i slava Presvetom Srcu Isusovu!

2. Radinigrad (Slavonija). Moj maleni Jurica upašno je obolio; svj smo u kuci nadu izgubili, da će ostati tvr. U ovoj nervolji utečem se pod najmožniju zaštitu Presvetoga Srećnog Isusova. Nu' sto čudne li pomoći! Moj Jurica najčešće godine misliti lijevnom nogom i desnom rukom, koje su bile obumrle, a za malo posve odravljene.

— Majka i umobolna kći. (Opština Istra). Moja osamnaestogodišnja kći ostala od pošaljene umobolne. Nakon dežeri godine bolevanja nadoge i to, da si je umrila, da se može i ne smije ništa jesti. Šest je dana održivala svakoga i svaku jelu. Sedmi dan bila je već sva iskoršena i izmenglja. Od žalosti već niješam znala, što da učinim. Podvajiv o liječničkoj pomoći, bacila sam se na koljenja i svim srećem izljudila jednu malu sličicu, koja je predstavljala Isusku, Mariju i Josipa. Te tri svete osobe zamolim suproponiraju, neka mi zaštuju jedno tu milosrđe, da mi kći ne umre od gladi. I počeo u najčitljivim pouzdanjem devetnicu na njihova časna, moleći svaki dan likanju Presv. Imena Isusova, i gledajući! Jao' niješam tako retku prve molitve ni dovršila, i već mi nešetna kćerka zatržala, neka joj donesem nesto da zalogi. I premda smakalskala, ipak joj je jela, kada da je joj svaki dan krijeplila hrana. Troatu tim duđesnim uspjehom molitve svoje i milosti Božje, što mi je podiglijo Presveti Sreću, odtečih to kao slabiji znak harisnosti stavili u diću njegovog »Glasnika«.

— Otac ozdravio! Kćerina hvala: Čarava (Hrv.) Presvetu mi Seć ozdravio mlilog oca, koji je pet mjeseci bolevao i sav se osušio bio.

— Majka ozdravila! 1. Šimeova hvala. Zagreb Hvala Presv. Srcu, što je povratilo mlajoj majci jugiono zdravje! (Gimnazijalac).

2. Kćerina hvala. Kostoljevec (Slavonija). Moja majka obolje Glava, lice tako joj otklelo, da nije ništa vidjelo. K tomu pokažu se i prštevi gore i dolje pod okom, koji su ju dan i noc modili. U zdravljnosti, ne znajući što i kako bismo joj mogli pomoći, utekoh se devetnicom Prese. Srca Isusova. I gledi' preje nego sam svršila svoju pobožnost, otklekle se agostile.

— Brat za brata. Šopron (Ugarska): Bit će tomu više od dva smjeseca, kad mi brata, vrtlaškog pomoćnika u kraljevskom vrtu u Zagrebu, spopade neka bolest na jeziku. Bolest pozilja, te se već i u grlu pokazala takо, da mi je brat jedva koju riječu mogao progovoriti.

Tako je dugo trpio, a ja nijesam ništa o tom znao. Istrom iz šetnji tjedna obavijestio me, što je i kako je. Odmah li započeo devetnicu na čast Bladene Djevice Marije i nudio, da du još obaviti devetnicu Presvetomu Srcu Isusovu, samo da mi dragi brod što prije ozdravi. Običan lakođer, da će se u Glasniku Presv. Srca Isusova jasno zahvaliti, ozdravi li mi brat maskoro. I gleda! Iza 14 dana piše mi brat iz Zagreba, da je posve ozdravio.

— *Sestra za brata. Del na Braču. Presveto mi Srce Isusovo ozdravilo brata nakon udinjene devetnice.*

— Ozdravio mi svak! Jansdorfer (Tirolska). Mili Glasničar! Evo me gđje ti iz bijelog knjigostva nekoliko redaka pišem, da time zahvalim Presv. Sreću Isusovu na dobitvenoj milosti. Bilo je 8. rujna god. 1900., kad sam kločeci ove riječi napisao: »Presveto Srce Isusovo! Često sum ti već preporučio svog svakoga, o prodragli Isusu! Ti znas, kako skoro godinu dana boleje, a sad nadodalo vrijeme, da se dade operativi. O, Isuse dragi, tako ti ljubavi Presveloga Srca Isusa, vrati te molim i zaklinjem, spasi mi ga! No vojna tvoja neka se ispušta! Ozdravi li, zahvališ tu ti se u »Glasniku«, a kad budešmo jednput zajedno u Bosni, podi čemo u stolnu crkvu u Sarajevu, da ti i ondje zahvalimo! — I Sreća ne Isusovo uslijedio! Jer danas na dan malude misao moje sjedi opet do mene zdrav i veselo moj mali svak, te svojom rukom potpisuje ovu bijelu knjigu zahvalnicu!

— *Majka za jedinicu. Pstrumendia (Slavonija).*

Tko u ovo kasno doha
U toj kući svjetlo gali?
Zar još nisu svi domari?
Slatko vole pozzapali?

Što po sobi bljeda feva
Plaćući hoda dolje, gore?
Zar joj hola tako sijna?
Zar je teške brige more?

Gde u kući žepku malu,
U njoj djele kao sjena;
Božno leži dečko jadno,
Jedinica kečka njena.

Časak prije uprje pogled,
Kô da majku nesto molit,
A ustancu šapom bljeda:
»Ah, majčice, sve me bol!«

Zatim raspa čedo božno;

A mati ga tužna gleda.

»Ah, ne, neće, umrijet ne će:

»Sreća Svetog mirjet mu ne daje!«

To kad reže, s nadom kleče
Pred kip krasni osaj mali,
Slabom rukom pred njeg metne
Dvije svjeđe, i zapali.

I zavapi s bolji teške:

»Oj, pomoz, Kristo sveti,

»Molitvica žuj ti vrstu:

»Čedu momu ne daj mrjeti.«

»O, prednobji Spasitelju,
»Uslijaj me, Bože sveti!
»Devetnicu primi moju,
»Sutra već je dan devetli.« —

I gle sutra: Srećna malu
Gleda zdrava jedinicu,
Hvalec Sreću tom Božanskom,
Suo usliša devetnicu!

8....



Urvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Društvo djevojaka za naknadnu svetu pričest.

*
Vrlo je korisno ovo
društvo, koje je već vrlo
vlijepo plodove proizvelo,
a priljevati ih još, samo
ako budu svećenici nasto-
jali, da mu ide na ruku.*

Dr. Antun Matnić,
biskup krčki.

Glavno je pravilo ovomu društvu, da djevojke primaju svakoga mjeseca po jedan put svetu pričest u zadovoljstvu za uvrede, što ih Božansko Srce prima, e da bi se na ovaj način učuvale nevine i čiste. Imadu još i posebna pravila*, koja su odobrena i pohvaljena od crkvenih oblasti.

Krasno u nas uspijeva ovo društvo. Tek prije malo godina osnova o. Gattin D. I. prvo takovo društvo, a danas ih ima barem 56, ukupno s kakovih 3.000 članova. Prava djevojačka vojska pod zastavom Sreća Isusova! Živjele ove vrijedne mlade Hrvatice! Za cijelo će sve štovatelje Sreća Isusova zanimati, ako ih po koji put potanje o tim društvinama obuvijestimo.

*

1. Djevojačka vojsku. *Drenos* (blizu Rijeke). „U našem društvu (piše M. K., glavarica društva) imade (19. svibnja 1901.) već 100 djevojaka, lijep broj za našu malenu župu (1000 duša!). Naša je mala vojska razdjeljena na 4 četice, od kojih svaka redom u svoju nedjelju prima naknadnu sv. pričest. Danomice se molimo za grješnike ove župe, a čuvajući se od plesova, grješnih prilika i pogibeljnih sastanaka, potičemo i druge, da naš primjer slijede. Pa u istinu, od kako postoji naše društvo, vidimo ne samo kod nas samih, nego i kod ostalih djevojaka, a i kod odraslih, kako naproduje pobožnost k Presv. Sreću, krčđanski život i često primanja svetih sakramenata.“

„A i vanjskim sjajem nastojimo promicati pobožnost k Božanskomu Sreću. Imademo oltar Božanskoga Sreća, ponos i diku župne crkve naše. (Vidi sliku u prošlom tečaju str. 171.) Za njega nabavismo krasan ság za 47 K. i vijenac oko slike za 50 K., a dvije djevojke darovaše dva

* Vidi n. pr. Glasnik 1899. str. 68.

lijepa vanjkuša. Kod ovoga oltara sastajemo se svakoga prve petka u mjesecu, da prisustvujemo zavjetnoj svetoj misi Presv. Sreća i da držimo svoju pobožnost. Ovamo dolazimo svake prve nedjelje, da slušamo kratku propovijed i da se posavjetujemo o napretku društva.

„O da vam je vidjeti naše društvo kod svećanih procesija! Svaka sa krasnom medaljom Božanskoga Sreća na crvenoj vrsti o vratu, ponosito stupamo pod svojom zastavom, pjevajući svete pjesme na čast Presvetomu Sreću.

Prelijepu našu zastavu sa slikom Božanskoga Sreća Isusova i prečistoga Sreća Marijina nabavimo za 200 K.“

O toj zastavi priopijedalo nam se ovo: Još za svetih misija, oko Božića 1900., kada je društvo tek ustrojilo, djevojke uklazile od kuće do kuće, moleći za koprinu. Zadnji dan misija eto ih i mlađica do župnika: »Izvolite, većasni gospodine, da i mi sakupljamo za tu zastavu Sreća Isusova. Šemona bi bila za vas, kad bi samo ženski saksipljale. I tako ilo za malo eto novaca kopr graha, te s mesta naručili krasnu svilenu zastavu. Ureda.“

„Na blagdan Sreća Isusova — premda zna učinom siromašne radnici u tvornicama na Rijeci — ipak sve odlučimo trčavati dobitak i svelikovali cijeli dan. Bit će svećana sv. misa, propovijed i večernjica. Nastojat ćemo, da i ostali župljani što destojnije proslave ovaj blagdan.“

2. »I mi želimo biti dobre!« Veliki Bušovec (Hrvatska). „Društvo (uvjerava nas glavarica M. Tr.) lijepo napreduje. Sve revniteljice dobro paže na svoje članove, te o tom obavješćuju časnju sestru S., a ona opomene gdje treba. Ne žuje se ružnih pjesama; lijepo se ponašaju u crkvi, i svaku večer moliti svako selo u svojoj kapelici litanje Presv. Sreću Isusova i zlatnu krunicu. Dobri suš veleć, g. župnik čitao nam je za propovijedaonice list, što su nam ga pisale djevojke iz Drenove. Pisati ćemo im i mi. I mi želimo biti dobre i revne, pa prema silama našim i kakvu žrtvicu prikazati. Imamo 178 za sada (svibnja 1901.), a i mnoge će djevojke još pristupiti u društvo. Samo nam je žao za našega dobrog g. župnika, jer on ima i onako puno posla, pa još s nama! Nu tješi nas misao, da op ne žali truda, samo kad ćemo mi dobre biti.“

3. Čednost — najljepši ures mladeži. Kaswinac (Hrvatska). Župnik M. K. piše: „Društvo broji (13. svibnja 1901.) 160 članova. Djevojko vjerno se drže zadana svoga obećanja. „Kolo“ nema ni glasa, kao ni skitanju u svećane dane. Za djevojkama povedoše se i žene, te i one uviđeše,

„da nije dostoјno prave kršćanske žene, usred bijela dana i crne noći navlačiti se sa osobama drugoga spola i neprijeftljive zbijati šale.“ Vrijeme, koje im preostaje od popoldašnje službe Božje, upotrebljava se na čitanje pobožnih i poučnih knjižica i na molitve. Glavarice i revniteljice stregu paze na čedno ponašanje svojih drugarica koli u crkvi toli izvan crkve. U crkvi ne vidim više svilenih marama na njihovim glavama, niti čujem šaputanja, niti vidim više gdje se koja ogledava amo tamko. Mjesto sebe djevojke marljivo kite žrtvenike, osobito žrtvenik Srca Isusova.“

4. Zadovoljni župnik. Slavničac (Hrvatska). „Gledajući djevojaka (javlja g. župnik) mogu Vam kazati moje potpuno zadovoljstvo. Čedno se sada vladaju. Izbjegavaju svako nemoralno društvo. U crkvi su uvijek na okupu pred slikom Presv. Sreća. Svake nedjelje mole prije pjevanje mise pred čitavim pukom „zlatnu krunicu“, što ostalo tako gane, da mnogi i proplaču. Rado sabiraju svotice, kojima lijepo okitiše dva žrtvenika i sliku Presv. Sreća. Čitavo crkveno rublje one mi same peru, krpaju, glade.“

5. Ljepotica zastava. Novčić (na otoku Pagu, Dalmacija). Kada se je preklani, prigodom svetih poslanstva, uvodilo ovo društvo, djevojke su u par dana skupile među sobom i od darežljivih duša lijepu svoticu od preko 600 K. za društvenu zastavu. To je bez sumnje u nas jedna od najljepših među sestrama zastavama Sreća Isusova!

6. Blagotvorno djelovanje na čitav mjesni život. Krčka biskupija. „U opće se opaža (piše jedan župnik), kako ovo društvo blagotvorno djeluje na čitavi mjesni život. Cudorednost sve više preotimlje mah. Tako n. p. prestatla su bučna veselja kod omladine, a mjesto toga sad iz ove, sad iz one kuće čuti je pred večer moliti ili sveto čislo ili „zlatnu krunicu“. Djevojke se sastaju svake nedjelje na zajedničku molitvu, pače još i više: svaki dan, kad počne mračiti, sakupi ih se lijepi broj pred slikom Presv. Sreća u crkvi, da se na glas mole“.*

* Bilo bi zanimivo, a i na veću slavu Božanskoga Sreća, kad bi se tko našao, koji bi se potrudio, da o cijelokupnom stanju svih društava svake godine u Glasniku Srca Isusova što god izvesti.

Tako nam piše jedna revna gitarica djevojačkog društva. — Prihvataćemo prijedlog! Neka se samo u svakom mjestu, gdje opstoji društvo, nagije ikonod, te će nas godinice oko Božića izvestiti o broju i rasporedu društva. Pismo može upraviti ili izravno na nas ili na o. Gattina, koji će ga nama dostaviti. Ur.

Objesena kutija.

(Crtica iz gjačkoga života.)

Bilo na početku školske godine. Netom stupih u dvorište zavoda, oko mi zapo o nekakvu kutiju objesenu na srednjem stupu. Približim se znatiželjno i spazim natpis: Za male Crnace. Prilijepljena biljegovka tumačila svrhu. Ozgo bijaše maleni otvor. Baš lijepa zamisao! — pomislih u sebi.

— Je li ovo kutija za sabiranje biljegovki? — upitan druga, koji mi se taj čas približio.

— Jest, jest! metnuo je naš kaštelanac. Listovi se veli on, i onako obično dijele u dvorištu, pa nek ova kutija svakoga opominje, da mu je biljegovku unutra uvaliti: biva za otkup malih Crnaca.

— Nikad bolje! — odvratih.

Kasnije se na samu upitah: zar ne bi bilo lijepo i poхvalno, kad bi se što slično i po drugim zavodima uradio? Doista, to bi veoma milo bilo Presv. Sreću, koje tako uježno kuce za djećicu.

Utihni, pjesmo!

Svud tugu gledam, kud mi oko siže,
Po lomnom putu kratkoga nam žica;
Sve nesreća za nesrećom se niže...
Zar nikad sudbo ne češ pestit bića?

Ali ona pasta lednu ruku diže.
I nevolje pod bićem stenju bića —
I spaštaju se pod njim niže, niže —
U grobu dokle ne dokrajče žica...

Tu b'jedu više gledat mogu ne bi,
Da trnjem oštrom okrunjeno nije
I ljubezno, Božansko Sreće Tebi!

Po Sren Tvom se trnja vjenca vije —
Što Bogu godi, zar da mene holi?! —
Utihni, pjesmo... Dušo, moli... moli!...

— rr — nn.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 5. Svibanj 1902. God. XI

Izlazi mjesечно jedanput. Stoje na godišnja 48 fl., u koju dozatvijen
bi s poštum 72 fl., za inozemstvo i K. 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u svibnju.

(Blažoslovena od sv. Oca pape Leon XIII.)

Pouzdanje u Blaženu Gospu.



Glasoviti slikar Tintoretto naslikao je jednu ogromnu sliku, a na njoj vanredno mnoga lica, samih Svetaca i ugodnika Božjih. Svi su ti oko Majke Božje, kao pčele oko matice svoje. Sa lica se Majci Božjoj odražuju vanredna nebeska milina spojena s veličanstvom i svetošću, i prelijeva se regbi na one Svece, koji su oko nje, koji kanoti pokazuju na ono središte, otkud erpaju svoju radost i milinu. Ta se slika sa svoje vanredne veličine i umjetničke vrijednosti čuva u jednoj posebnoj dvorani u nekadašnjoj palači Dužda u Mletcima.

Mili čitatelju! Pogreši li ikada u Mletke, nemoj propustiti, a da ne pogledaš ovo remek-djelo glasovitoga slikara. Ti ćeš tude vidjeti, što je Majka Božja svim blaže-

nictma na nebu, i što je Majka Božja svim ljudima na zemlji. Ti ćeš tude vlastitim očima krozeti gledati onu istinu, što po nauku sv. Crkve toliko puta isповijedaš, kad se Majci Božjoj molis: „Živote, slasti i ufanje naše, zdravo!“

Jest, mili čitatelju, tako je! Majka Božja je naš „život“. Zar nemaš majke, koja ti život dade, kada te na svijet porodila, dojila te i hraniла, sve dok niješ ojačao, da uzmognes sam sebe prehraniti? Ali nije Majka Božja naša mati za to, kao da smo od nje dobili ovaj kukavac, mukotrpni i prolazni vremenuti život; po njoj imamo onaj divni, nadnaravni život, po kojem se zovemo i jesmo djeца Božja, baštinici neba i braća Isusova. Na tu te istinu sjeća sveta Crkva, kada ti meće u usta ovu otajstvenu riječ: „Živote“. Ona te u suglasju sa svetim Ocem uči, da kako je Bog Sina svoga po Mariji dao namu ljudima, tako nam po Mariji daje plod gurke njezove smrti, vrhunaravni, božanstveni život. A koje dijete da se ne pouzdava u majku svoju? osobito, kad je ta majka puna dobrota i ljubavi, prema svakomu od svoje djece? A možeš li si, ne kažem, naći tako dobre i ljubljene majke, kakva je to Majka Marija, nego i samo pomisliti si ili začeljeti? Majka Božja daleko nadilazi svaku dobrotu, ljubav i naklonost svih zemaljskih majaka! Tolika je njezina dobrota, ljubav i sklonost napram svoj djeći Adamovoј, da si ni sam Bog nije mogao bolju, ljubezniju i dostojniju majku naći, kad je odlučio na ovaj svijet doći. Zato se uzdaj u Mariju, raširi srce i gradi svoje svetim stanjem, koliko god samo možeš. Kad bi ti pouzdanje tako veliko bilo, koliki je sav ovaj svijet, i tako visoko, koliko je nebo; još bi uvijek preusko i prenisko bilo, ako ga usporedиш sa dobrotom, ljubavlju i naklonosti, što Majka Božja u prečistom Srcu svom nosi i goji prema djeći svojoj, što smo mi svj.

Ali mi Bl. Dj. Mariju pozdravljamo i nazivamo ne samo „životom“ svojim, nego i „slašću“ svojom. Rekao sam ti, da pogledaš na onu krasnu sliku, pa ćeš vidjeti neizbrojeno mnogo radosnih lica oko Majke Božje. Zašto se vesele ugodnici Božji? Za to, jer je Majka Božja u njihovoј sredini. Ona nosi, kako ti slika pokazuje, Isusa u svom naručaju, gdje je Marija, tamo je Isus, a gdje je Isus, tamo život i slast. Ne možeš ti Mariju od Isusa otkinuti; jer što je Bog spojio, toga

čovjek ne rastavi. Lakše bi bilo svjetlost i toplinu od ognja rastaviti, govorи bl. Ljudevit Grignon, nego Mariju od Isusa. A gdje je Izvor radosti i slasti: tko se tamo neće radovati, tko će se tamo žalostiti? Mi se duduše ne možemo tako radovati, kako nam ona slika kazuje, da se Sveci oko Majke Božje raduju, jer smo još u dolini suznoj. Ali budeš li se pouzдавao, mili čitatelju, u Mariju majku svoju, za stalno ćeš i ti jednoć osvanuti u kolu onih miljenika Majke Božje na nebu, koje sve do jednoga ona sakupila oko sebe; i to za to, jer su bili puni pouzdanja prema njoj. Hoćeš li međutim, da si i svoje boli i gorkosti zasladiš, a ti Mariju zazivaj što češće, što pobožnije. Jer pravo kršćani pjevaju:

Mario, o mili giaz,
Slatko ime za sve nas,
Mario!
Ime Troje kad čujem,
U srcu se radujem,
Mario!

Doder, mili čitatelju, baci još jedan pogled na onu krasnu sliku! Na onim nebeskim licima vidjet ćeš „ufanje“, što je treći pozdrav u divnoj molitvi, kojom sv. Crkva Blaženu Gospu pozdravlja. Nu „ufanje“ ćeš badava tamo tražiti, nema mu ni traga kod Svetaca i miljenika Majke Božje. To je samo bio putokaz njihov, i ujedno štit i oružje, kojim su svladali i uništili sve svoje neprijatelje. Pa kako se oružje poslije bitke odloži, da se dobitnici sa svijetom uzmognu predati zaslzenoj radosti: tako su i miljenici Majke Božje odložili ufanje, predaju ga tebi kanoti prokušano, slavodobitno oružje, što će te isto tako, kao što je i njih, uvrstiti u kolo miljenika Marije, budeš li se njime tako, ili barem na sličan način služio, kako su to ugodnici Božji činili.

Za to, mili čitatelju, nemoj zaboraviti na „ufanje“ i čvrsto pouzdanje u Mariju na svom putovanju kroz ovu „dolinu suza“; naročito pak onda ne, kad najvećma trebaš pomoći predobre i premogućne Majke svoje: u napastima. Svi oni Sveci živi su svjedoci, kako se još nikada nije čulo, da bi Marija koga zapustila, koji se je njoj bilo ma u kakvoj nevolji utekao. „Živote, slasti i ufanje naše zdravo!“

Pomoć Majke Božje Trsatske.

 jedan hrvatski oružnik, stožerni narednik u Ogulinu (Hrvatska), pripovijeda ovo:

 Bilo od prehlade, oda što li, obolje mi supruga Ika tako opasno, da je danomici sve više propadala. Liječnik prepisivao joj „sirolin“, zabranio joj kuhati, kisela jela jesti, i upće sve ono, što se suščavim zabranjuje, te na moj upit izjavlji, da ona boluje dosta opasno na vrhu plućnih šiljaka, pak preporuči, kao neophodno nužno, promjenu zraka u Primorju.

Kako sam ja upravo od mojih starješina mjesec dana dopusta dobio, i pošto smo nas obojica rodom iz Karlobaga, to se brže bolje spremimo, i dan 4. lipnja (1901) krenemo željexnicom do Rijeke, i uđajednemo na Sušaku. Još prije polaska zavjetovasmo se posjetiti Prebjalaženu Gospu Trsatsku. Nakon odmora od par sati krenemo isti dan oko 4 sata po podne sa Sušaku na Trsat. Osim mene, moje Žene, moje trigodišnje kćerice i sinčića od godine dana, kojega smo nosili, išao je s nama još jedan oružnički stražmeštar i jedan oružnik. Penjući se uz stube popostajasmo svaki čas, jer moja žena nije mogla par koraka proći, a da ne otpođine. Stadosno se bojati, da ona ovako slaba i nemocna ne će do crkve ni doći. Nu ţelja joj bila velika, te joj podavala sve nove snage, pa se napokon ipak dovela do ispred crkve. Tamo je lijep zarađanak. Opet otpočinjamo, jer nije mogla dalje. Sad ugjemo u crkvu. Pogjemo odmah pred glavni žrtvenik. Žena klekne: ja uzmem manje dijete u naramuk, a ona ono veće za ručicu. Plaćući i na glas vapeći Blaženoj Gospici, stane ona na koljenima obilaziti žrtvenik Majke Božje Trsatske. I meni malo da ne udariše ruke na oči, gledajući ju ona kova. Tako progjemo tri puta oko žrtvenika.

Žena ustade, ali sasmi preobražena. Ona prigje k meni i šapne mi: „Gjuro, hvala Prebjalaženoj Gospici, ja sam sada zdrava, jer ne čutim, da me išta bolilo!“

I nije se prevarila. Ona uzme namah od mene malo dijete u narudaj svoj, te ga nosi, kô da nije ni najmanje umorna. Mi razgledamo crkvu, otidemo u sakristiju, da platimo svetu misu zahvalnicu, a za tim dāurujemo siromake u crkvi i pred njom. Svi utješeni ostavimo Majku Božju trsatsku. Kuda mi hodatmo, žena svuda pred nama, noseći

dijete, smijajući se od veselja i poskakujući kao zdrava najzdravija.

Svi upoznasm očitu pomoć Prebilažene Gospe, te odmah odlučisno se javno zahvaliti u „Glasniku“.

Od tada moja žena nije više bolesna.

Nekoš nam, da mi nijesmo ni vidjeli prave slike Majke Božje Trsatske, jer da je ona spriječna na Žrtveniku zatvorena, da je ne bi lopovi okrali. To je istina, ali smo mi za to vidjeli jednu Majku Božiju odvad oltara, te smo se onoj molili, a Blaženi nas Gospa milostivo usliša!

Za to ovim mi od svega sreća zahvaljujemo čudotvornoj Prohlaženoj Gospici Trsatskoj na velikoj milosti, koju iskazu našoj obitelji, a osobito nejakoj dječici. Tā šta bi od njih bilo, da su tako rano postali siročad! Mi želimo, da bismo od sada radili samo ono, što bi Majci Božjoj ugađalo; jer bi to bila za nju najveća zahvala, a za nas najveća sreća.

Iakao sam od liječnika pismena potvrdu opasne bolesti i brzoga i potpunoga ozdravljenja moje žene, htijetu tu potvrdu poslati uredništvu „Glasnika“. Nu na moju žalost, supruga ju s nejakom djecom izgubio, te je nigdje ne mogosmo naći, prema smu ju svuda tražili. Da se ne radi baš o tako svetoj stvaru, planuo bih bio od srdiće... Ako uredništvo treba, ja ēu ponovno ishoditi liječničku svjedodžbu. Nije mene stid. Nego bih volio za taj novac preplatiti nekoliko „Glasnika“ za siromašnu svoju rodbinu, kao što i sada učinih. — — —

Ovakvo piše g. stožerni narednik uredništvu. A uredništvo mu odgovori, da mu nije do liječničke svjedodžbe, pošto se ona potpuno uzdaje u riječ čestita oružnika. Suvise nam preč. g. kanonik i župnik ogulinski, u potvrdu napisa ovo: „O gospodanu Č poznato mi je: 1. da je vrlo pobožan čovjek; u njegovoj se kući svaki dan zajednički moli krunica; 2. njegova gospoginja bila je bolesna, te se općenito držala, da ima sušicu. Liječnik joj je svjetovao, da pogje u Primorje, otkle se je zdrava povratila“.

Bio taj istiniti dogogaj, po riječima dopisnika, „i drugima pobudom na spasonosne razmišljanje“, ne bi li i oni, po želji presretne ozdravljenje mu suprage, odlučili „stavati Blaženu Majku Mariju do svrhe života“.

U Paray-le-Monial.

(Priopovijeda vič. g. M. Ristarić, vojnički župnik.)

Težko mi bilo ostaviti Lurd, težko. Bilo oah pet dana
lijepo, i lijepo mi prijalo zdravlju. Da sam imao
vremena, bio bih i još pet dana ostao. Dani su mi
bitro, jako hitro prolazili. Ta, imao sam toliko toga moliti,
htio sam toliko toga od Majke Božje isprositi, pa je tro-
balо puno puta ići na „audijenciju“, koju je Kraljica An-
gjela najvećom pripravnosću cijeli dan davača. „Uđe i
dulje se vremena pozabaviti. No Majka kô da mi govorit:
„Dosta je ovđje, hajde sad naprijed! Treba ići
ka Kralju, momu Sinu!“ I što će mi ljepšeg? Majka,
Kraljica, vodit će me ka Kralju, Svomu Sinu! A kamo?
Onamo, gdje si je On odabrao mjesto, da ga što pobožnije
posjetimo i što poniznije molimo; onamo, gdje ćemo do-
prijeti do onoga, što je u Njema najveće, do Njegova
Srca, u Paray-le-Monial (čitaj: Paré-le-Monial).

1. Od Sreća Marijina k Sreću Isusovu!

Oh, sveta i blagoslovljena Frančisko Šchanta! (čitaj: Šantal), da nijesi već u nebesima, rekô bih: Bog ti
platio tvoju pobožnost, tvoju vjernost, tvoju revnost, što si
ustanovila svoj Red, red „od Pohoda Blažene Djevice Ma-
rije“, koji je podigao samostan i u Paray-le-Monial! Tvoj Red imao je roditi blaženu Margareta Alacoqune (čitaj:
Alakök), koju si je naš dragi i dobri Isus odabran, da iz
samostana u Paray-le-Monialu širi stovanje Božanskoga
Sreća Isusova.

Oh, dobrí moj Otkupitelju Isuse Kriste, hoćeš li, da
štogod lijepo napišem o Tvojem Božanskomu Sreću, a Ti
najprije učini sreće moje po Sreću svojem! Jesam li vrijedan
toga? Ako nijesam, tim usrđnije za to molim.

Kud ćeš ljepše, nego da po Majci Božjoj dogješ do
Sreća Isusova. To je pravi i sasmost naravni put. Ona je
posrednica između ljudi i Spasitelja našega. Tu službu
povjerio joj je sam Božanski Sim njezin.

Iz Lurda vozili smo se brzim vlakom od dva sata
po podne, pa cijelu noć i dogjosmo na 7 u jutro u Lyon,
krasan grad, iza Pariza u Franceskoj prvi. Divno, krasno
je položena u Lyonu crkva Majke Božje de Four-

viće (čitaj: Purvijer). Sagradisće je na brijezu tih grada u zahvalnost, što ih Majka Božja oslobođila od kolere. Nijesam davno tako lijepo crkve vidio. A sa zvonika crkve onaj pogled na grad, — prava krasota!

Iz Lyona vozit će još šest ura željeznicom do Paray-le-Moniala. Sretan grad, što si ga dragi Isus odabran! Sretne zemlje, koju Bog ovukovim posjetima usrećuje, kako je osredio Franjesku!

Što hoće, što želi ovaj „Glasnik“, što ga ti u ruci imat? Već samo ime njegovo na to odgovara. Ime mu je „Glasnik Presvetoga Srećnog Isusova“. Hoće dakle i želi, da



Paray-le-Monial.

Ijudi spoznaju sve to bolje, pa kad su spotnali, da sve to više ljube i poštuju Onoga, čije je to Srce. A čije je? Našega dragoga i ljubeznaoga Spasitelja, Isusa Krista.

Kad je tko žalostan, jako žalostan, onda mi kažemo: srce ga boli. Kad je tko veseo, jako veseo, onda mi kažemo: vesec je od sreća. Ako jedan drugoga ljubi: muž ženu, žena muža, majka dijete, dijete majku, prijatelj prijatelja i t. d. onda velimo: srce bi mu svoje dao, tako ga ljubi. A sad pitajmo: je li ikad majka za dijete, dijete za majku, muž za ženu, prijatelj za prijatelja. učinio to, što je učinio naš dobri Gospodin Isus za nas; za mene, koji

evo pišem, za tebe, koji to čitaš, za svakoga nas? Ne, moramo priznati, nije, niti ikada može. On je bio žalostan, kako žalostan n. pr. u vrtu Getsemanskom. On je bio veseo, kad su se ljudi obraćali k Bogu i grijeha se kanili. A Srce Isusovo? Je li se moglo jače otvoriti, nego li se otvorilo na krizu?

Koliko nas je dragi Spasitelj ljubio, i koliko nas ljubi i dan danas, i želi nas ljubiti do vijek vijeka u nebesima: što ćeš da o tome pišem? Ta onaj, koji toga ne zna, nije niti kršćanin, a kamo li kršćanin-katolik. Nego ljudi su ljudi, pa sve ako i znaju i vide, kako ih Bog ljubi, oni to puste s vida, lako nu to zaboravite. A koliko ih je, o kojima se može reći: vide i znaju oni sve to, no ne će da vide i da znaju. I ove dragi Isus ipak ljubi, u koliko su ljudi, od Boga stvoreni, njegovom Božanskom krvlju otkupljeni. On mrzi na grijeh, što ga ljudi čine i kojim su okaljani, ali želi, želi od Sreca, da se grijeha otrese, da si dođe u sv. isповijedi operu, da se k njemu obrate, da ga opet ljube.

Bilo godine 1671., dakle već prije više nego 200 godina, a u Paray-le-Monialu 24-godišnja djevojka, Margareta Alacoque, stade u red „od Pohoda Bl. Djevice Marije“. Kratki životopis ove duvne, blažene Margarete Alacoque, donio je „Glasnik“ godine 1895; tamo, ako si rad, možeš ga čitati. Ova sveta duvna, koja je eijelo si sreć darovala svomu nečakomu zaručniku, Isusu, odabru Gospodin, da po njoj upozna svijet pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu; onome istome Srcu, koje je bilo u prečistoj utrobi Bl. Djevice Marije od Svetoga Duha stvoreno; Srcu, koje je po radi nas toliko puta žalosno bilo, koje je na krizu probodeno, koje nas i sada na nebu ljubi bez mjere i bez kraja. Paray-le-Monial je onaj sretni grad, u kome se ova krasna, ova divna pobožnost k Presv. Srcu Isusovu otpočela.

Pošto sam već pošao bio u Francesku, zar ne bi bila grjebota, ne pohoditi Paray-le-Moniala? — Iz Lurda u Paray-le-Monial, od Sreca Marijina k Srcu Isusovu!

(sljedeći.)



Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se dočenik ne potpisuje počinim imenom i adresom, niti što se ne menjuju. *Uredn.*

. Pomoćnik u svakoj bijedi i nevolji.

Ne jedan put pokazao je dragi naš Spasitelj blaž. Margareti Mariji Alacoque svoje Božansko Sreću uvjeravajući ju, da je u njemu svaki lijek i svako sredstvo za bijedni rod ljudski, što iz tisuća rana krvari. Neka dakle iz ovoga nepresahiva vrutka erpu svi, koji su tučni i žalosni, svi će tude naći melema i pomoći bolima svojim. I doista! koliko je već nevoljnika našlo u tom Sreću utjehe i mir duše, koliko je potištenih našlo pomoći! Naž je Glasnik svjedokom, kako i po našoj miloj domovini Presv. Sreću Isusovo tješi nevoljnike, kako pomaže siromašima na duši i na tijelu. I on iznosi evo pred čitatelje svoje zahvalnice, pisane više žarkom ljubavlju, nego li perom i crnilom, ne bi li se i oni u svim potrebama i nevoljama svojim utekli Presv. Sreću Isusovu. Ono će svima pomoći!

1. Pouzdani odvjetnik.

— Ni dužan ni krv. Slavonija. Tužio me susjed ni kriva ni dužna, a sud me osudi, da platim odštetu. U toj neprilici stodem se Presv. Sreću Isusovu jednom devetnicom i obetam, da će se javno zahvaliti u »Glasniku«, budem li uslikan. I Sreću Isusovo izbavi me iz te neprilike.

— Gle dara vrhunaračavnoga! *Hercognisa.* Ja bijah od nekih nazori-prijatlja krije optužbu radi nekojih teških prekršaja. Čatđi se nevinim, a istodobno bojeći se krijeve svjedočanstvu, uteskoh se opetivo Presvetomu Sreću Isusovu za pomoći. — I gle dara vrhunaračavnoga molitva mi hje uslikana: ja bih kasne, koja mi je prijetila, i svake sumnje liken. Iz duhine zahvalnoga sreća kličem: Hvaljeno i slavljeno budi Prsv. Sreću Isusovo! Neka se svaki mukotrpni vjemni punim pouzdanjem utječe, pa će u ovoga svemodnoga Sreća zasla svaku pomoći i utjehu naći. Još u znak zahvalnosti Presvetomu Sreću žaljem srednjištu dvije krune za otkop bijednih Crnaca.

— Nešadano! Zagreb. Prije djeti po prilici godine bio sam kod suda u diobnom predmetu i pošto niješam nikako mogao dobiti svoje pravo, stekao sam se Presv. Sreću Isusovu, tom najpravednijem sretu, i obetao mu, da tu došte svaki dan moliti 5. Oženaka, 5. Zdravo Marije i Slava Oca, dok ne budem uslikan, i oběćam, da će se zahvaliti u »Glasniku« Presv. Sreću Isusovu. I sto sam baš dobio svoje pravo, kada mu se više ni nadao nijesam, pa s toga držim, da je to prava blagodat Presv. Sreća. Zato evo vršim svoju dužnost i kličem iz dna sreća: Budu hrvatski Presv. Sreć za dobitvenu milost!

— Tobožnji dug, Varaždin (Hrvatska). Presveto Sreću Spasitelju moštega uslijalo je molitvu moju te mi pomoglo, da ne platim dug,

a kojega bijah krivo optužen. Što tegu mo se zadostnim srećom jasno zahvaljujem.

— **Tuzitelj odustao.** Zagreb. Prošle godine počinio je moj brat iz nepaznje jednomu našem susjedu štetu. Imao je za tu štetu biti osuđen na 2-^{iti} dana zatvora. Mati je bila veliko rasütena, a brat mi regbi odujavao, pomirio je na stranu, koja ga šteta. U taj teški utekoh se k Presv. Srcu I. ovu s devenicicom, obedav ujedno, da cu se jasno zahvaliti, budeći u usljan. I gje već prvi dan devenice bila je rasprava, koja se je svršila tako, da je tuzitelj odustao od tužbe, i tako bi red i mir povraćen ditarov kudi. Budu hvala i slava Presv. Srcu Isusovu u vijek vjekova. Amen. (Bogoslov.)

— **Slatka obrana Tvojih vjernika!** Hrvatsko. Bila sam jako okliverana, a to od vlasnice svećeve. Nakako da su to rado pethvili i drugi zlobni hababi jesici. Takvے su mi na uši dolazile, da mi je krevavo bilo pred očima. Dapaše čula sam, da se je o meni řek u Ameriku moram mužu psalo. Sto da podum? Prej Bogom i u svojoj svjeti žutjeli sam se nejazinom. Nije mi preustalo drago, nego da traktim utjehe u molitvi; jer pišem nije mi ni onako nista pomognao. Pođem devenicu na čast Presv. Srcu Isusovu. I ono je uštihlo moju iskrenu molitvu. Prije još nego sam srđica svoju poboljšost, došla je moja svećeva k meni i klečeći me mohla za oproštenje. I od maza iz Amerike došla sam dobar glas; pisao mi, nek budem samo mirna i nek se ne bojam zločestih jesika. Sreću Isusovo, slatka obrana Tvojih vjernika, stolnici nam se!

2. Bržni skrbnik.

— **Borba za mjesto.** Slovensko. Nedokudci su pulevi Božji! Biće sam se morala boriti za kakovo mjesto. Ovrsih devenicu na čast Presv. Srcu Isusovu, ali borba kano da ju je podela bjenjenje. Sazvah i Bl. Djevicu Mariju u pomoć, da mi ona moćnim svojim zagovorom kod svoga Sira isprosi pomoć u mojim poteskuđama. Kad sam se posve odala u ruke Božje i u svakom mjestuom zadovoljnja bila, dogje mi fugrena milost. Stvar se nenadano i povoljno riješila. Nagnjoh spas i utjehu u Presv. Srcu Isusovu! U znak hvalje nastojati da, da mi vanda leđbi pred očima najveći uza u pedagoškom polju — Ihesus Krist.

— **Zastužba.** Sr. Juraj kod Šec a. (Hrv.). Slatkoga sam tijela, te sam bio u herzi, kako će si staviti kruh. Niedem se Presvetom Srcu Isusovu, da mi pomognu da kakove stalne caslubje. Izmolio sam više devenicice, i Sreću Isusovo ušljalo je moje amjerne molitve. Ja radim u svom rođnom mjestu i zasluzim boliko, koliko mi je od potrebe. Dapaće sam i jadi postao, te mogu dobro raditi i sa svojim sam staleđem posve zadovoljan. — Jos se zahvaljujem Presvetom Srcu Isusovu, što mi je prošle cime izbavilo obitelj iz bijede i nevolje, u kojoj smo se nalazili nemajući čime da se prehranimo.

— **Imenovanje.** Zagreb. Primila sam od Presv. Sreća nebrojene milosti, navlastito pak, što sam svim godinama imenovana ravničarom učiteljicom, prema smagaj više protivnika i neprijatelja, koji nastojali, da mi to mjesto ometu. Bila zato vječna hvala i slava Presv. Srcu.

— **Promjena obitavališta.** Hrv. Piše jedan frajerac: Rad mnogih poteskuđa hijeđoh promijeniti obitavalište, a da mi se želja ispunji, utekoh se Presvetom Srcu Isusovu; pa kad sam se najmanje nadala, ispunila mi se želja.

— Sakati konj. Sarajevu (Bosna). Kupio sam sakata konja, koji je na tri noge kolovi. U toj nezreći svojoj obratim se Prezv. Srca Isusova jednom devetnicom. I nijesam se prevario. Malu za tim odzravi mojej kosti posve. Ja sam ga kupio za 60 kruna, a sada vrijedi 240 kruna. Ja takođe došlikujem svakomu, neka se u svim potekločama svojino mjeće Prezv. Srca Isusova.



Sv. Atanazij.

Zahvalnice Majci Božjoj.

— Marija pomaže! Osjeć (Slavonija). Godine 1889. mjeseca lipnja zabolje mi nogu desnu na koljenu. Bol se sve dalje širila, te već nijesam mogla na zemlju stati. Upotrebljavala sam svaki lijek, što mi ga liječnici kazale, kao parne kupke i razne vrsti masti i ujina; ju sve uzakud; mjesto na bolje, sve islo na gore. Tada mnoga zorku suzu prošlih, što od boli, što od žalosti, viđeci da ne mogu kućnih svojih poslova vršiti. Napokon padnem u krevet, i nikud dalje. Prispje i zima, a meni nikad bolje. Sjetim se sadu: »Majke Božje od svetidljive promocije«. Njoj se zaufrano utekoh, da sui pomognu. I u Loretu dubom potovah, često u pohođnom razmražujući pojećujući onu

kutku, gdje je Božansko Sreća Isusovo prvi svoj stan imalo. Praviti i trodjecenici »Kraljevi Presv. Ružarje od Pompeja« i dadek služiti četiri sv. misne. I doista, onga moja malo po malo krenu na bolje, dok nije, bvala Bogu! sasvim ozdravila. S toga pouzdano svakomu kažem, neka se u svakoj neprilici vjeti Majke Božje i īudovite njezine moći kod klanjanja vrijednog Sreća Sina jezima Božanskoga.

— **I preko nadje naščava.** Zagreb. Osobišta mi je duđnost, za hvaliti se precistoj Djevice, nebeskoj nasoj Majci Mariji, jer sam zagonoren njezinim nebrojenoj dobročinstvu primio od Božanskoga Srca, vec od mojega djetinstva, prem je onda još nijesam u toliko stovao kao što sada, pošto sam upoznao njezina dobročinstva. Nije mi bila nijedna molka odluka, kada god sum se utekao u njoj, premda nijesam ja uvijek one milosti primio, za koju sam molio, već mnogo bolju, na kakovu nijesam ja niti pomisiliti mogao. I tako se već sada na ovom svjetu brejmo u najsvetnije i najzadovoljnije; a koliko tek radost i veselje očekujem na drugom svijetu, gdje će se s onima gledati i radovat, za kojim mi sada jedino sreće toliko žudi!

— **Pomoć kod ispita.** Kraljevo (Bosna). Imala sam polagati ispit. Jako sum ga se bojala. U toj nevolji zavjedovah se, da tu činiti neka dobra djela na časi pretplatnoj Majci Božjoj. Pa gde! nakon udjenjopata zavjeti položila sam ispit srednjim uspijehom.

Drač

Zdravo, Marijo!

(Sjeverno Mijo Špoljar.)

Sreća mog su njezne slasti, Vedro li je moje čelo,
Kad se Majka Božja časti! Sreća vrelo i veselo?

Duh me nuka moj, Duh moj diže poj,
Nosim pozdrav svoj: Nosim pozdrav svoj:
Zdravo, Marijo! **Zdravo, Marijo!**

Kada zvona glas začuje, Sreću moje kad tuguje:
Kraljica ja smjerno štujem! Tu kod Majke lako mu je.
Sreća goji slast, Moj je sretan čas,
Majci dajem čast: Kad se ori glas:
Zdravo, Marijo! **Zdravo, Marijo!**

Kad mi k svetoj misi zveni, Prijatelj me kad ostavlja,
Oko moje suze roni. Kraljica moj duh pozdravlja!
Duh presretan moj U taj tužni čas
Nosi pozdrav svoj: Ori pjesme glas:
Zdravo, Marijo! **Zdravo, Marijo!**

Kad mi bolest tjelo truje. Još na smrti želim zvati:
Majci moj se duh žrtvuje! Smiluj mi se Božja Mati!
Ego mi daje moć. Duši sad na spas
Pjevam dan i noć: Nježni ori glas:
Zdravo, Marijo! Zdravo, Marijo!



Sv. Grgur nazianški.

Kada sve me već ostavlja. Ah! u raju na visini —
Gorka mi se smrt pojavlja: Daj, o Majko, nas sjedini,
Majka nosi spas. Da se ori glas —
Ne dchće mi glas: Pjesma svije nas:
Zdravo, Marijo! Zdravo, Marijo!

— 94 —

Vjesnik.

— **Božnjaci** (Slavonija). Svinjska pobožnost.
Već od više godina članovi bratovštine svete Krunice slaviše u nas tečajem cijelog mjeseca svibnja Bl. Gospu, biskupu sv. Antoliju znali, i u svakoj ulici, kod tako zvane

„kapelice“, molili su krunicu i pjevali trospine pjesme. Osim toga ustanovio je god. 1900. na sveopću radost naš revni g. župnik još i svihanijsku pobožnost u crkvi. Tu skladno pjeva školska mlađež, uvježbana trudom marnoga svojega učitelja. Nabavio se i kip preč. Sreca Marijina darom jedne pobožne duše. Sad smo tako sretni, pa možemo klečeći pred oltarom preljubecne naše Majke srdačno njoj se pomoliti i tegobe svoje djetinskim zaštanjem predložiti — stalni, da će 'nas Božansko Sreco Isusovo na zagovor Presvete svoje Majke i uslišati.

(Pocjeremica).

— **Draga** (Hrv. Primorje). Kip Sreca Marijina. Uevni naš g. župnik Mihovil Šgombić potaknuo nas je na pobožnost k prečistom Srcu Marijina, te si i kip nabavimo. Posvetu i ophod bili su 9. veljače. Nosila su kip četverica mlađiša, a sedam članova „društva djevojaka“ nosilo je divan vijenac. Male djevojčice imale u ruci po bijeli llijlian. Prijetila je kiša. Nu tek što stupiše nosioci s kipom Sreca Marijina na crkvena vrata, tamni se oblaci razletješe na sve strane — kô od počitanja; a sunce, kralj neba, pozdravi zrakama svojim Kraljevu nebesku. Svađije sreće, gledajući taj divni prizor, živje je zakucalo, a i mnogo se oko suzom orasilo.

(Pocjeremica).



Sv. Atanazij i sv. Grgur nazianški.

(Uz naše slike).

1. **Sv. Atanazij** (2. svibnja). Slika prikazuje ga, gdje u ruci drži otvorena knjiga; u kojiz je bio grčkim jezikom peru rečnicu njegove slavne vjerospovijesti; hrvatski: „*Tko hoće da se spase, prije svega treba da ima vjera katoličku*.“ Za ovu vjera sveti je biskup Aleksandrijski i crkveni naučitelj, živući u četvrtom stoljeću, mnogo i mnogo patio. Braneci vjera katolička proti krivoj vjeri Arijevoj, bio je od Arijevaca neprestano progovoren, kod careva osvajajuć, pet puta u zatočenje izgnan, i na smrt tražen. Kraj svega toga on je puno dopriniošao te se razgranala katolička vjera i kod pagana i kod krivovjerača. Dotinio je svojih 77 godina.

2. **Sv. Grgur nazianški** (9. svibnja). Desnicu je podignuo kako da će udijeliti blagoslov, ljevičom pak drž knjigu. Ona nas sjeća na njegovo divne govore, rasprave i plesane, kojima je uveličao i osvjetlio kršćansku vjeru. Zato ga i Crkva slavi kao naučitelja crkvenoga. Bio je savremenik sv. Atanazija, pa je i slično poznavao ovoga Svetca, neustrašljivoga zatočnika kat. vjere. Kao ovaj, tako je i on, budući biskupom u Nazianzu, a kasnije u Carigradu, puno morao da trpi od neprijatelja katoličke vjere, koju je on neustrašivo i nepohitno branio.



Potajni prirak.

Nematomi ni 20 godina, kako je umro jedan znamenit skladatelj. Adolf, tako mu je ime, bio je iz neke stare, plemićke porodice. Rođeljci ga malena poslaše u jedan zavod otara Benediktinaca, s kojim je bila spojena gimnazija, da se tamo naobrazi. Kako se o njem piše, bio je dječak veoma živahna značnja i vrlo darevit, osobito za glazbu. Već u svojoj dvanaestoj godini sastavio krasne „avertire“ za glasovir, koje je htio dati i u tiskak. Nu prije želio je, da se njegov rukopis pregleda od nekoga čuvnoga glazbenika, koji je već za njega čuo bio te ga držao vršnim skladateljem. Nu eto nesmotrenosti Adolfove.

Dvanaestgodišnji mališ osmjeli se, te se glavom s rukopisom predstavi strogoj cenzori. Ala se taj nagje u velikom čudu, videći pred sobom mjesto iskušanu, stara „maestra“ — dječaren suha i blijeda, čija neznatna vanjština ni po čem ne odavaše, kakova se pod njom krije poletna duša. Stari maestro oštrim i pronicavim pogledom mjeri Adolfa od pete do glave, hoće li možebiti s njim

šalu da zbijat? Dječaka stadoće prozvali eti smetci jedva promnula nekoliko riječi, a nesretne kajde u ruci pretvorile su se u žarku žeravice. Porugljiv posmijeh, što je titrao oko usana začuđjena cenzora, jasnije no riječi razbistriće mu položaj. On očuti, da mu ne smije predati svog rukopisa. Moleći ga, neka izvine njegovu drzovitost, brže se udalji. Nu Adolfov rijetki glazbeni dar kasnije ipak naje puno priznanja na svijetu. On izgaje na glas sa svojih krasnih misa, crkvenih pjesama, uvertira, opera i drugih izvrsnih djela, što ih on u kasnijem životu skladao.

Nego povratimo se k njegovej mladosti. Njegova je bogoljubna duša vanredno bila zabrinuta za anglošku kraljevstvo. Teško se prepade svaki put, kada od svojih dobitih uzgojitelja začu, kolike joj pogibelji prijete u opakom svijetu. Nu pogled na svetoga Alojzija opet ga ohrabi: „On je u puno težim prilikama nego ja, neokaljan sačuvao bijeli ljljan svete čistoće: zašto ne bih mogao i ja?“ Svetoga Alojzija odabra si dakle naš Adolfo osobitim zaštitnikom; njemu neprestanče preporuči ono neprocjenjivo blago, što ga u krhkoj nosimo posudi. Čuo je, ne znam ni sam kako i odakle, za pobožnosti šest nedjelja na čast svetomu Alojziju. Bit će on čitao, kako je ova krasna pobožnost, Crkvom odobrena i potpunim oprostom za svaku nedjelju nadarenja, već mnogoga mlađica snčuvala od kužnoga dana putenosti.

Adolfo odluči dakle već prve godine svoga boravka u zavodu, da će se šest nedjelja izasepce pričestiti na čast svojemu nebeskomu zaštitniku, svetomu Alojziju. No gde neprilike. Na svoju žalost čuje, da se ova pobožnost ne slake s običajima ovoga zavoda, i da ne valja uvesti takovih „novotarija“. Šta će sad Adolfo? Velika borba nastala u plemenitom srcu dječakovu. Napokon ga njegova živahna nrušta, a još više ljubav k nevinosti, oslobođiće iz škripe. Bilo to baš prve tako željno iščekivane nedjelje pobožnosti. U spavaonici gojenaca sve je tihio, sve je mirno, svi spavaju slatki sanak. Samo naš mali „trapista“ bdiće, i kad je hora, lako kano na krilima svoga Angjela čuvara digne se s postelje. U trenutku je obučen. Kao duh progje spavaonicom, pa hajd u crkvu. Ovdje se pobožno pričesti, pomoli se svojemu milome zaštitniku, te pun milosti i radosna srca povrati se oprezan kao prije u spavaonicu, gdje još sve tvrdo spava. Kao ovaj put, tako radi Adolfo i svake od

slijedećih nedjelja. Nitko nije ništa doznao za njegovu potočnu i junačku pobožnost.

Ali si sveti Alojzij nije mu ostao dužan. Naš Adolfo svrši gimnaziske nauke s izvrsnim uspjehom. Eto ozbiljna časa, gdje valja konačno odlučiti izbor staleža. Adolfo misli sam, kako bi sebe na ovom svijetu, a dušu u vječnosti blaženom učinio, udari putem svetoga Alojzija. On postade njegovim bratom, stupivši u Družbu Isusovu. A znaš li, tko je taj Adolfo? Nitko drugi, nego čuveni otac Adolfo Doss, veliki prijatelj i apoštol mladeži. Sav svoj život posvetio je svojim mlađim prijateljima, kojima je često preporučao i pobožnost šest nedjelja k svetomu Alojziju.

Kad bi i tebe poznno, mlađi prijatelju, gledao bi te, kako no je običavao, pronicavim svojim i blagim okom, veleći: „Cuj, sinko! Šta ne bi i ti ovršio ovu tako spasoносnu pobožnost šest nedjelja k svetomu Alojziju? I tebi prijete pogibelji odasvuda! Odvaži se! Ne ćeš nagaziti na toliko poteškoća kao što ja!“ Najbolje, mlađi prijatelju, svrši li šestnedjeljnu bogoljubnost prije blagdana svetoga Alojzija, koji je 21. lipnja. Ove bi dakle godine mogao početi 11. svibnja. Odvaži se! Počni!

Pod Majčinim okriljem.

Milo to jeseni 1900. Dan bijaše baš ugodan, pa ja zaplovio niz more s malenom lagijeom, da se malko za zdravlje proveslam. Kad negdje nasred puta vali na me bijedna — golema i žestoka napast. Kad ču, što ću? — Sjetih se ja odmah svoje moćne nebeske Majčice, koja me uvijek iz nevolje izbavila. Zavapim običnom strjelovitom molitvicom: „Pokaži se Majkom!“ — i popipak se, je li uza me krunica, koju običnjem i ob dan i ob noć sobom nositi. Nagjoh je i pričnem s mjesta moliti sv. krunicu, tu Gospu najmiliju molitvu. Bojeći se nazube, jer bijah oznojan, istom rukom držah krunicu i vozukah. — Vrag, videći me ovako pod majčinim okriljem Blažene Gospe, ostavi me skoro na miru. Mjesto grđne napasti zanijele moje mlagajhno sreća za malo slatke misli na našu milu Majku nebesku.

(Mlad Dalmatinac.)

Slava Kralju srdaca !

(Vidi sliku str. 99.)

Kanska „obnova slavlja“ u uršulinskom samostanu u Varaždinu nije daleko zaostajala, za preklanskim „slavljem“*. Evo što pišu:

Spomen lanjskoga slavlja osta trajnem. Cesto se moglo tekom godine čuti, kako si djeca pripovijedaju o krasnom onom danu, kako ponavljaju svoje odluke, kako se hodre na ljubav i požrtvovnost prema Presv. Srcu. Za cijelog mjeseca lipnja činile se duhovne priprave za obnovu posvete. Sabiralo se u Božjem evjetnjaku neuvelo evijeće molitava, samozataja, krjeposnih čina i naknadnih sv. pričesti, a posljednjih dana bile i vanjske priprave. Djeca nižih pučkih škola nosala bi sva razdragana veseljem, da mogu što doprinijeti k slavi Bož. Sreća, evijeće i zelenje. Bilo tu od ponosnih ruža do neznačnog evijetka poljskog. Vijencima se, kao i zlatnim natpisima, resili hodnici, stube i ulazi. Nad natpisima — zastave Sreća Isusova, pod njima — lampioni. Diljem hodnika — vijenci, zastavice i lampioni. Osobito glavna dvorana sva se okitila zelenilom, vijencima i zastavama. Nasred dvorane šapće ti natpis: „*Dogjite k meni sei, koji ste opterećeni, i ja će vas utjeći*“, a uza zid evo prijestolja podignuta Sreća Spasa. (Vidi sliku str. 99.) Od stropa do poda ervana tkanina, protkana zlatnom žicom. Tu i tamo proviruje bijeli llijlian. Pet je stubišta ukrašenih istom tkaninom, a na posljednjem diže se „nebo“, pod kojim smještiše kip Sreća Isusova. Mnogobrojne nanirale se svijeće među zelenilom i evijećem. Nad nebom pak vije se rečenica Krista: „*Pustite k meni malene*“.

Živo biju sreća, sve željno izgleda dan. Tek što rujna zora pomolila svoje lice, a već su djeca prevladala san. Sve se žuri, sve se spremaju, svakoj sreća življe kuća. U 7 sati primiše sve učenice svetu pričest — svim žarom želeći se združiti sa Spasiteljem svojim, za koga živu, za koga umiru od posvete svoje. U 9 sati, za svečane svete mise, redale se pjesme u slavi Sreća Kristova.

Iza podne sva mladež naših škola nekim neustrpljivim veseljem izgledala, čas, kad će abonoviti zavjet svoj. Napoljan pet je sati. Zvono sa zvonika ljudsko zazuji zrakom, a povorka se brzo uredi i kreće. U prvim redovima stopaju

* Vidi slijedeći književni str. 59.



Kip Sreć Isusova kod Ursulinka u Varazdinu.

učenice njih škola u šarem odijelu, tri po tri, noseći svaki red po vijenac. Za njima u bjelini male djevojčice, sipajuće iz košarica cvijeće; onda veće u bjelini, s vijencima na glavi, i sa crvenim srcem na grudima, u ruci noseći lijerove. A sad evo samoga Kralja slave. Nose ga četiri kongreganistice, odijevene u bjelinu, s crvenom svilenom tkaninom preko ramena, s vijencem na glavi. Nosiljka preobućena je crvenim baršunom sa zlatnim rubom. U srijedi veleban kip Sreća Isusova, blago gledajući na sakupljenu djecu. Uz nosiljku stupaju ostale kongreganistice. Oko vrata im na modroj vrpici sjajna medalja, spomen „Djece Marijine“, a u ruci goruća svijeća, simbol žarke im ljubavi. Oti se pjesan: „Do nebesa“ itd. Kad prve stupe na prag crkve, oglase se orgulje sa kora. Kip bi postavljen na pripremljen stô, a oko njega nositeljice drže počasnu stražu.

Orgulje zamuknu, a na propovijedaonici uzme zanosnim riječima veleč. gosp. Proštenik, kateketa naš, razlagati onu prošnju u litanijsama Presv. Sreća: „*Srce Isusovo, Kralju i sredite sviju srđaca, smiluj se nam!*“ Namizav svu debrtu, milost, poštovnost i ljubav Spasitelja našeg, pokaza, kako je pravo i vrijedno, da je Krist naš Kralj, te pozva djecu, da obnove posvetu svoju Presv. Sreću. Složnim, zvonkim glasom sva se djeca i ostali prisutni pozivu odazova. Povorka opet ostavi crkvu, skladno pjevajući „Posvetnicu“. Sila ljudi objeg spola, mlađo i staro, odlično i priprosto, cijelom ulicom pokleklo. Mnogo je oko proplakalo razdraganо prelijepom ovom svečanosti. Napokon odnesu svog Kralja na prijestô u dvorani pripravljen. Tuj se razigioše.

Nu poslije 8 sati na večer sakupe se opet svi, uz odlične goste, pred kipom Sreća Isusova. Tuj se zaredaše deklamacije i pjesme, sve u slavu Božanskemu Sreću.

Kada su već svi gosti ostavili dvoranu, eto još djeci eko predobre svoje majke nadstojnice, da se pred Srećem Isusovim još jednom porazgovore, da još jednom dadu oduška sreću svojem. Taj dan, nadamo se, ostat će im u neizbrisivoj uspomeni, koja će ih krijebiti i bodriti u svim borbama i napastima s paklom i svijetom. (M. B.)

*

Daj Bože, i ove se godine svagdje što svečanije i zanosnije obnovila posveta hrvatske omladine Prešvetomu Sreću Isusovu!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 6. Lipanj 1902. God. XI.

Izazi mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fl., u kuću dostavljen ili s poštom 72 fl., za inozemstvo i K. 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u lipnju

Raširenje pobožnosti Presvetoga Sreća Isusova.



Oj Hrvati, čujte što vam stari vaši zdrovne riječima, nego divnim primjerima! Požrtvovali, jaki kô lavovi hrljaku u boji za vjeru i domovinu, te si izvojštice krasno ime „autemurale christianitatis — predizigie kršćanstva“, a dade im ga sa Petrove stolice Otec svih kršćana.

Pa šta misliš, šta bi tvoji stari učenili bili, da im je Isus otvorio prsa, i pokazao im Presveto si Srce, kako gor, kako plamti i napram svojim milim Hrvatima; i da im je svoju želju priopćio: „Ovo ljubazno Srce, neizmjerno želi, da ga stvorovi njegovi spoznaju i ljube; ono hoće u njima stalno da gospoduje, kako bi im podalo sve što oni trebaju, jer je izvor svega dobra.“ Zar bi se troji stari pradjedovi oglušili na takove riječi Boga svoga? Oni koji su znali s banom sî na čelu nepunzavome gostu krovovjercu ponuditi jednu od triju hrvatskih rijeka, neka piye i nek se utopi, ali vjeru i Krista neka im poštedi?

učenice nižih škola u šarem odijelu, tri po tri, noseći svaki red po vijenac. Za njima u bjelini male djevojčice, sipajuće iz košarica evijeće; onda veće u bjelini, s vijencima na glavi, i sa crvenim srcem na gradima, u ruci noseći lijernove. A sad evo samoga Kralja slave. Nose ga četiri kongreganistice, odjevane u bjelinu, s crvenom svilenom tkaninom preko ramena, s vijencem na glavi. Nosiljka preobućena je crvenim baršunom sa zlatnim rubom. U srijedi veleban kip Sreća Isusova, blago gledajući na sakupljenu djecu. Uz nosiljku stupaju ostale kongreganistice. Oko vrata im na modroj vrpci sjajna medalja, spomen „Djece Marijine“, a u ruci goruća svijeća, simbol žarke im ljubavi. Ori se pjesan: „Do nebesa“ itd. Kad prve stupe na prag crkve, oglase se orgulje sa kora. Kip bi postavljen na pripremljen stô, a oko njega nositeljice drže počasnu stražu.

Orgulje zamuknu, a na propovijedaonici uzme zanosnim riječima veleđ. gosp. Proštenik, kateketa naš, razlagati onu prošnju u litanijama Presv. Sreća: „*Srce Isusovo, Kralju i središte svijet srdaca, smiluj se nam!*“ Nanizav svu debrotu, milost, poštovnost i ljubav Spasitelja našega, pokaza, kako je pravo i vrijedno, da je Krist naš Kralj, te pozva djecu, da obnove posvetu svoju Presv. Sreću. Služnim, zvonkim glasom sva se djeca i ostali prisutni pozivu odaзову. Povorku opet ostavi crkvu, skladno pjevajući „Posvetnicu“. Sila ljudi objeg spola, mlađe i stari, odlično i priprosto, cijelom ulicom pokleklo. Mnogo je oko proplakalo razdragano prelijepom ovom avečanosti. Napokon odnesu svog Kralja na prijestô u dvorani pripravljen. Tuj se razigjoše.

Nu poslije 8 sati na večer sakupu se opet svi, uz odlične goste, pred kipom Sreća Isusova. Tuj se zaredaše deklamacije i pjesme, sve u slavu Božanskemu Sreću.

Kada su već svi gosti ostavili dvoranu, eto još djeci eko predobre svoje majke nadstojnice, da se pred Srećem Isusovim još jednom porazgovore, da još jednom dada eduška sreća svojem. Taj dan, nadamo se, ostat će im u neizbrisivoj uspomeni, koja će ih krijebiti i hodriti u svim borbam i napastima s paklom i svijetom. (M. B.)

*

Daj Bože, i ove su godine svagdje što svečanije i zanosnije obnovila posvetu hrvatske omladine Prešvetomu Sreću Isusovu!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 6. Lipanj 1862. God. XI.

Isessi mjesечно jedanput. Stoje na godinu 48 fil., u kuću dostavljeno ili s poštou 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u lipnju

Raširenje pobožnosti Presvetoga Srca Isusova.



Oj Hrvati, čujte što vam stari vaši zbori ne riječima, nego davnim primjerima! Požrtvovni, jaki kô lavovi i hrlijahu u boji za vjeru i domovinu, te si izvojatiše krasno ime „autemurale christianitatis — predigje kršćanstva“, a dade im ga sa Petrove stolice Otcac svih kršćana. Pa šta misliš, šta bi tvoji stari učili bili, da im je Isus otvorio prsa, i pokazao im Presveto si Sreću, kako gorî, kako plamti i napraviti svojim miljeni Hrvatima; i da im je svoju želju priopćio: „Ovo ljubaznu Sreću, neizmjerno želi, da ga stvorovi njegovi spoznaju i ljube; ono hoće u njima stalno da gospoduje, kako bi im podalo sve što oni trebaju, jer je izvor svega dobra.“ Zar bi se tvoji stari pradjeđovi oglašili na takove riječi Boga svoga? Oni koji su znali s hanom si na čelu nepozvanome gostu krivovjerec ponuditi jednu od triju hrvatskih rijeka, neka pije i nek se utopi, ali vjeru i Krista neka im poštedi?

Sv. Augustin pripovijeda, kako orao, hoteći iskušati orliće svoje, znade ih ponesti u zamjernu visinu, nebu pod oblake. Ne mogu li podnijeti sunčanog svjetla, pustit će ih iz svojih pandža, neka u duboki ponor padnu, zašto nijesu достојni oca svojega. Tako i ti, sokole Hrvate, pokaži da si vrijedan sin svojih pradjedova. Zagledaj se u sunce Božansko, u Presv. Sreću Isusovo, ljubi ga, štuj ga! „Kad bi ljudi znali,“ govori učenica Sreća Isusova, „kako je ova pobožnost mila Isusu Kristu, ja mislim, da nema kršćanina koji je ne bi odmah prigrio; pa ljubio on ma kako malo Spasitelja dragog.“ — A Hrvat katolik da ga ne ljubi? da se ne odazove želji Spasiteljevoj?

Gledaš li na svoje silne potrebe duše i tijela; na potrebe svoje obitelji, a i na potrebe mile domovine svoje; sve to silno te potiče, da uhvatiš Božansku ruku, koju ti sam Isus ljubezno pruža, kad bl. Margareti govori: „Sreća moje Božanska tako je puna ljubavi prema ljudima... da ne mogudi dulje u sebi zadržati plan ove ljubavi gornje, poerdoranjem trnjim, mora da mu dade odušte.“ Sam Bog ti jamči, da ćeš baš u pobožnosti k Presv. Sreću najlakše i najbrže postići sve ona, što za dušu i tijelo trebaš. „Svjetlost vjere i će preko ove mile pobožnosti nauči svaku milost potrebitu stajši svome: pulakštu u radu, blagoslov s neba u svakom poduzeću, utjehu u nevoljama.“ — „Ja će povratiti sluge obiteljima razdvojenim, a štitit će one, koje su u kakvoj potrebi i koje se použdano utječu Sreću momu.“ (Obćenja Spasiteljeva.) Djetešće Isus ukazuje jednoć sv. Gertrudi, ročice mu pune dragocjenog blaga, i proplaču, tužeći se, da nikog ne nalazi, koji bi htio blago primiti. Hodeš li da budeš bogat, čist, blag, strpljiv, tevan, posizan, riječ u jednu: svim kršćanskim krjepostima urešen, a ti svim srećem i postojano štuj Sreću Isusovo. Okani se psovke i kletve, nečistih besjeda, pijanstva i ljenčarenja; upisi se u bratovštini Presv. Sreća; isповjedi se, ako možeš, svakoga prvoga petka ili prve nedjelje; preporuči svaki dan u jutarnjoj molitvi svoje poslove i patnje Sreću Isusovu; izloži u kući svojoj sliku Presv. Sreću, da ju čitava obitelj štuje, i bez drojbe ćeš iskusiti, kako je „ova pobožnost od golieme koristi, te čini veliku promjenu u svima, što ju svom dušom prigrele i njoj se posvete“. (List, 46, bl. Marg.)

Hrvat i Sree Isusovo.

(Spjevan • Učiliški mladac.)

Jednom bilo — povjest kaže — Hrabar Hrvat Tvoj je bio,
Digosmo se kano braća,
Latismo se britka mača,
Povikasmo: „Vraže, stoj!
„Dok nas ikog ozgor teće,
„Hrvat te se bojat ne će!”
Isusovo Sree, oj!
Za Te časni bismo boj.

Ne braneci krveći teći,
Za Te spreman u grob leći:
Zar će sad ga strašiti boj? —
Oj ne! I sad ori jeka:
„Tvoj do groba, Tvoj do vjeka!”
Isusovo Sree, oj!
Pravi Hrvat svegj je Tvoj.

Borismo se za Te časno,
Svete Crkve sinci pravi,
Na udarcu živi lavi,
Krvea teće, smrtni znoj,
Stekosmo si slavu novu:
Da nas krsta bedem zovu.
Isusovo Sree, oj!
Hrabar Hrvat bio Tvoj.

Pravi Hrvat Tvoj je svegje,
Tvoj visoko dižući st jega;
A tko ne će si jediti njega,
Taj stramoti narod svoj,
Takav sinak nije sinom.
Nego doma dušmaninom.
Isusovo Sree, oj!
Dom Hrvatā dom je Tvoj!

Sva Hrvatska Tvoj je domc,
Isusovo Sree sveto!
Zastava je Tvoja eto
Stjeg i zemlji Hrvatskoj;
I u sjeni tog barjaka
Bit će sretna, bit će jaka.
Isusovo Sree, oj!
Miluj, štiti narod svoj!



Lipanjska pobožnost.

Kao što je svibanj posvećen Bl. Gospu, tako lipanj Sreci Isusovu.¹ „Po Mariji k Isusu“ — vrijedi i ta. I u hrvatskim zemljama počela se, hvala Bogu i uvođiti krasna lipanjska pobožnost. Evo dva primjera.

— Banjaluka (Bosna). U banjalučkoj biskupiji opstoji lipanjska pobožnost u gdjejakim crkvama već od više godina. Nu presvjetli gosp. biskup, fra Marijan Marković, uvede ju u čitavoj biskupiji svojoj. Čujmo, kako nam to živo prioprijeda bivši njegov tajnik, fra Marijan Duić, sada župnik u Đoču.

Bilo godine 1900. Presvjetli g. biskup jednoga će mi proljetnoga dana da on kani u stolnoj crkvi svojoj uvesti što svečanju lipanjsku pobožnost, svaki dan u 6 sati na večer.

— Oprostite, presvjetli, rekoh mu; ali se bojim, ne će iz toga bit ništa.

— Zašto ne?

— Zašto? Evo, čitava mjeseca svibnja ima večernja pobožnost s blagoslovom, a sada da se drži još jedan čitav mjesec? mjesec za mjesecem? Tako kako će svijet tako dugo ustrajati? Dodijat će im, pa ne će dolaziti.

— Hoće dolaxiti, hoće! Nije to jedno isto: svibanjska pobožnost i lipanjska. Svibanjska je za Majku Božju, a lipanjska za Sreci Isusovo.

— Ali, presvjetli, već i onako imamo lipanjsku pobožnost. Drži se poslije sv. mise. Bit će to, mislim, dosta. Čemu na večer?

— E pa držite makar i u jutro i na večer! Na večer pak svakako, upravo kao svibanjsku pobožnost. Razumijete?

— Ali nije moguće!

— Morate, morate, morate!

— Pa dobro, kad baš mora da bude, čitat ćemo litanijske Presv. Srca pa onda — — —

— Šta, brate, čitati? Pjevat, i to lijepo, skladno pjevat! Zar se mjeseca svibnja ne pjevaju Gospinе litanijske? A mi zar da pjevamo litanijske Majci, a Božanskomu joj Sinu da ne pjevamo?

— Ali, presvjetli, tko će nam to pjevati svaki dan?

¹ Vidi o lipanjskoj pobožnosti Glasnik 1896. str. 128.

- Nađi ćemo već, tko će pjevati. Evo n. pr. časnih sestara Presvete Krvi. Pjevat će rado, ne boj se!
- Nijesu one još nikada pjevale tih litanija; ne će ih dakle ni znati pjevati.
- Neka nauče!



O. Marijan Marković,
biskup danabški, spodl. upravitelj banjalučki.

- Ama nema ni napjeva za litanijske Srca Isusova.
- E pa šta za to? Uzmite napjev od litanijskih Gospinih. Priadesite ga. Napjev je napjev.
- One će pjevati, a crkva će bit prazna!
- Vidjet ćemo; samo počnate!
- Nije bilo druge: valjalo se je pokoriti odrješitoj zapo-

vijedi, pa šta Bog dà! Časne sestre pjevale hrvatske litanije Sreća Isusova s preudešenim napjevom Gospinih litanija, zatim svećenik molio molitvu Sreću Isusovu, danas ovu, sutra onu, iz raznih knjiga, onda se pjevala jedna pjesma Sreću Isusovu i dno blagoslov s Presvetim. I to dan na dan čitava mjeseca lipnja. Nedjeljom bila još i propovijed o Presv. Sreći.

A svijet? — Svijet dolazio svaki dan u lijepom broju. Bilo tuj ne samo pobožnih žena, već i gospode, koja se poslije podne nešto prošetala, a onda se vratila u stolnu crkvu k lijepoj lipanjskoj pobožnosti. Svijet na mojo čudo ustrajao sve do zadnjega dana. Presvjetli g. biskup, koji je i sam dolazio, s velikim je to zadovoljstvom gledao.

A ne samo za stolnu crkvu, već u korizmenoj okružnici i za cijelu je biskupiju naredio, da se odsele svake godine, osobito po varoškim župama, čitava mjeseca lipnja drži pobožnost k Presv. Sreću Isusovu na slični način i uz slijedu svećanstvo kao i svibanjsku pobožnost.

Bio taj primjer i drugima na pobudu!

— **Kostajnica** (Hrvatska). Nekoji revni članovi bratovštine Sreća Isusova zaželješe, da bi se i kod nas uvela lipanjska pobožnost. U to ime pogje posebno odslanstvo odličnih građana i građanka k predstojniku franjevačkog samostana. Predstojnik bi ugodno iznenadjen ovom pobožnom željom i prošnjom, te se najpripravnije odazvao. Vijest o tom veoma obradova bratovštinu. Sastavio poseban odbor, koji će se pobrinuti, da se žrtvenik Sreću Isusovu što ljepšo nakiti. Stade ih pravo natjecanje. Za malo je dana sve bilo u redu. Sam vlc. o. predstojnik započe lipanjsku pobožnost prigodnom propovijegu. Narod je svaki dan u lijepom broju dolazio. Tijekom cijelog mjeseca dvije su gospodične marmornim rukom kitile oltar, sve novim i novim cvijećem. Lipanjska se je pobožnost svršila propovijegu i zahvalnicom. Svijet, razdragan ovom lijepom lipanjskom pobožnosti, upravo je žalio, što je ona tako brzo minula. On se je tješio nadom, da će se ova tako sretno začeta pobožnost svake godine obnoviti. (Jedan član bratovštine 1901.)



U Paray-le-Monial.

(Prigorijeda vč. g. M. Ribarčić, vojnički župnik)

2. U svetištu Srca Isusova.

Bilo već kasno u večer, kada se naš vlak primioao Paray-le-Monialu. Izmolio sam brevijar, izmolio kružnicu. Noé je. Vlak juri hitro naprijed, baš kô časovi našega života. Ja sve čujem, kako se kolo na vagonu velikom brzinom okreće. Svaki okretaj toga kola — čas je i našeg života. Iz Lurda do Paray-le-Moniala put je dug, jako dug; nego opet evo nas napokon svđe. Je li život moj dug ili je kratak? imam li živjeti još puno godina, ili samo koju godinu, ili tek koji još dan? — Ja toga ne znam. No to dobro znadem, da čas za časom prolazi barem tolikom brzinom, kolikom se okreću kolesa na ovom brzom vlaku. Vlak me evo velikom brzinom vodi u grad, gdje sam rad pozdraviti, u svoj sniženosti pokloniti se Božanskomu Sreću Isusovu, pred njim srec svoje, grješno srec svoje izliti. Oh, da me i brzi vlak života moga, ovi milijuni časova, dovedu u onaj pravi grad, nebeski Jeruzalem, da mi se ondje srec na neki način stopi sa Srećom Isusovim za vijek vijeka! Dobri Isuse, Ti si rekao, da si put, istina i život; daj, ravnaj me, vodi me, mene svećenika, da i ja opet druge ravnati i voditi uzmognem, te svi zajedno dogjemo k Tebi, onamo gore — u lijepi raj! Uz druge, možda ne će bit državito ako kažem pobožne misli, i ove mi misli zaokupljaju dušu. Ta polazim k Sreću Isusovu!

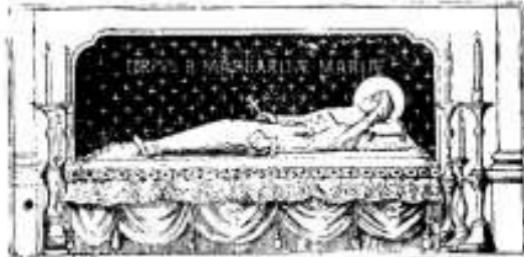
I evo nax u Paray-le-Monialu, u gradu Sreća Isusovat! Pobožno uzdaljem: „Isuse, blagi i ponizni srecem, učini srec moje po Sreću svojem“; dignem svoj trški kovčežić, pa hajde.

Bilo već blizu deset u večer. Crkva je, rekoše mi, već zatvorena. Hvala Bogu, pa ćemo sutra! I rano, bilo još tamno, evo me u crkvi.

Malena je, ali krasna, divna. Oltara ima došta, a kod svakega je sv. misa. Kleknam u „svetištu“ pred velikim oltarem tik do jedne ruke. Raka je ova na niskom stoliću na desnoj strani u svetištu. Sva je od srebra, zlatom je poslođena, dragim kamenjem obložena, skupocjenim sagovima obavita. Raka ima i prozore. U njoj počiva — tko? Bit će to za eijelo jedna Svetica, blažena Margareta?

Jest, Svetica je, reče mi jedan svećenik, koga upital. To su njezine sv. moći, kosti; tijela nema, već je tijelo načinjeno od voska. O, kako je lijepo! Obučena je u redovničko odijelo poput ostalih tamošnjih davna. Spava, spava ovđje; ali onđe gore ne spava. Duh njezin gleda, vidi, motri sada i srce moje. Neko me pobožno čuvstvo obuzelo.

Sva crkvice naliči jednomo predvorju nebeskome. Ove mnoge i mnoge svijeće, ova mnoština krasnih, svijetlih, crvenih svjetiljka, što u zlatnom okviru, na zlatnim lancima visi; ove mnoge sv. mise, ovi vjernici što kleče, ovi tiki pobožni uzdisaji! Gle onamo na velikom oltaru, divna je slika, koju sam toliko puta vidio — na malenoj sličici. Bla-



Raka bl. Margarete Alacoque.

Žena Margareta kleći, a povrh nje lebdi dragi Isus te joj pokazuje Srce svoje. Dugo gledah onamu. Stijene crkvice obložene su raznim, divno, prekrasno izragjenim, skupocjenim zastavama, većim i manjim. Eno, ona je iz Ekvatora, ona iz Čila iz Amerike. Tame vidim onu sa natpisom: „Regina regni Poloniae, ora pro nobis. Kraljica kraljevine Poljske, molji za nas.“ Ima ih sva silesija; kasnje sam ih izblizi promatrao, jedna ljepša od druge. O, da sam ja koju lijepu hrvatsku zastavu ponio bio, kako bih ju rad položio bio Spasitelju pred noge.

3. Pokora i řetva.

Sve to promatrujući malo da ne zaboravih, kako napokon ne dogjoh ovamu samo gledat, nego i molit se. A koja će biti najljepša, Bogu najugodnija molitva? Najugod-

nija će mu biti sv. misa, a prije sv. misе očistiti valja dušu
u sv. isповијди.

Jest, to mu je najdražo,
Ispovijed! Q, koliko ih je, ne turaka, ne protestanata,



Svetište Sreća Isusova u Paray-le-Monialu.

nego katolika, kojim je sv. isповијед mrska, Ispovijed! u
danačaju vrijeme! tko je to vidio? U crkvu, k misi dà; ali
na isповијед?! Pa što da isповиједам?

Jedan duša takova katolika! I to se kazuje toliko puta
nama svećenicima u obraz! Zar sam ja varalica? pitam evo

ovakova, tko tako govori. Ili vjerujem u isповијед ili ne vjerujem. Ako ne vjerujem, pa ipak druge isповиједам, onda sam varalica; ako ne vjerujem, pa se ipak i sam isповиједam, onda sam luda. Ako pak vjerujem, i sam se isповиједам — jer i ja sam čovjek — grješnik — i druge isповиједам: o, čovječe, zašto mi se onda u obraz rugaš isповијedi? Gorko, gorko ćeš prije ili kašnje toga radi plakati.

Oh, da razumiješ, da hoćeš razumjeti sv. isповијед, — da razumiješ i znaćeš, kako je sv. isповијед čovjeku potrebita, koliko je korisna, kako je ugodna; oh, i ti bi išao na sv. isповијед, i to ne jedan put, nego više puta na godinu.

Dvije sam sv. mise čitao u Paray-le-Monialu, jer sam dva dana ondje ostao. Jednu sam prikazao Božanskomu Sreću, neka bi plamom svoje ljubavi razgrijalo srea mojih zemljaka, da bi Hrvati što više spoznali ovo Božansko Sreće, da bi ga ljubili, već sebi samima za volju; da bi spoznali, što je ovo Božansko Sreće i za Hrvatsku učinilo, što čini dan danas, a što bi tek učinilo, da nemu u Hrvatskoj onih strašnih kletva uz toliko drugih grijeha. Bože moj, Franez ne kune niti ne zna kleti; a Hrvat ne umije ni tri riječi izreći, a da mu ne ispadne koja psovka, kletva. Grozota, strahovita grozota! a još groznije je to, što se na tu strahotu niti ne misli!

Oh, neka nam se Božansko Sreće Isusovo smiluje; neka nam oprosti teške grijehе naše!

(Svršit će se.)

— * * * —

„Zaboravila sam najglavniju stvar.“

Necka kuma nosila je novorogjeno dijete na krštenje u crkvu. Izšavši iz kuće, prolazila je upravo ispod majčina prozora, kad se taj naglo otvorio, a čuje se glas bolesne majke, gdje kumi dovikuje: „Stani, kumo! Zaboravila sam baš najglavniju stvar. Nemoj, kumo, propustiti, a da poslije krštenja s djetetom ne ides još ka glavnom žrtveniku. Moli se Božanskomu Spasitelju i prikaži mu moje dijete. Ja ću biti u dubu s tobom. Meni je uvijek žao, kad vidim, gdje dijeteiza krštenja odmah nose iz crkve, ne prikazavši ga najprije Presv. Sreću Isusovu.“

Ova majka, premda priprosta žena, kako je ipak dobro shvatila i poslušala riječ Isusovu: »*Pastite djecu i nemajte zabranjivati joj dolaziti k meni, jer je takovih kraljevstvo nebesko.*« (Mat. 19, 14).

Blago si ga djeteta, koje ima takovu majku, a blago si ga i majci, čije je dijete već za prvi dana života posvećeno Štu Isusovu!



Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se doličnik ne potpisuje potpunim imenom i adresom, nikako se ne menjuju.

Ureda.

II. Pomočnik u svakoj bijedi i nevolji.

3. U svakom staležu.

— **Hvala podčasnika.** *Pulj* (Istra). Bijah prešlooten za jednu već čas; ali toliki su mi bili, da za mene sada nema nađe, jer da sada nema mjesto. Nekom sam to čuo, odmah se stekao pod zaštitu Presv. Šru Isusova, moždi ga za pomoč i običajući, bokom li uslijan, da će 1. što više se žavati grjehan, 2. platiti »Glasnik« za 4 osobe, 3. javno se u »Glasniku« zahvaliti. Pa znate, na manju radost bio sam uslijan! Gast i slava Presv. Šru!

— **Hvala zanatlije.** *Trećevet* (Bosna). Učio sam svoj zanat tri godine dana, nu morao sam ga opet ostaviti. Četiri godine sam se opnao jako izmudio teškim radom i teretnim poslom. U svojoj bijedi puno i puno sam puta proglašao, pa bila každ sam sebi: »U što su mi tri godine prošle moga zanata, te se sada ovako smrđim, a za malu plaću?« Sram me je bilo pred mojim prijašnjim drugovima zanatljima. Oni imaju svoj zanat, a ja ga nemam. Oni su vodili i pomogli sa svojim zanatom, a ja se moram stidjeti pred svjetom. Ne mogući nigdje naći pomoći, da si svoje tuđne arte ublaži, obratim se svom dušom Presv. Šru Isusovu. »O Presveto i preslatko Šru, uzdahnuto bih, »ne zapusti me! pomozi me!« providi mi! Ti vidiš, u kojoj sam nevojil! Odliudim se vefničevicu Šru Isusovu. Ispovrijedim se, pribestim i klonim se svake skrivenje prigode. Treći dan devetnaste apitane jeđinoga dobrogču mujskoga poslodlara, bi li me primio za pomočnika. I on me primi, ali samo »za probu« da vidi, kako će raditi. Dade mi rukli kao najstarijemu kalli (pomočniku). Prepanem se ja, jerbo nijesam ja one nikada radio. Ipak sam se osnoga posla primio u ime Božje. Prvi put bilo mi je teško; drugi put lakše, a poslijepije mi je nad dobro bilo za rokem. Majstor mi pojde plaćati kao svome najboljemu kalli. Tako mi je Presv. Šru Isusovo pomoglo! Zato od svega arca milijun puta hvala i slava i čast Presv. Šru Isusovu!

— **Hvala polodješke.** *Letina Gornja* (Hrvatska). Presv. Šru iskrzalo mi nebrojene blagodati, osobito u jednoj velikoj žalosti za izgubljeno ratarstvo orsige, i dva puta u velikoj slisci u gospodarstvu, i to gledje novaca. Bilo mi napade moguće potovati u Bistru na proštenje.

U mnogim još drugim velikim potrebama, gdje se nijesam gotovo nudio, našla sam u Presv. Sruu brav pomoć.

4. Kod ispita.

— **Zabrinuti učitelj.** *Bosna.* Učitelj sam i stojim pred ispitom, a mene groza hvala, kako će se svršili, jer mi se dječa ništa ne uče. U toj nežni utokoh se devetnicom Bož. Sru Isusova, i ispit — uspije rješno!

— **Zabrinuta majka.** *Pojeza (Slavonija).* Moji su sinovi svršili prvo poljeće ove školske godine vrlo loše. U drugom poljeću uličnih devetnika za devetnicom Presv. Sru Isusovu, da mi djeći pomognete te juj rasvjetiti razum. I doista su dobro svršili drugo poljeće. Za to va sretnom svojom djećom zahvalno kličem: „Neka bude hvala i slava Presvetomu Sru Isusovu.“

— **Zabrinuti roditelji.** *Sinj (Dalmacija).* Bojasmo se, da naš sin ne će moći poloziti ispit zrelosti. Za to se utekosmo Presv. Sru Isusovu. Naš je sin uspješno polozio ispit. Hvala Presv. Sru!

— **Zabrinuta supruga.** *Brod na Savi (Slavonija).* Hvala Presv. Sru Isusovu, što mi je suprug dobro gođinlio jedan ispit.

— **Blagajnički ispit.** *Hrvatsko.* Prijavio sam se za blagajnički ispit kod zapamske oblasti. No budući da ja tamo nemam nikakovih prijatelja ni poznanih, to mi se je ovaj korak veoma tegosnim udinio. I već sam mislio odustati od ispita. Jedino sam se pouzadavao u Presv. Sru Isusovu. Njemu na dan učinio sam devetnicu. I doista sam uspio kod ispit. S toga preporučan svim poboljšim dijateljima Glasnika, koji trebaju pomoći, da ju traže u Presvetoga Srua Isusova.

5. Posrednik mira.

— **Sretno so nagodili.** *Solje (Dalmacija).* Što je nastao skli i mir između jedne i druge strane, i što se je stvar nješila povoljno sa obje strane, to jedino zahvaljujem Presv. Sru Isusovu.

— **Dva brata milinara.** *(Slavonija.)* Muž mi je milinar, te je s bratom svojim u zajedničkom mlinu radio. Došlo mogu njima do ne-prestanih svagija i nekog negovorenja. Meni je bio bilo, da se njih dva brata ne mogu nikako slagnuti. Zar ne bi tisuć puta bolje bilo, pomisliš, da se oni među sobom podijele i svaki svoj zanat za se dalje tjeri, ostajući si dobra braća? Ja se u to imam pouzdanom devetnicom utokoh Presv. Sru Isusovu. I doista me ovo bezdno ljubavi, ovaj izvor svih milosti skoro uslala. Brdu se hrvatski podijeli, te je sad svaki svoj gospodar, a bratu vjeran brat. Hvala i slava Presv. Sru!

— **Iza osamnaest godina.** *Sarajevo.* Bio sam u većkoj nesreći i zlu. Osamnaest sam godina živio sa svojim dragom u veoma žalostnom stanju. Vidiš, kako moja brada zahvaljuju u »Glasniku Presvetog Sru Isusova« na mnogim milostima, odložit i ja pokucati na vrata toga milostivog Srua, i zato se utekoh devetnicom Presvetom Sru Isusovu, da ono uvede mir i slegu u moju kuću, te moja kuća bude slična sveloj kući u Nazaretu. I već prvoga dana devetnice nastade u mojoj kući bolja kršćanska ljubav. Sada izdovriene devetnice tivim sa svojim drugom sretan i zadovoljan.



Zahvalnice sv. Antunu.

— Sveti Anton povratio dobar glas.
Čujte, što nam priporijeda neki hrvatski
stolar.

Bilo je u ožujku godine 1886. Radio
sam kao stolarski pomoćnik u Zagrebu.
Jedne nedjelje progrem kraj jednog dučana
i opazam u njem razne molitve, koje su
bile iskane na pô arka. Među njima
ugledam ti i jednu molitvu svetom sv.
Anti Paduanskome. Sviđje mi se, i
kopim ju. Kašnje promovijem majstora i
dogejem k drugoru, koji je već imao 3
pomoćnika i 3 načelnika.

Jedne nedjelje poslijepodne poginu ova
3 pomoćnika u grad, mene pak ne povraća,
pađe se još nijesmo tili sposobi. Ništa
zato, odem ti sim u grad, a na večer se
opet kući povratim. Ona trojica dogođać

kudi istom poslije po noći. Najslagji naučnik, koji je znao, da jedan pomoćnik ima oko 25 forinti, prišuđa se potajno ove noći i ukrade onome siromaku sav novac. U jutru pako rekne, da sam ga ja skratio; jer da me je vidio, gdje oko odjela onoga pomoćnika šukam. Eto ti jadaš! Svi na mene kao na bijelu vranu. Preiskuje me majstor, preiskuju me pomoćnici, ali ni cigle pare. Svi na mene minko gledaju, dapače groze mi se, da će po policiju, i da će me zatvoriti.

Šta cu siromak? Ukrao nijesam, ali tko će mi vjerovati? Uteče mi se svetom Antunu. Kroz čitavu nedjelju dana molio bih za svakog odmora osnu molitvica svetome Antunu, koju sam onomadne kupio.

Jednoga dana nije bilo ni jednog naučnika kod kuće; gaza ih nekuda rasposao. Ovog dana posjećuju jedan pomoćnik sam u dućan. Na putu susreću jednoga od ona 3 naučnika, gdje kraj jedne hrpe kamenja sve nešto traži i traži. Začudi se pa ču naučnika upitati: »Šta radiš ovde?« — »Evo, kako vidite, ništa osobita,« odvodiati naučnik. Nu pomoćniku se ponuđanje naučnikovo nekako sumnljivo dini. On si dakle zapamtiti onu hrpu, pa pogje u dućan. Vraćajući se u večer kući, ustavi se kod hrpe. Snijeg sve pokrije, ali se baš da taga još boje vidjela luka u snijega, gdje naučnik šukao i tratio. Odmah turi pomoćnik ruku u luknju i izvadi novčarku svogoga druga, koja mu bijaže prije 8 dana ukradena. On hrpe poleti kudi i stane se još, prolazeći dvoseom, razvikkivati: »Nasao sam tata! Nije siromak Ljudevit krije. Ukrao je onaj, koji je Ljudevit potvorio!« I tako se taj otkrio, a majstor zovne odmah majku onog kradljiveca i otpusti joj sina, govoreći: »Tata ne trebam.« —

Ovako pomaze sveti Anton osima, koji se pouzdano k njemu uteku.

— **U pogibelji zvanja.** Zagreb. U pogibelji bile četiri redovnice, da je zvanje izgubiti i Bogu nerjerne postati. Utekoh se devetnicama sv. Antunu, i dobro Bog po zagovoru njegovu doista udjelio strajnost svoj četvorici.

— **Toboznji dužni kamati.** Zagreb. Poglavarji kuće moje dohiše malog, da pale velike kamate, kojih u istini nijesu bili dužni platiti. Utekoh se sv. Antunu devetnicom, obećah slava mu širit i javno se zahvaliti, ako posmognem. I u istini os posmognem. Poglavarji nijesu morali niti novčića platiti. Švnia i slava Bogu i sv. Antonu!

Vjesnik.

— **Zavjetna misa Presv. Srca Isusova.** Na sv. zbor za obrede stavljen je upit: da li je po dekreту od 28. lipnja 1899. slobodno služiti sv. misu zavjetnu o Sreću Isusovu i u prvi petak mjeseca siječnja, kada ovaj petak padne na 5. siječnja, na „vigiliu Epiphaniae“?

Sv. zbor odgovori: da nije slobodno. (S. R. C. 29. XI. 1901.).

— **Urbanja.** (Slavonija.) Poklade. Na poziv veleč. gosp. Župnika išli smo uz poklade svaki dan k sv. misi, da se molimo Presv. Srcu, koje se ovih dana toliko vrijegja. Crkva, premda je velika, bila je dupkom puna i ženskog i i muškog svijeta. Molila se krunica, pjevalo i dao se blagoslov s Presvetim. Hvala Presv. Srcu, kod nas bilo je vrlo malo ili ništa maškara i nereda. *(Porjetnik)*

— **I kod nas Slovenaca** — piše nam veleč. gosp. Rud. Janežić, duhovnik u bogoslovskom sjemeništu mari-



Sv. Basilije Veliki.

borskom — širi se upravo divno pobožnost k Presv. Srcu Isusovu. Njemu na čest obavljaju se devetnice, satovi zajedničke molitve i druge pobožnosti, ne samo na blagdan Presv. Sreća, nego i tijekom cijele godine. Na nekim mjestima inaču muževi uru zajedničke molitve od četvrtka na prvi petak svakoga mjeseca. Osobito se na više mesta prvoga petka prima sv. pričest u većem broju, da se time dadne bar nekakva zadovoljština Presv. Srcu za pagrde, što ih prima u Presv. oltarskom sakramantu.

Vrio je raširena na nekim mjestima kanonički ustanovljena bratovština Presv. Sreća Isusova. U Mariboru (u crkvi sv. Alojzija) broji već više od 13.000 članova; u Celju kod sv. Josipa takogjer barem toliko, ako ne više. Ta bratovština ima u nakladi knjižicu: „Obljube Presv. Sreća Jez.“ (Objećanja Presv. Sreća Isusova), koja je natisnuta u Cirilovoj tiskari u Mariboru g. 1901. Te knjižice raspačalo se već više od 15.000 istisaka, što jasno svjedoči, da i mi Slovenci ljubimo i stujemo preslatko Sreću Isusovo. Ove godine počeo izlaziti i „Glasnik najsvetih Srdača“, koji donosi kratke rasprave i priopovijesti u slавu Presv. Sreća. Srdačno se radujemo tomu listu — s takvim sadržajem! Jednako želimo, da što prije ugledaju bijeli dan lijepe propovijedi u čast Presv. Sreću, čije plodove učinjavaju sada samo oni, koji ih čuju iz usta revnoga štovatelja Presv. Sreća, iz usta pobožnoga i za svako dobro oduševljenoga župnika u M. u D. Štajerskoj. U tim propovijedima naći će i drugi štovatelji Presv. Sreća mogo gradiva i pobude za što veće štovanje te najkrasnije pobožnosti. Za štovanje Presv. Sreća mnogo se je već učinilo u našim krajevima; no nije još dosta. Sreću Isusovo mora se štovati u svakome selu, u svakoj obitelji, u sreću svakoga katoličkoga kršćanina. Ne odustanimo, prije nego to postignemo! Ta njegov je cilj svijet!



Sv. Basilije Veliki.*

(Uz tu sliku).

Sv. Basilije Veliki na slici u katedralci srasajerskoj pobožno je sklopio ruke, kojima je ogrlio svoj pastirski štap. Bio je najme bliskup cesarejski, te je sa prijateljem svojim, sv. Grigurom nazijanskim, usio kao branitelj katoličkog nauka proti Arijanizmu. U Cesareji sagradio je za bolesnike, osobito za grbavce, tako ogromnu bolnicu, te su ju suvremenici držali nekakvom svjetskim čudom. Sv. Basilije jest i otac svim ističnim monasima, koji se i danas još drže njegovih pravila. Na to nas i sjeda njegov bogoduh, pobožni izraz na slici. Kalenička Crkva slavi mu uspomenu 14. lipnja.





Obnova slavija u Stonu.

Dan za danom školske godine izmećao, dok se napokon i zadnji prikučio. Ajdēl — otpchna, kli-
koh, i ova.

Nastali praznici. Zaplovih niz Jadransko more, u svoj rođni kraj, gdje se kopno sa Pelješcem ljubi. Lijepo srpanjsko jutro dovelo me opet na pomol mome Stonu. Sree mi plivalo u nekom slatkom čuvstvu... Čas, dva — a ja već u zagrljuju svojih milih... Drhtah od uzbujenosti kô sočni listak na vodi...

Netom umiju a mom oku suza razdoscica, razvezasmo o tom i ovom: saljetjeli me s vrećom pitanja i priupitivanja — a razriješih i ja, brato, jezik. — Nezo, sestro, ded ti meni pričaj, kako bolje znades i umiješ, o našem ovogodišnjem slaviju Sreća Isusova u Stonu. Tâ znas, da su mi te vijesti med najmilijim... — Ah! bilo je, kako davno nije. Kad me pitaš, redom èu ti kazivati, i ako se sve ne da opisati rijećima.

Sastavio se odbor, u kojem bijah i ja. U sv. Nikole bila nam je trodnevница s izloženim Svetotajstvom i blagoslovom. Pjevalu se i litanijske Presvećoga Sreća.

Večer uoči našeg toliko očekivanog dana bijaše rasvjeta. Bila je divna, ali bi bila još divnija, da na našu žalost nije bilo mnogo vjetra. Mi smo svojom rukom rasvijetlile „čitaonici“. Na srednjem prozoru bijaše transparent sa stikom Presv. Sreća i natpisom: „Gle ove Sreće, što je toliko ljubilo ljudе!“ Riječ „Sreća“ i „ljubilo“ rasvijetljivaše crvena boja kao znak ljubavi. Sve krajem crkve sv. Vlaha, pa opet krajem općine užegosmo pepeo, poliven kamenim uljem, tako da je sve plivalo u svjetlosti. Uz to se bacaju umjetne vatre, a naš tamburaški zbor udaraše pred „čitaonicom“.

— Oh! da sam ja mogao tada biti doma! — uzdahnut.

— Dâ, brate, bio bi imao šta vidjeti! Kô i lani bile smo podigle tri slavoluka, a okitile trobojnicama sve ulice, kud je imala proći procesija. Sagovi bijahu prostri po prozorima Ah! brate, sve živahno, sve veselo. Koje oduševljenje! Sv. misa bila u 10 sati, preko koje se pričestisimo u bjelini, sa škapularom na prsima, mi sve djevojčice društva Sreća Isusova, ne brojiv drugu čeljad. U okrugu oko oltara Bož. Sreća bijahu poredane učenice u bjelini, pod koprenama i vijencima, te pjevalu onu pjesmu: „Slatko Sreće Isusovo“. Misnik reče nam kasnije, da mu se je činilo, kao da je u raju. Po podne pak bijaše divna procesija, kakove Ston nije još video. Iz obližnjih selia došao mnogobrojan puk pod križem i zastavom. Kip Presv. Sreća nošahu četiri otmena gospodina u crnu. Mi djevojčice u bijelu nosisemo oko kipa krasne duge girlande. Pred kipom stupale učenice i sipale evijeće; dalje djece u bjelini pjevali pjesmu posveticenu. A tko bi ti sve nabrojio: Toliko je bilo svijeta, da se je procesija — glava i rep — skoro sastala. Mužari su pučali jutrom i večerom, preko sv. mise i procesije. U jutro i po podne pjevaše u crkvi tamburaško-pjevačko društvo. Nakon ophoda držao je o. Uskoković krasnu propovijed. Svak se je divio njegovoj riječi. Zatim bijaše svećana obnova posvete i blagoslov sa Presvetim. Riječ u jednu: dobro počelo, a bolje se svrilo. One slatke dane ne će nigda zaboraviti!

— Hvala, sestro! Meni srce raste na takve glasove. Samo Bože daj, da taj žar i zanos ne jenja, već se do godine još divnije pokaže! Oh! Preslatko Sreć, pod okrilje primi moj mili rodni Ston!

Pomoć kod ispita.

Premda je jedan daroviti i marljivi gjak (sada župnik u Bosni) kao petoškolac u šaljivoj pjesmi „Ispit“ napisao i ove junakke stihove:

Mene i spit ništ' ne plati,
Ljenčino nek spit straši!

— to ćemo se ipak teško varati, ustvrdimo li, da mu se je svaki put, pri koncu školske godine, gotovo isto dogodilo, što i „Nebojši Marku“ u poznatoj pjesmi:

Bilo došlo s Markom do oklade,
Da on ne zna, što će reći strab,
Pa što reče, da svjet ne imade,
Pred tim Marko postao bi plab.
Otkladi se Marko ič tri puta
U početku, a na neki grob,
Da iskuša, da l' je straha ljeta
U to doba, to je strašna kob.

Dvaput:

... Marko, da okladu dobi,
Potem groblja pospijelo sim.

I dva puta:

Zdrav se Marko povratio kući.

Ali treći put? — Drugovi čekaju te čekaju na Marka, hoće li se opet sretno povratiti s groblja, i već:

Midi drugi druga počastiti,
Ali Marka nema natrag već:
Nije Marku dao strah otići,
Morade se na grob mrtav leđ.

Tako mnogo veselo gjače, što je dva puta neustrašivo polagalo spit, treći put od straha mal' da ne pogine. Da ga samo vidite blijeđa i drhtava; ne će mu se ni jesti ni spavati, a stupi li pred spitno povjerensvstvo, trne ga prolaže ... Je l' tako, mukotrpni gjac, osobito vi abiturijenti?...

Nego hajd' pustimo šalu! Znaju gjac, da se i uza savjesnu pripravu može imati nesreće kod spita. Znaju i to, da im dragi Bog, koji svijem ravnva, na njihovu poniznu molbu može i preko nade pomoći kod spita. Mnogi i mnogi gjac znaju vam koju o tom pripovijedati. Mnogi se i lanske godine pouzdano obratili k Presv. Sreću najboljega prijatelja mladeži; i da im to nije bilo bez uspjeha, neka ih mnogobrojnih zahvalnica, što ih primisimo, potvrdje ove:

— **Ispit zrelosti pred vratima.** *Sosj (Hrvatska).* Kako svakomu, tako i meni zarebilo oko srca. Obratih se k Šetu Isusovu, tej bogatoj riznici svega znanja za sve ono, koji ga zazivlju, sa tri devetnice. I doista prague pismeni, proge i usmeni ispit, a ja, hvala Presv. Šetu Isusovu! mogu s dobrom svjedodžbom gledati u budućnost.

— **Pomoć na ispitu zrelosti.** *Zagreb.* Pripravio sam se prilično dobro. No već od nekoliko godina trpiam od silne glavobolje. Za vrijeme takove bolesti ne mogu pravo ni mislit, a još manju odgovarati. Zavjetovalah se dakle, da će osaviti devetnicu na čest Presv. Šetu Isusovu, i što potolik ispit sretno i bez glavobolje. (Klerik.)

— **Vedra lica.** *Zadar.* Prihlažao se ispit, a ja još ne bio pripravljen. Obratim se Presv. Šetu za milost, da se za ovo nedostatno vri eme ipak doista pripravim. U tu svrhu primis av. sakramenat, a nad ispitu stupih vedra lica pred strogog profesora. Pa gde! pošljano zadovoljnim njegovim upitima. S tog preporučam Presv. Šetu kao neiscrpiv izvor svake milosti i potrebi u svrđanjam potrebnama našim.

— **Sretno prošao.** *Sosj (Hrvatska).* Svaki put, prije nego sam bio plan koji predmet, otokam sam se Presv. Šetu Isusovu, i gle! svaki put sam sretno prošao. Dobio sam pomoću Presv. Šetu dobar prvi red. Zavoljila i vi drugi gaci Presv. Šetu Isusovo, i ono će vam ovijek pomoci. (gima, IV. t.)

— **Po želji odgovarao.** *Zagreb.* Šete mi je Isusovo pomoglo, te sam vrlo da vše potiske u načinu, i na ispitu sam bio onako odgovarao, kako sam želio. (Klerik.)

— **Sjajno!** Utokš se pod okrilje Preve. Šetu Isusova, a lepot progje, da nije mogao sjajnije!

— **Svijetlo lice svjedodžbe.** *Zagreb.* Svršavalo se prvo polugodište, ja još ne bio gotov s načinima, kad al' nu jedan put obojeh. Kotka me briga obuzala za svjetlo lice moje svjedodžbe! U ovoj dvostrukoj nevolji s velikim ponuđenim zahvalnim pomoći od Presv. Šeta. I gle! u isto vrijeme krenula bolje i dobiti plas, da je lice moje svjedodžbe »odlično«. Za male ozdravite posve. Namah se uime zahvalnosti ispojedih i pričestih. Kako sam se sad opet čutim sretnim! Hvala i slava Presv. Šetu.

— **Licejka.** *Zagreb.* Prihlaživali se ispit, a ja nijesam bila jaka, da svladam do ispitu sve mnogočine gragje. U tog velikoj bijedi utekoh se Presv. Šetu Isusovu devetnicom i bijah uslijedila!

— **Abiturijentica.** *Zagreb.* Potto sam ispit d'bro polezila, to po občanju javno zahvaljujem, kljubu: »Eko imu potiske u načinu, neka ide Preva. Šetu Isusovu!«



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 7. Srpanj 1902. God XI.

Izlazi mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u srpnju.

(Blagoslovna od sv. Oca pape Leonida XIII.)

Štovanje i ljubav presvetoga Imena Isusova.



Hvaljen
Isus, mili čita-
telji! Ta kako
ću vas ljepče
pozdraviti?

Nije li to zar
najljepši krš-
ćanski po-
zdrav? Njime
izrazuju kršćani,
koliko štuju i
ljube dragoga
svoga Spasite-
lja i presv. nje-
govo Ime.

Nu premda je

to kršćanski pozdrav, ipak se ujimo služe samo katolici. Tek je tomu malo dana, penjali se gjaci uz visoku goru u Bosni. Gjaci kô gjaci — svagda veseljaci; nu danas dvostruko; danas im je žugjeni „majalis“. Susretnu seljake, koji gone sijeno u grad. Jedan gjak, ne znajući, keje sa vjere, pozdravi jednoga: „Pomozi Bog, komšija!“ On kramu s odgovorom. Napokon će: „Dao ti Bog dobro. Zar nijesi ti kršćanin? A kamo: „Hvaljen Isus?“ — „Ja nijesam znao, da si katolik.“

„Hvaljen Isus!“ — to je katolički pozdrav; po njemu brat brata poznaje.

„Hvaljen Isus!“ — pisao nam prije malo dana jedan Slavonac, „to je pozdrav, kojim brat brata, susjed susjeda, prijatelj prijatelja pozdravi, neka se ne boji, već neka znade, da će u njem naći pravoga prijatelja“. Doista najljepši prijateljski pozdrav.

On je i junački pozdrav. Godine 1860. bijaše u carskoj vojsci, koja se u Českoj borila s Prusima, jedan konjanički časnik, čije je ime na daleko poznato. U jednoj bitki dobi nalog, da sa svojom četom udari na neprijatelje. Položaj bijaše nezgodan za napad. Časnik se okreće prema svojima, i usred rike topova dovukuje im gromkim glasom: „Hvaljen Isus!“ — „Na vijke!“ odgovoriše junaci i neustrašivo udariše na neprijatelja.

„Hvaljen Isus!“ Najljepša poruka milim i dragim. — U sedamdesetim godinama imao se jedan poljudjac u Bonnu (Njemačka) operirati na jeziku. Operaciju će biti vrlo teška, te će bolesnika za uvijek lišiti dara govora. Budući je to bio rijedak slučaj, pozvao je sveučilišni profesor, koji će obaviti operaciju, sve svoje učenike, da joj prisustvuju. Gjaci sveučilištarci stajali naokolo, a profesor progovori poljodjelu: „Želite li možda, da još nešto poručite svojim milim i dragim? Pomialite, da će to biti važe zadnje riječi. Iz operacije ostat čete nijem.“ Svi prisutni, profesor i gjaci, značiteljno čekali, šta će biti zadnja poruka poljodjela. Časak on naguu glavu, dok sve misli u jednu ne smisi, te će napokon svećano: „Hvaljen Isus!“ Sveučilišni gjaci, inače ne baš najpobožniji, bijahu vrlo ganuti; a u očima profesora caklile su se dvije suze. Operacija sretno uspije; nu poljodjelac doista zanijemo.

Jeste li vi ikada čuli za plemanitoga grofa Stolberga, pjesnika i povjesničara? On se g. 1800. s prote-

stantiske vjere povratio u krilo katoličke Crkve. God. 1819. evo ga već na umoru. Miran je i posve odan u volju Božju; dapače on jedino žudi za časom, kad će stupiti pred lice Božje. „Recite mi“ po istini,“ upitat će on sada liječnika, „kada će mi biti kraj; ili sutra ili prekosutra?“ Liječnik mu odgovari: „Živa vjera važa, i žarka želja, da gledate Boga, dopuštaju mi, da vam otpro kašem istinu. Ne ćete živjeti ni do ponoći.“ — „Blagoslovljen budi Bog!“ bijaše odgovor. Onda on prihvati ruku liječnika, stisne ju čvrsto i šapne: „Hvala vam, hvala! Iz svega vam sreća zahvaljujem. Hvaljen Isus!“ Izgovorivši ova zadnje riječi, spusti glavu, dahne još dva tri puta, i prestavi se u bolji svijet.

Neka pobožna žena bila na umoru. Njezin isповједnik sjedio uz nju i tješio ju i sokolio rajem i njegovim radoštim, što će ih ona domalo uživati. Bolesnica bila je posve mirna, posve odana u volju Božju. Nije se nimalo bojala koraka u vječnost; junački je gledala smrti u oči, jer je ljubila Boga i njemu svendilj vjerno služila. „Samu mi je još jedno na sreću,“ progovori u svojoj prostoti. „Ah moj oče, kad ja sad unigjem u raj pred dragoga Boga, što da mu ja, prosti stvor, reknem? Ja baš ne znam, što bih mu rekla.“ — „O moja kćerko,“ odvratil joj isповједnik, koji je doduše bio veoma učen čovjek, no uz to veoma priprost i svet, „za to ti nemaj nikakve brige! Kad unigješ u lijepi raj pred pjesto Božji, onda čitavu raju lijepo nazovi: „Hvaljen Isus!“ — i čitav će ti raj u jedan glas odazvati: U vijke — u vijke — u vijke!“

Na nebnu i na zemljnu nema lijepšega pozdrava nego što je katolički pozdrav: „Hvaljen Isus!“ Sveta Crkva obdarila ga opustom od 50 dana za svaki put, bilo da pozdravši bilo da odzdraviš, i to za pozdrav „Hvaljen Isus!“ kao i za pozdrav „Hvaljen Isus i Marija!“

Neka taj katolički pozdrav bude i pravi hrvatski pozdrav, kao što, hvala Bogu veđinom i jest.

Nego i inače izgovori često presv. Ime Isusovo, ne iz navike, već iz pravog štovanja i ljubavi. U Ime Isusove rane urani, u Ime Isusovo lati se posta, u Ime Isusovo (a ne uz grdne psovke i prokljinjanja!!!) strpljivo podnosi svaku nezgodu i nepriliku, u Ime Isusovo legni na počinak, u Ime Isusovo i dušicu pusti i u raju ovani!

* U Ime Isusovo neka se pokloni svako kojeno onih, koji
se na nebu i na zemlji i pod zemljom" (Filiplj. 2, 10).
Još jednom: Hvaljen Isus!



Ah, primi me, primi !

Svi narodi svjetla, svoj digneš glas:
U Kristovu Srcu je milost i spas!
Kud Božje to Sunce svoj rasplije sjaj:
Taj caruje ljubav, tuj cvate nam raj.
O Spasovo Sree, spas jedini moj:
Ah, primi me, primi; v'jek ostajem Tvoj!

Iz Božjega Srea tek prosine trak:
I nestaje tuge, i prestaje mrak.
Što tražite, b'jedni, u metežu mir?
Tuj rajskeh je slasti, tuj radosti vir!
O Sree Božansko, tu milost mi daj:
Ah, primi me, primi; u Tebi je raj!

Kad pakô se diže, kad žestok je boj:
Uz Kristovo Sree mah pouzdan stoj!
Pred zastavom ovom vrag uzmiče klet,
I raskrinkan bježi taj varavi svjet.
O Premožno Sre, kad nastaje mrak:
Ah, primi me, primi; u Tebi sam jak!

U hramu u tihom plam trepeće tuj;
Iz hrama iz tihog glas Isusa čuj:
On zove, on čeka; već prostir je stoš;
Tuj rani je lijek, i melem za bol.
O Prestatko Sre, zar grješnu ta čast?
Ah, primi me, primi; o sreća, o slast!

Te Predivno Sree Božanstva je hram,
Gdje gori tajanstven trojedini plam.
Tuj Angjeli, Sveci — o blaženi glas! —
Na vječno veselje, čuj, pozivlju nas.
O Predobro Sre, žar jedini moj:
Ah, primi me, primi u naručaj svoj!





Dobri Pastir.

(Vidi str. 139.; »Kjer Bolanskog« Srca Isusova*)

U Paray-le-Monial.

(Pravirjeda vič. g. M. Kiharić, vojnički kapnik.)

4. Tuji se molí i razmišljaj!

Kad sam svršio svetu misu i klekću, da Bogu zahvalim, počao desno iza rešetke tanki ženski glasovi: „Deus in adiutorium meum intende, Domine ad adiuvandum me festina...“ Lijepo! milo! Duvne, sestre i baštinice bl. Margarete, počeće moliti brevirar. Tako su lagano, tako lijepo, tako pobožno molile, da bi ti se činilo, da čuješ glas bl. Margarete iz njihova zhora. Ovakovu molitvu Angjeli rado nose pred prijesto Oca nebeskoga. U dušu bijah ganut, i ja moljab, i dugo moljab. Ta i šta ćeš ovdje drugo? Na oltarima jedna misa za drugom; svaki ju govori što pobožnije. Ondje slika Sreća Isusova, kojom nas dobri Spasitelj k sebi zove: »Dopgiđe!« Tu tih mene grob Svetice: blažene Margarete. Ondje pobožne duvne, koje su se za uvijek svijeta odrekle, da u ovim skromnim zidinama u siromaštvo, poslušnosti i u čistoći Bogu služe. Oko mene puna puncata crkvica pobožnih vjernika — pa da ne molim! Oh, koliko toga hoću da molim, koliko toga hoću da isprosim! Dobri Isuse, Ti to znadeš. Molitva, kako je mila, kako je ugodna na svakom mjestu; a kako je mila, kako ugodna tek ovdje!

Moleci krunicu, razmišljam: „Koji se za nas krvavim potom potio“, a evo preda mnom pokazuje mi dober Spasitelj Sreć svoje, iz koga je tekla ona krv, kojom se Isus potio. Razmišljam: „Koji je za nas bićevan bio“ — a Božansko Sreć kano da mi govori: „Moje tijelo razmrovarisce Židovi strahovitim Šibama i bićevima; a te Šibe i ti bićevi išli bi tebe, išli bi te sada, kad živiš, jer te onda na svjetu bilo nije; ali od ljubavi ja sam ih podnio“. Jest, dobri Spasitelju, ja sam sagrijeo, a Šibaju Tebe; pa ako mi kada zbog mojih griješta pošalješ koji križ, koju kaznu, daj Isuse, da razumijem — jer to je više puta teško razumjeti — da sam kaznu zasluzio.

Razmišljam: „Koji je za nas teški križ nosio“. Kad ne bi bilo ništa drugo, nego onaj veliki drveni križ, čija je težina već tolika bila! A gdje su tek oni silni — silni griješi! Kad i ne bi bilo drugih, nego kletve Hrvata, — koja bol, koja muka za nježnu dušu Kristovu! Pa tko ne

vidi u njegovu Sreću ovu bol; bol, kojom ga muči naši grijesi? — Ove i ovima slične misli dolaze, ne meni samo, već svakomu u ovoj crkvi. Morale su dolaziti.

5. *Zadnji časovi, zadnji dojmovi.*

Kroz dan sam više puta došao u crkvicu; nešto me vuklo unutra. Ona raka, u kojoj počivaju svete moći bl. Margarete, oh, kako mi bila mila! I stojaо sam, i klečaо sam, i sjedio sam kraj nje, i ne mogoh se od nje otkinuti. Da mi Svetica Božja usliši molitvu, koju sam ondje možda više u sreću dugo, nego li ju ustima izgovarao, pa ne trebam drugo. Zašto da se bojimo križa, zašto da mu se uklanjamo, kad je ovaj svijet dolina suži? kad ovtije, dok smo na zemlji, nije moguće biti bez križa? Ako mi se uklanjamo, on će još više za nama. — Kako je sām Spasitelj pošao u nebo? Putem križa. A Majka Marija! Gledaj ju pod krikem; ali gledaj ju, gledaj ju dugo, pa ćeš vidjeti križ njezin. Čudno! što je koji Svetac veći i Bogu miliji, to je na ovom svijetu i veći križ nosio. — Kojih križeva, kojih progonstva, kojih muka i nevolja nije sve pretrpjela ova Svetica, što je evo preda mnom! Oh, da nam je razumjeti i moć i dobrotu križeva, što ih Božansko Sreću Isusevo na nas šalje!

Osim crkvice duvnârima još i župna, veličanstvena crkva, posvećena Božanskemu Sreću Isusovu. Bilo i onog dana jedno veliko francesko hodočašće, i hodočasnici imadoše u toj crkvi pjevanu sv. misu i propovijed. Kako je lako, kako lijepo ovđe propovijedati o Božanskom Sreću Isusovu! Kako je ugodno takova propovijed slušati!

Poslije podne razvili hodočasnici veličanstvenu procesiju. I ja joj se pridružih. Pjevale se lijepo, pjevale se po-božno litaniye o Božanskom Sreću. Kako su krasne ove litaniye. Jest, „Sreću Isusovo, bogato za sve, koji te zagivaju, smiluj nam se!“

Bilo nam u Paray-le-Monialu lijepo. Ali' pred nama je bio drug jošte put, te se treći dan prije podne trebalo dijeliti. Žadnji pogled bio je na sliku Sreću Isusova i na raku bl. Margarete.

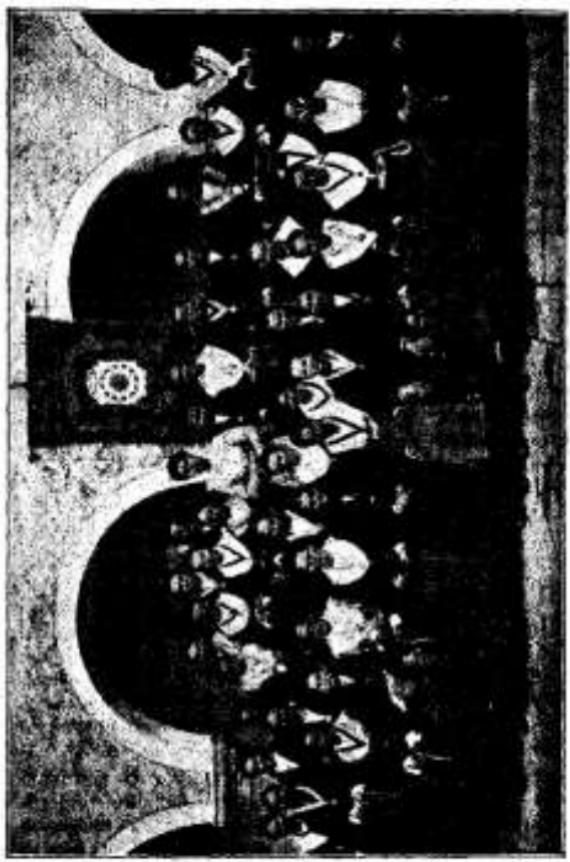
Poljubiv pod, svetu zemlju, ostavih crkvu; ali' sa skrivenom molbom, da me prati Božansko Sreću Isusovo.

„Gospoja od Zdravlja.“

Otkako su čč. oci Isusovei u misije bili, opstoji u Dubašnici na Krku (Istra) „Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest“. To „Društvo“ lijepo danonice napreduje, a za dokaz evo slijedeće crtež: „U četvrtak dane 21.-studenoga 1901. na dan „Gospoje od Zdravlja“, naše djevojke u gledo doba noći ustaju, i pozorno slušaju, kad će odbiti sat, da se po dogovoru sve ujedno na opredijeljeno mjesto sastanu i krenu u Krk, da pohode crkvu „Majke Božje od Zdravlja“. (12 kilometara daleko!) Prve iz sela Malinske i Bogovića sastanu se kod stana glavarice, a ostale im se pridruže na razna mjeseta po raskrižjima, kako je koju put vodio. Na veliku radost sviju, sakupi se lijepi broj, oko 90 upisanih djevojaka (izostaže samo zapriječene), a tima se pridruže još mnoge žene i djevojke, među kojima bijah i ja, kao nečlanica društva, jer od malih nogu odbita u tagjini. Svaka si upisana djevojka okiti prsi medaljom i škapularom Presv. Srca Isusova. Poredavši se, krenu složna povorka, a tminom još stanu se oriti slavosjevi Mariji, presmožnoj Kraljici, i Presv. Srcu Isusovu. Rozarije se redalo za rozarijem, a „zlatne se krunice“ Presv. Srcu Isusovu orile tako lijepo i složno, da ti se stree od miline topilo, a eko ti gledajući divni taj sklad i nehotice suzu radosnemu izvabilo. Nijesu one zaboravile ni onih koje neprestano vapiju: »Smilujte se nama barem vi, prijatelji naši! jer se je mnogo rozarije i za njih izmolilo; pa je za stalno koja sveta duša iz stilista u nebeske visine poletjela, gdje će ona sada — ne uzalud — sjecati se vrnjih molitava dobrih djevojaka. Došav na t. zv. »Lizer«, djevojke malko otpočinu, i tu se na ruke glavarice sakupi lijepa svotica, koju sve sretne ostave u Krku, da im se u crkvi „Gospoje od Zdravlja“ izreku tri sv. mise.

Iz Lizera nastave put, isto tako u molitvi, do Krka, gdje prispjevši pogju u crkvu i ondje prisustvovanu sv. misi i pomoliše se Nebeskoj Kraljici.

U sat i pol sakupe se one opet, da se povrate kući, a međjuto č. otac Stanko Dujmović, gvardijan u samostanu reda sv. Franje, pozove djevojke, da se sve ukupno dadu snimiti, obećav im da će njihovu sliku dati uvrstiti u Glasnik Presv. Srca. Djevojke ponudu prime najvećim zadovoljstvom. (Vidi sliku na str. 129.)



Društvo djevojaka u Dubašnici.

Kad su bile i tim gotove, povrate se istim redom k
vazda zelenoj Dubašnici, ali ne da im se ni sada šutjeti;
nijesu one umorne, već i opet započnu molitvu.

Što se više domu približavaju, sve to življe one moljaju, a kad već na vrhu Dubašnice prispješe, počeće se na skupine dijetiti, sve sretne i zadovoljne. Druge molile su i dalje sve do stana glavarice, gdje se i najposljednje rastuče.⁴

* * *

Sve dovolje pripovijedala nam jedna učiteljica. No
čujmo i drugu učiteljicu, koja nam živo opisa dojmove
svoje, kada su se na večer djevojke vraćale pod domaći
krov. Ona piše:

Nastao prvi mrak. Odem, da zatvorim prozore, i ostah
časom promatrajući krasnu jesensku večer. Na vedrom nebū
stale gdje i gdje trepetati sjajno zvjezdice, koje kano da
nam šalju pozdrav iz nebeskih visina. Ljudi, kad u skupu,
kad pojedinci, prolazili cestom, svako se žureći da čim
prije stigne u svoje selo, u svoj dom. Ta skoro je noć, pa
počima biti i hladno. Podalje cakli se srebrnasta površina
mora, a po njoj obilazi nekoliko ribarskih lagjica. Dalje se
pak još razabiru i veće lagje. Upravo pred mnom pružaju
se ravna polja, obrastla muslimom. Svrnuv opet i opet pogled
na sve to, uživav u krasnom vidiku, te uzdužnuv
rekoh po tihu u sebi: „Kako lijep mora da je raj, stan
Boga, angjelā i svetih, kad već Bog za grjećne ljudi stvari
toli krasan svijet!“ U tom času dopre mi k uhu skladno
pjevanje iz daljine. „Angjeli — nekako uznesena pomislili
— pjevaju slavu Bogu!“ A opet činilo mi se da sanjam,
tako to neobično bilo. No glasovi sve jasniji postajali, čim
se više približivali; i tad razabrah, da su to grla djevojačka,
a pjevaju litanije Majke Božje. Otrčah od
prozora i za čas bijah pred kućom nad samom cestom, a
suze od gaučea letjete mi jedna za drugom niz obraze.

I prvih godina stajah više puta kod prozora, diveći
se prirodi, promatrajući svijet; gledah prolaznike, i depi-
rali do mene glasovi mladića i djevojaka; al' takvi, na
žalost, da i iz krasnih djevojačkih ustava čuh više puta pro-
stačku kletvu ili besarannu riječ, pa da ne bih dalje čula,
zatvorih onda prozor i odstupih žalosna od njega, da ne
vidim i ne čujem ništa. A da bi se tko usudio — pa još

k tome djevojka — javno na cesti moliti, to se ni pomisli, niti nije moglo.

Otkad ta promjena?

Bit će od prilike dvije godine, što je kod nas bilo sv. poslanje. Uvđelo se naknadnu sv. pričest, a zatim ustrojilo se i društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest. K ovome društvu pristupile skoro sve djevojke, te se tako svojevoljno pokoravaju redu društva. A Božanska milost doista vidno djeluje! Od tada naše se djevojke ne vide više gdje lutaju po cestama i klancima, što je osobito bivalo u blagdane; nego revno polaze crkvu i svoje sastanke. Dakako da polaze i dopuštene zabave i plesove u odregjeno vrijeme; ali njihovu se ponašanju i tu prigovoriti ne može.

A što je pak značilo gore rečeno pjevanje? — Naše se djevojke bile dogovorile, da će skupno pohoditi „Bl. Gospu od Zdravlja“. Rečeno, učinjeno. Išle vesele i zadovoljne. Iz njihovih se usta, kô što mi glavarica kazivala, nije čulo šupljih razgovora, a još manje prostačkih riječi; već one cio put molile i pjevale nabožne pjesme. Tako na povratku stigle i pred moj stan. Kad su odmakle, opet pogledah na nebo, i činilo mi se, da zvijezde ljepše sjaju, i da je nebo svjetlijе, kô da radosno primaju njihove molbe. Ta tko je s Bogom, Bog je s njim. I tako će naše mlade Hrvatice pod zastavom Sreća Isusova i na se i na mile nam hrvatske zemlje izmoliti Božji blagoslov!

— 288 —

„Otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnikom našim“.

 ravi štovatelj Sreća Isusova po malo će se naučiti od njega i najtežim i najuzvišenijim krjepostima,  kao što je n. pr. opraštati neprijatelju. Evo u potvrdu primjera, što nam ga pripovijeda slavonski poljodjelac.

Bilo to prošle godine (1901.) početkom rujna, kad se otave kod nas najviše kose. I ja sam neumorno kosio na livadi svojoj. I već se mrak približavao, sunce bilo na západu, a na oblacima vidjelo se krasno rumenilo. Ja smijam, da idem kući, kad začnem, gdje dolaze kola. Po-

mislih, da je došao susjed, da kosi. I za malo opet ih čujem, gdje dolaze bliže k meni. Kada al' opazim, da to nije onaj susjed, čija je to sjenokoša, nego neki drugi čovjek iz obližnjeg sela *B.*, koji ovđe nema livade; ali ipak je akosio puna kola otave. Stade spored mene i reče: „Hvaljen Bog!“ — „Na vjeće hvaljen budi,“ odgovorim mu ja. Na to će on: „Jesi li se umorio? Hoćeš li moći pokositi?“ Odvratim mu ja: „Pa nijesam se umorio; ali pokositi neću, jer idem ranije kući. Daleko je. Dok dogjem, bit će sasvim mrak.“ Tako on saznaće, da ču ja odmah kući, pa reče: „E s Bogom!“ — „E pa s Bogom pošao, brate!“ i on ode.

Prelazeći on baš uz moju livadu motrio je onu lijepu otavu, kakve nije bilo u čitavoj okolici. Što je još stajalo, izgledalo je, kao da je livadu pokrio tanki snježak; a što je pako ležalo, bilo je kao dugi vijencni spletenci od djeline i drugih cvjetića. Nehote je začelio takve lijepе otave, a eto mu zgode, kad ja odem kući.

Dogjem ja sutradan baš rano u livadu i pričenem odmah kositi. Nikakva zla nijesam slušta, niti sam šta opazio. Tako sam, ne razgledavajući se, sve pokosio. Sud ēn razbacati otkoaje i onda kući. Ali kad pogledah prema drugom kraju livade, ta imam šta i vidjeti. Opazim lijep komadije prazan i pogjem onamo. U prvi mah sam mislio, da su dvoja kola natovarena. Gledam trag kola, ali to samo jedna, i začudim se, kako je mogao toliko natovariti i odvesti; jerbo sirova otava je teška, i ne da se zgnjesti u kolima. Gledam trag, kud je otisao, a kako je bilo kišovito, moglo se je lijepo vidjeti. A to upravo vidim onaj isti trag, koji je i sinoć prošao, jer bijaše jedno mlado konjče otrag svezano. Tako vidim, da je otisao upravo u ono obližnje selo *B.* Ja pako sve tragom kupeći rasipanu travu, i onako uzrujan mislim: to je baš onaj čovjek, što je mene sinoć kušao, hoću li kući ili ēu pokositi.

Mislim ja dakle idući putem, da odem u općinski ured, zamoliti g. načelnika za jednoga pandura, pa da idemo k onomu čovjeku i najdemos otavu; jerbo je nije mogao potrošiti, da je imao trinaest konja, a ne troje. Tako sam mislio otavu naći, a kriveca odati sudu.

Ovako ja uzrujan dogjoh i do križa, koji je ikvan sela uz put stajao. Po svojem običaju pogledam u Spasitelja, skinem šešir i rečem: „Hvaljen Isus i Marija!“ Ali

pošto sam pogledao na Spasitelja, gdje visi na križu, učinj mi se, kao da sam čuo one ljupe riječi, kojima moljača Oca za neprijatelje svoje: „*Oče, oprosti im, jer ne znoju što čine!*“ I progje me neki strah misledi: „Gle i ja trebam da tako rečem“. I odmah rekoh. Kleknom pred znakom Spasitelja i pomolim se za neprijatelje svoje. I moleći „Očenaku“ dogjoh do riječi: „*Otpusti duge naše, tako i mi otpuštamo dužnikom našim!*“ Tu stanem i promislim, da zaista imam oprostiti neprijatelju svome i izmolim dalje. Poklonim se Božanskomu Srcu Isusovu, koje je tako milosrdno bilo prema onako okrutnim neprijateljima svojim, a i sada je još uvijek milosrdno prema tolikim silnim grješnicima. Pomiclim, da i ja trebam toga milosrđa; pa za to treba, da i ja budem milosrdan prema bližnjemu svomu. Tad se prekržim, ustanem i vratim se natrag u livadu svoju; tako zadovoljan i tako mirnoga srca, kao da mi je cijeli svijet najveći prijatelj. A uz to sam ponajviše hvalio Božanskomu Srcu Isusovu, koje me je odvratio od srđbe na neprijatelja i zla čovjeka. Od sada pakol i štete ili koju drugu uvredu i ne osjećam, a prikažem ju Božanskomu Srcu Isusovu kao zadovoljstvu ili samozatajnu.

Slava dakle u svem i na svem Presv. Srcu Isusovu i preč. Srcu Marijsu!



Vjesnik.

— **Pag** (Dalmacija). Presvjetli g. Mate D. Dvornik, nadbiskup zadarski, darovao nam je veliku i krasnu sliku Božanskoga Sreća; a društvo djevojaka za naknadnu sv. prifest nabavi za 180 K. lijepu zastavu Sreću Isusova, O. Gattin dne 3. travnja posvetio zastavu. Prisutstvovali su preč. kaptol, svećenstvo, e. i kr. oblasti i 200 djevojaka u bjelini, a pozlaćenom medaljom Sreću Isusova o crljenoj vrpci na prsim. Vazmeno prošćenje primiše ne samo težaci, već i gospoda i svi činovnici.

— **Krapje** (Hrvatska). Bratovština Sreća Isusova dne 4. svibnja o. g. svečanom je načinom uvedena. Svečanost je otvorena u subotu sa večernjem i propovijegju te sv. ispolijegju upisanih članova. U nedjelju na stotine se ispolijedilo i upisalo u bratovštinu. U 10 sati bila svečana propovijed, proglašenje bratovštine i procesija, a

zatim svečana sv. misa. Poslije podne zaključak svećenosti sa propovijegju, blagoslovom i „Tebe Bogu hvalimo“. Slava i čast Presv. Sreću Isusovu!

— **Dar Kineža Sreću Isusovu.** Katolički Kinezi poslaše vele lijep dar u Paray-le-Monial, svetištu Sreću Isusova: veliku bogato urešenu i zlatom prokana ploču. Na njoj je slika Presv. Sreća, 29 dugih popisa imena i natpis: „Na spomenu, što se je nalogom sv. Oca Leona XIII. čitavi svijet svečano posvetio Presv. Sreću Isusovu. Vjernici Kiang - Nan-a posve se posvećuju Božanskemu Sreću, koje se u Paray le Monialu ukazalo.“ Osim toga ovi katolici, u znak ljubavi svoje, pokloniše „kapelici ukazanja“ dvije lijepo istkane kineske zastave, te bi li time izazvali blagoslov Presv. Sreća na čitavu Kinu. Pobožnost k Presv. Sreću kod kineskih kršćana lijepo evate, te su u njoj za učasnog progonstva našli vrelo utječe i jakosti.

— — — — —

Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se datoričnik ne potpisuje potpuno imenom i adresom, viško se ne učinjavaju.

II. Pomoćnik u svakoj bijedi i nevolji.

6. Prijatelj utješteli.

— U velikoj žalosti, Grisene (Hrvatska). Mojemu malajjemu sinu prizijela je jedna nevolja i nepogodnost. Bio je u veoma žalosti. Tada smo mi za njega mogli čestitnicu Presv. Sreću Isusova, i bijesno uslijđati. Sve mu se obrati na dobro.

— U brizi za budućnost, Kodratovac (Hrvatska). Prije nekoliko vremena bila sam poradi jedne stvari silno žalosna i nešretna. Ona je imala da utječe i u moju budućnost. Ved sam počela biti življati. U to mi dogio na panel riječi moga Spasitelja: „Hodite k meni sv, koji ste umorci i oštećeni, i ja će vas ovrjeti.“ I ja se okrenula predstanku Sreću Isusova, obedariš, da će svaku veđer izmoliti po desetku krunice, i ako me usluša, da će u Glasniku njegovu objaviti, a na godinu da će deset siromaka protplatiti na Glasnik Presv. Sreću Isusova. I gle, ne potraja dugo, a moja bi moliba uslijđana, na moje i drugih najveće udovljenje.

— Teško rasstavljeni roditelji, Grizane (Hrvatska). Imamo u našoj sobi tri slike, koje nam je g. župnik u crkvi blagoslovio: Sreću Isusovo, Sreću Marijinu i sv. Oštrelj. Naš malo Martin, kojemu su bile tek dvije godine i po, rado bi ova slike motrio i svim srećem tuklio. Srati dan po više puta, kad bi dio u sobu, veselo bi skakutao k slici Sreću Isusova, i pokazujedi njeznom rudićom na nju, govorio ti:

•To je Isus! To je Isus! Mali Martin rado bi se križao i molio. Bio je posve zdrav i vesel, kad ali' na jedan put silno se razbolio. Srećekarje nijesu mu ništa pomogle. Venko je kao svijetak, što ga je ubio marta.

Majka maloga Marjina stane se žalestili i plakati. Ja, gospodar, kazao bin joj: »Nemoj, nemoj plakati; nego molimo se Božanskomu Šoru Isusovu, ispojedimo se i pričestimo, činimo devetnicu sa »zlatnom krušicom«, pa će nam Božansko Šro odijeliti milost, ili da ozdravi, ili da lijepe i blaženo umre. Neka je hvaljena i u svemu proslavljenja najpravednija i najmilja volja Božja!« A Božanski je Spasitelj pogledao na malog Martina, i zašatio mu se. Bog zna, što ga je sve čekalo na ovom čemornom svijetu! Božanski Spasitelj poda angiole svoje po Marjina, da ga prime u svoje krasno društvo. Dne 14. siječnja premašu om blagom smrću, a nevinu ma dušu, leti u narudaju hausa, prijatelja maljnih. Lice njegovo bijaše bijelo kao snijeg. »Svako, kad bi ga pogledao, rekao bi: »Ole, angijo je!« Naredili smo malomu pokojniku edar usred sube, ispod slike Šrca Isusova. Na večer, kad ja sjedeći na postelji i moleti žalosnu krušicu sagovorim noštu na uzgavarje, prečinilo mi se, kao da je sva soba oko maloga Martina rasvijetljena sјenim nebeskim spajem. Kad odra stajao Isus, u bijelom odijelu, sa sjajnom stolom preko ramena, a naokolo maničivo djece, sva u bijelini i krasni kć angiole. Oni odvedoše sobom Marjina nedoglednom sjajnom cestom, dok se nijesu pred njima raskošna vrata otvorila — i oni ugođe. — Bilo to vrijeme ili san: mene je to i Martinova majku i sva obitelj veoma tješilo; jer napokona odgovarala to živoj istini. Mali je Martin došao u raj; mali je Martin Šru Isusovu u krilu! A nama je rodičnjima Šrca Isusova život utjeha prava. Bilo to i svim drugim raseviljejnim roditeljima, koji čitaju ove priproste retke!

7. Nebeski savjetnik.

— U duševnim dvojbama. Zagreb. Bio sam kao mladić u velikoj neprimljivici, ne znajući, čimim li krijo ili pravo. Neprilika sve se povećavala, te se je nijesam mogao nikako riješiti. Napokon sjetim se jednoga još sredstva, koje će mi za stalno pomoći: vtekok se premiloslovni Šro Spasitelja našeg. Dadoh se upisati u bratovštinsku njegovu, dadoh odsutniji dvije svete mise i dinih devetnicu k Presv. Šru Isusovu. I evo ga kratko vrijeme bio sam posvoren uslijan, i još bolje nego što sam si želio.

— U odgoju mladeži. Dubrovenik (Dalmacija). Troja nevoljna sročad mojog su brije povjerena bila. U prvom me maha obuhvatit veliku lugu i neodlučnost misliti, koliko je težak teret odgajati djece u današnje doba. A ponavljajući sud svojih sročata, još se više prepričam. U toj svojoj žalosti utedem se Presvetom Šrnu Isusovu, da me nadahne, kojim bih putem okrenula. Tu svoju prošiju preporučim i BLDJ. Mariji i sv. Josipu, da mi oni budu zagovornici kod Božanskog Šrca. — I moja duša kao da je očušta božje nadahnuće i stalnu nadu, da će moje sirote okrenuti pravim putem. I hvala Presvetom Šrnu milog Spasitelja, jedna je sroča u jednom samostanu, gdje je posve sretna i zadovoljna, a druga dvije svakim danom raspredru. — Na toj milosti budi hvala i čast Presvetom Šrnu Isusovu! —

8. Svetozni Spasitelj.

— Spas u pogibiji! Sr. Marija (Magiumurje). Bio sam u velikoj pogibiji. Radilo se o budućnosti mojoj i obitelji moje. Ja se ubio Prezv. Srcu Isusovu. I dobro sam uspio. Uverio sam se pako, da to jedino Prezv. Srcu Isusovu zahvaljujem. Hvala mu s toga u svr vječke vjekova!

— Na putovanju. Međutim. Putujući pet dana na kolima, bio sam u očitoj pogibiji za zdravlje i život, potrazi hješne bare i velike stadevi. Nu ja se prije putovanja bijab preporučio Prezvotom Srcu Isu-
sovu, te sam na cijelom putu iskustvo možnu njegovu zaštitu.

Iz lisanice naše.

Neprocjenjivo blago. Jedan zadarski bogoslov žalje nam ovaj gamutijivi list, što mu ga napisao jedan oružnički poštovogja, redom Slovensac.

„U zadnjoj dopisnici sa slikom Prezv. Srca Isusova izrasli mi mi svoju želju, da se i ja predbrojim na »Glasnik Prezv. Srca Isusova«; i da već iši pred mnom 5. svetinja hrvatskog, a 6. svetka slovenskog izdanja. Ne mogu Vam opisati radost i zadovoljstvo, koje ja oslanjam čitajući ovaj prekrasni list. Vi ste bari pravo pogodili, kad ste mi pisali, da će mi ovaj list donjeti mnogo utjeha. Nadam se, da će to Prezveto Srce Isusovo, kad je toliko milostivo, i meni se smilovati, te me primiti med svoje revne Slovačije, makar za najgoroga. Njemu u čast moram Vam priznati, da se već do sada čutim kao preporučen; probesili me iz smrtogna sna i utvorilo mi duševno oči. Ja sâm nijesam znao, što je moje srce željelo, jer ga nijesam mogao nikako zadovoljiti; a sada znam i mogu likušnuti sa sv. Augustinom: »Stvario si nas, Gospodine, za se, i nase srce ne miruje, dok ne počine u Tebi.« Prijemati moram, da su »Glasnici Prezv. Srca«, koliko hrvatski, toliko i slovenski, neprocjenjivo vrijednosti za me i da su vrijedni, da ih čitajući što je više moguće. Zađ mi je, što moj stalež nije uđođan, da bih ja mogao širiti koju pobornost prema Prezv. Srcu Isusovu; ali ipak će nastojati na koji način, jer znadem, da će to Prezv. Srce svaki trud obilato nagraditi. Tako molim i Vas: nastojte što više molite oko razirenja pobornosti prema Prezv. Srcu. Čitajte još jedan put lijepi život Petra Barbarića u Glasniku od god. 1900 str. 92, 114, 138 i 157. To će Vas puno potaknuti na reverb. Ja sam ovđe predbrojio već nekoliko obitelji, koje su mi se činile prikladne za »Glasnik«. Ostajem Vam haran za sve Vaše lijepe nauke, koje ste mi dali, a osobito za to, što ste mi spomenuli taj »Glasnik«, koji me je narođio te kao izgubljenu ovcu doveo pred toliko usmijljeno Srce Isusovo, gdje se sada tako dobro čutim. Promjena u meni je velika. A ti, Prezv. Srce Isusovo, ne dopusti, da bi moja goričnost prema Tebi ikada više ugaznila, nego daj da te sve to više ljubim!“

Bogoslov, koji nam saopćuje ovo pismo, nuda se, da će ga mnogi dubovnici po raznim ajemennistima pročitati svojim pištom, da ih tako neprisnjuju potaknuti na razdvajanje pobornosti prema Prezv. Srcu i samoga »Glasnika«, osobito sada u praznicima.



Davorija

Isus vogja — razvi stijeg:
Boj se hije: sram je bijeg!

Složno Tebe sljede braća:
Boj je kratak — vječna plaća.

Ako treba, ovo krvi:
Ti pokaza put nam prvi.

Svi za Tebe jesmo spremni.
Pregorjeti život zemni!

Kamo upućuje Leon XIII. omladinu?

Lgodine 1896. primi sv. Otac Leon XIII. nekoliko mladića u posebnu audijenciju. Bilo to odaslanstvo iz sjemeništa milanskoga. Oni mu u ime „Petrova novčića“ predadoše 3.525 lira (naših 3.000 K.). Sveti Otac veoma se ljubazno, kā otac s milom si djecom, razgovarao s njima, te im na koncu poklonio krasnu sliku Presvetoga Srca Isusova. Uz ovu sliku bijaše napisao imé svoje i ove latinske svoje stihove:

Huc, iuvenes! Dulce ut nectar, fax ignea amoris,
Cor Jesu, ad vitam fons salientis aquae.

Hrvatski:

Amo, mladići! Kô med je slatko i gori kô baklja:
Isusa Sreć, i vjek žive je bistrice vir.

Godine 1899. 26. srpnja, izda kardinal-prefekat svestoga zbara za obrede, analogom svetoga Oca, pismo upravljeno na sve biskupe svijeta. Tamo on veli: „Sveti Otac silno želi, da bi mladež, a u prvoome redu ona, što se knjigom bavi, pristupila bogoljubnim „društvima“ ili „zborovima“ Presvetoga Srca Isusova. Oni se sastavljaju iz čete izabranih mladića (ili djevojaka), što su se od svoje volje dali upisati, te svakog tjedna na stanoviti dan i sat u crkvi ili kapelici ili bogomolji zavoda sastaju, da tamo pod upravom jednoga svećenika obave bogoljubne vježbe, na čest Presvetoga Sreća. Sve da i je Božanskome Otkupitelju mila i ngodna svaka vrst poklona. Što mu ga prikazuju vjernici njegovi, a ono mu je za cijelo najmiliji onaj, što potječe iz mladenačkih srđaca. Ne da se riječima izraziti, od kolike će to koristi biti mladenačkoj dobi. Jer neprestano promatranje Božanskoga Sreća i dublje poznavanje krjeposti njegovih i ljubavi njegove neizmazerne, ne može a da ne uči vatu strasti, što u sticima njihovim bukti, i da ih ne obodri na težnju za krjepostima.“

Sveti Otac papa Leon XIII. upućuje dakle omladinu, ravno k Sreću Isusovu. A njegove su očinske riječi malogde spremnijega odziva našle, nego u hrvatske omladine.

Već slijedeće godine 1900., hrvatska se omladina, njih 200.000, najsvetčanije posvetila Božanskomu Sreću. Pa i lanjske i ove godine na hilijadi ih se, osobito u Dalmaciji, posvetilo Presvetomu Sreću Otkupitelju svijeta.

I razna društva Sreća Isusova lijepo se počela širiti među hrvatskom omladinom. Samo „društava djevojaka za naknadnu svetu pričest“ opstoji već 56, sa kakovih 3.000 članova. Društva mladića, istina, daleko su još zaostala. Nu bit će, nadamo se, i to. Međutim su nekoj zborovi Marijini primili među posebna pravila svoja, da će osobito nastojati oko pobožnosti k Sreću Isusovu, a već su, kako pouzdano znamo, snuje i o stvaranju posebnih zborova Sreća Isusova za mladiće.*

Vjesnik.

— **Sarajevo.** „Kéeri Božanskoga Sreca Isusova“. „Nekoško dana prije blagdana Svih Svetih“ — pri-povijeda g. Matej Pezer, katehet na ženskoj stručnoj školi č. ss. milosrdnica u Sarajevu — „dogje k meni jedna & s. učiteljica te mi saopći, da su učenice njezine nauumile na osobit način štovati Božansko Sreco Isusovo. Onda me umoli, neka bih se i ja za to nešto zauzeo. Ele, lako meni, kad je već sve pripravljeno. Č. sestra učiteljica bila mlađenačkomu pokretu i sreću i duša. Za malo bi odregjeno, da će novo društvo nositi dično име: „Kéeri Božanskoga Sreca Isusova.“ Pravila u glavnom ne će ništa drugo iziskivati, nego da se članovi upišu u bratovštinsku Sreco Isusova i u Apoštolstvo molitve. Tako će sve svoje misli, riješi i čine posvetiti Božanskomu Sreću Spasiteljevu. Izabrat će si i poglavarstvo, koje će sastajati od prefektice (nadstojnice), dviju asistentica (pobočnica) i sekretarice (tajnice) pod nadzorom svećenika. Na Sve Svetе bi temelj udaren novome zboru. Njih 14, primivši u jutru svetu pričest, stupiše iza sv. mizie u 10 sati pred oltar i tamo, pred izloženim olatarskim sakramentom, svećano obnoviše posvetu Božanskomu Sreću Isusovu, držeći goraće svijeće u ruci. Za tim primi svaka medaljicu Sreću Isusovu. Nju odabraće knovanski znak, po kojem ih može svatko poznati, da su „kéeri Božanskoga Sreca Isusova.“ I doista ju marljivo nose na grudima svojim, makar i duju zlobne prigovore i nabavljivanje drzovitih jezika. Spomenicom, koja će ih i kod kuće sjećati, što su, krasna je slika Sreća Isusova kao dobrog Pastira (Vidi sliku na str. 125.) Ne bi zar s gorega bilo, kad bi se i drugi u ovaj lijepi primjer ugledali!

— **Varaždin** (Hrvatska). Iz uršulinske škole. Dne 6. prosinca 1891., baš na prvi petak u mjesecu, bio je blagoslov slike Sreća Isusova u sobi IV. razreda pučke škole. Kadovala se mlađež tomu danu — maloj svečanosti, da se iznova kao oduševi za Isusa. Sva niža škola našla se na okupu, a uz pijev zanosne pjesme: „Bo nehesa nek se ori“ došla i viša škola iz gornjega sprata u prizemlje, noseći u ophodnu kip Presv. Sreća, da dijeli radost sa svojim malim drugarcima. Učiteljice i druga redovnica, učenice — sve to stoji i spire oči na lijepo urešen oltar, nad kojim se diže nova slika. Pijev prestao, sve se amirilo,

z na to preč. g. kanonik Josip Lehpamer ganutljivo i shvatljivo uze tumačiti znakove na Srcu Isusova. — Svetišći svoj lijepi govor, blagoslovni sjiku. Na koncu otpjevala mlađež oduševljeno pjesmicu u čast Srca Isusova, a onda se svi uputili k sv. misi.

— **Semeljci** (Slavonija). Slatko je otrti suza siromaka. — Lako je po gradovima, gdje su osnovana razna dobroterna društva za podupiranje siromašne školske mlađeži, otrti suze njihove; ali teško na selu, gdje se siromaštvo više udomilo. Pomozi, kad nemaš otkle! Sreća ti puca od žalosti, kad čuješ iz nevinih ustava dječijih: „Molim; nijesam mogao (mogla) doći u crkvu, nemam što obuti, nemam se čime zaognutu“; ili kada djeca gladna i bosa, drhajući od zime, dolaze u školu. U dobar čas predloži u nas jedan od gg. učitelja, da s djecom dade malu predstavu, a čist prihod neka se namijeni siromašnoj školskoj mlađeži. Približavao se upravo Božić (1901). Odabrasmo dakle prigodnu božićnu predstavu. Kako djeca na selu nijesu možda nikad čula o predstavama, a kamo li koju vidjela, to se bojasmo, da nam ne će dobro uspjeti. U to nadogje „stara godina“ ili Silvestrovo. Taj je dan bio od regije predstavi. Odazvalo se mnogo pozvanika dobročinitelja, dapače i iz obližnjih mjestâ bilo je vidjeti gostiju; a oni koji nijesu mogli glavom prisustvovati, ne uskratili pomoci svoje. Predstava je tako tako dobro uspjela, da se je moral i po drugi put prikazati, i opet se je svijet skupio u lijepom broju — i otrta je suza mnogomu siromašnom djetetu.

— **Posveta djece Spasitelju svijeta.** U Riobambi (država Ecuador, u južnoj Americi) posveta je djece bila spojena s velikim slavljem. Bilo i triumfalnih kola. Na jednim takvim kolima vozio se kip Sreća Isusova sa petoricom djece razne boje, koja su predstavljala pet plemena ljudskoga roda. Ova su kola stajala punih 3.200 franaka.

U Valenciji u Španjolskoj slobodni su zidari gotovo u svim crkvama silom prepriječili, da nije mogao izaći ophod djece. Svečanost morala se odgoditi.

Koliko li mora biti ugodan Isusu ovaj pokret za posvetu djece, kad on uzboguje toliku sružbu u srcima pristaša vrâžjih!



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 8. Kolovoz 1902. God. XI

Izam mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u kolovozu.

(Blaogoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Krjeponost usanja.

Pitaj, čitatelju dragi, smjelogoga brodara, zašto on život svoj povjerava krhkoj lagji, da se otispe na ono sinje more? Pitaj marljiva ratara, zašto on kô bez obzira baca zlatožutu sjeme u brazde uzorane si njive? Pitaj vinogradara, zašto u znoju lica svoga sadni reže, zagré i odgré svoje trsje? Pitaj susjeda, zašto on ne mari trošiti krvavim znojem zaslужene novee, da mu sin u gradu polazi škole? Pitaj ih, a svi će ti odgovoriti: „To ti se nečemu nadamo. Da se ne nadamo, eće nam to biti u dobar čas, ne bismo toga učinili.“



Tako je. Bez nade ne bi vam ljudi ništa čestita radili. Brodar se nuda, da će se sretno i s dobitkom vratiti kući; ratar se nuda obilnoj žetvi; vinogradar se nuda rujnoma vinenom; a susjed se nuda, da će mu od školovanoga sina valjano što postati. Da se

ne nadaju, da se ne ufaju, sve bi obratno radili. Brodar sve bi samo kod kuće sjedio; ratar čuvao bi sjeme, dok ga opet ne zaklopi zima; vinogradar bi prekrštenih ruku čekao, ne da li mu slatka rumenica suma od sebe teći u usta; a tvoj bi susjed sina svoga, mjesto u škole, poslao na strnište, da čuva guske ili janjad. Bez nade nitko ništa. Bez nade, bez ufanja ne bi bilo ni pravog života. Sve bi klonulo duhom, sve bi planovalo; sve bi bilo, kô da ga je grom ošinuo. Samo nada i ufanje goni brodara na debelo more, ratara na polje, vinogradara u trsje, radnika na znojni posao, trgovca na poduzeća, vojnika u krvavi boj, gjaka i učenjaka na trud i muku oko bijele knjige. I ovaj vaš „Glasnik“ samo s toga svaki mjesec zalazi u gradove i sela, jer se nada, da će svagdje po koje plemenito sreća potaknuti na ljubav najplemenitijega Sreća Isusova.

I tako se svaki nečemu nuda. A čovjek kršćanin ne nuda se samo prolaznim dobrima, što danas jesu, a sutra nijesu, već se i vrhu svega nuda dobrima neprolaznim, vječnim; nuda se lijepome raju, nuda se velikom Bogu, da ga gleda, da ga na vijeće uživa. Dobra, kojima se kršćanin nuda, daleko nadilaze svako druge dobro. S toga mu valja sve nade svoje na njih upraviti. Jer šta ti koristi, ako ti bude dobro u ovom kratkom životu, a u vječnom životu da ti bude zlo? Samo da ti je postići nebo, pa sve dobro, sve lijepo. Svijet će proći kao rukovet kudjelje, što je upališ. No u nebo ne možeš doći, ako nijesi dobro živio; a dobro živjeti ne možeš, ako ti Bog ne daje svoje milosti; milosti pako Božje ne dobiješ, ako se za nju ne moliš; a nitko se ne moli, čemu se ne nadn. Vidiš dakle, kako je potrebita kršćaninu nada? Bez nade se ni spasti ne možeš.

Pa nije dosta, nadaš li se samo kako tako. Tko se slabo nuda, slabo se i moli, slabo i dobiva. Tko se silno nuda, taj se silno moli, pa silno i dobiva. Ti se dakle silno nadaj i ufaj!

Pa zašto i ne bi? Nije li nam Isus, Sin Božji, znojem, mukama i gorkom smrću svojom sve milosti obilno zasluzio? Nije li te opet i opet svečano uvjerio, da ćeš sve dobiti, štogod u njegovo ime od Boga zaštiteš? A njegovo Sreće Presveto, nije li širom otvoreno, da te rijekom milosti obaspe, samo ako ih u njega zatražiš?

Nemoj dakle da klaneš duhom, makar te žestoke napasti uz nemirivale, makar i duboko u grijeće ugreznuo.

Možeš li se nadati? možr li se ufat? A ono možeš i uhvatiti desnicu Božju i njezinom pomoću ustati. Tko se nada, ne propada. Moli se i uſaj; uſaj i moli — pa se ništa ne boj!

"Neka ti se crna zemlja pod nogama tresi; neka buče pod krikom lagicom valovi morski; neka se cijela vojska na tebe diže: zemlja, more, ljudi ne mogu ti nista načkoditi", veli sv. Augustin. Tko se u Bogu uſa, Bog je s njim; a s kim je Bog: Šta će mu čitav svijet i sav paklen bijes?

Uſaj se u Bogu! Uſaj se u Presveto i predobro Srećnjegovo! Još jednom velim: uſaj se!

— * * * —

Majka Božja Kutjevačka.

 najsevernijem kutu nekada bogate, „zlatne doline“, 24 kilometra od Požege (u Slavoniji), leži među dva brijeza uz potok „Riku“ trgovište Kutjevo. Kutjevo broji do 1400 stanovnika s kakovih 300 kuća, koje se bijele usred ubavih šljivika i vinograda.

Ako se Kutjevo i ne može ponositi bogatstvom, to se u njemu ipak nalazi veliko, neprocjenivo blago, kojega se čestiti Kutjevcani ni za zlato svega svijeta ne bi odrekli — a to je čudotvorna slika Majke Božje.

1. Najstarija povjest.

Prastara je to slika. Kada su godine 1762. izmijenili stari okvir s novim, nagjoše na starom okviru brojku 1511. Imala dakle slike svakako više od 390 godina. Nu možda i više: jer ona brojka označuje samo godinu, kada je bio napravljen stari okvir, a ne slika sama.

Slika bila je najprije u drvenoj crkvi na humku u gornjem selu, gdje se sada kriz nalazi i ruševine temelja još vide. Ta je crkva još za Turaka opstojala, pak su tu čas našiški, čas veličkioci Franjeveci — ovi junački čuvari svete vjere za tursko doba — službu Božju prigodnici činili.

Ako je ova crkvića — prem drvena — u ovo tužno vrijeme, što se je pušilo od zapaljenih kršćanskih crkava, ipak neoštećena ostala: to ona jamačno zahvaljuje osobitoj zaštiti Blažene Gospe, koja je bolje od tvrdih kamenih

zidina čuvala čudotvornu svoju sliku, da ne pane u šake nekršta. Samo se — kako priča jedna stara knjiga — našlo jedno obijesno Ture, koje jašući nagna konja u samo svesti, a pred oltar Bl. Gospe. Tude on trgne mač, te ga silno razmazne, da sasijeće sliku. Ali u isti čas skotrlja se s konjem pod humak, na kojem stajaše crkva, te jahač i konj ostadoče na mjestu mrtvi. Turci prestravljeni, ne usudiše se više dirati u tu svetinju, da ih slična kazna Božja ne zadesi.

Žalosna su to bila vremena po katoličke kutjevačke! Od nekadašnje velike opatije Cistercita, koja je naličovala na tvrdi grad sa čvrstim kulama, ništa ne bijaše preostalo, deo unutarnjih zidina i nekoliko na pola raspuklih kula. Tu se banili Turci. I krasna nekoć samostanska crkva ne bijaše drugo do li razdrte ruševine, po kojima su puzali gašteri i zmije, a sove noću tugajljivo hučale.

Kršćani u Kutjevu bili kao stado bez pastira. Stalnoga barem župnika nijesu imali. Nije im kao zadnja spomena sretnijih vremena ništa preostalo osim one, gore spomenute, drvene crkvice. U njoj se za tursko vrijeme nikada nije čuvalo svetotajstvo, jer se je uvijek bilo bojati, da će Turci provaliti u crkvu, i učiniti kakovu sramotu Presvetomu Tijelu Isusovu. Svi su katolici osim danka turskomu caru, još i desetinu plaćali turskomu gospodaru kutjevačkomu. Zadnji se je zvao Mehmed Alaj-beg hadži Sagić. Stanovao je u Požugi.

Jedina utjeha teško iskušanim katolicima bila je sveta vjera i kutjevačka Gospa. Tko će izbrojiti suze, koje potekloš pred ovom svetom slikom, kada su Turci opet kojega na silu potrceli ili ugrabili koju kršćansku djevojku ili drugo nasilje učinili.

Godine 1691. pročisti hrvatski ban Nikola Erdőd s junakim četama svojim svu zemlju slavonsku od Turaka. Iz okolice požeške bježali su Turci glavom bez obzira. Sada i u Kutjevu kršćani odahnuše. Sunce slobode sinulo i pred njihova vrata. U drvenoj crkvići, pred milom si Gospom, izljevaju čuvstva harnoga srca.

2. Župa kutjevačka.

Imali su tada već stalnoga svojega župnika Jakoba Mađračića. Po řematizmu zagrebačke nadbiskupije, osnovana je župa kutjevačka godine 1689. Pa i crkvića nije

bila u najlošem stanju. Već g. 1660. pripovijeda fra Petar Nikolić, da je on nekoliko vremena župnikovao u Kutjevu, te dao popraviti krov crkve, pa i svijem, što treba za službu Božju, da su on i braća mu Franjevi opskrbili crkvu.

Zvona dakako nije bilo u tursko doba. Turci ni pod živu glavu ne bi dali, da se zvoni. Tek 5. kolovoza 1760. prvi se put oglasi uz crkven zvono, pozivajući na pozdrav Gospin.

U to vrijeme bijaše župnikom veleč. g. Mijo Maradić. S početka, čini se, župnikovno je on, kao i predčasnici njegovi, u samostanskoj crkvi kutjevačkoj, što ju bijahu požeški Isusoveći, maloiza 1700., iz prnha i pepela uskrisili. Barem Isusoveći u ljetopisima požeškim često spominju župnika kutjevačkoga, kao „zvojega“ župnika („parochus noster“). Tijem se slaže i to, da je po bilješkama župe, Ivan Krst. Paxi (Paži), kao generalni vikar biskupa zagrebačkoga Franje Thauzija, njegovim nalogom god. 1790. staru drvenu crkvu u gornjem solu proglašio župnom crkvom kutjevačkom. Sada se stari župnik pobriau za sve, što crkvi treba; jer je ona na svemu oskudjevala. On nabavi gore spomenuto zvono, zatim novo svetohranište, čestitnjak, kationica, kaleže itd., a stari okvir čudotvorne slike izmjeni g. 1762. s novim, gore spomenutim, koji i danas opstoji.

Župnik Mijo Maradić bio je uz to velik štovatelj Majke Božje kutjevačke. Čudesna, koja su se za župnikovanja njegova na zagovor njezin dogodila, savjesno bi i točno zabilježio. Mi ćemo nekoliko od njih kasnije navesti. Za povjest pako čudotvorne slike navodi on ovu čudesnu pripovijest.

Pokojni Tomo Vranjé iz Kutjeva, kad mu je bilo od prilike 70 godina, u teškoj bolesti zaklinjao suvremenike svoje, da sliku Majke Božje kutjevačke nikad ne zapuste, već da ju uvijek časno čuvaju i pobožno štuju. U to ime pripovjedi im na samrti ovo.

Isusovci prenesoše jednom čudotvornu sliku iz stare drvene crkve u svoju novu kutjevačku crkvu, s nakanom, da bi ju kasnije prenijeli u Požegu. Nadali su se valjda, da će se tamo, u slavnom gradu, još više štovati, nego li u neznatom Kutjevu. Ali eto, tek što dogje slika u novu crkvu, a ona od jednom poermi. Nije se više ni poznati moglo milo lice Bl. Gospe. Svi pokušaji, da se ukloni ernilo, izjavoviše se. Upoznavši u tom znak s neba, povra-

tiće sliku na staro mjesto. I doista, crnila tu namah opet nestade, a slika se opet vidjela. Isusovei želeći, da taj slučaj ostane tajnom, svima, koji su za to znali, naložiše da šute. Nu Tomo Vranić bolovače bez nade, da će ozdraviti. Videći, da ne može ozdraviti, a niti umrijeti, sjeti se, ne bi li to bio prst Božji. Kada će to čudo razglasiti, pominši on, Bog će mu dati, i on će sretno umrijeti. On se odvazi, te ispri-povijedi sve, što se je sa čudotvornom slikom dogodilo; dade to napisati i po više svjedoka očeviđaća potvrditi. Onda se pripravi na smrt, primi sv. sakramente, a preporučujući se dragoj Gospoj, u miru Božjem umrije.

Tako piše stara knjiga. Bilo što bilo, svakako je ta pripovijest utvrdila u srcima vjernika uvjerenje, da Majka Božja kutjevačka, kao vjerna majka, ne će da zapusti djece svoje kutjevačke. A tomu su se baš od sreća radovali, iskusivši toliko puta čudesnu njezinu pomoć. (Sljedeći.)

— * * * —



Sto je papa?

(Po o. V. Kolbu D. I.)

Lared ovoga svijeta, usred zanosne ljubavi jednih i pomamna jedna drugih, izviruje starodrevan, posve značajan lik kô središte svega čovječanstva i svjetske povijesti dânjem 2000 godinâ. To je rimski papa. Oteti se pogledu na nj lje ne može nijedan pametan čovjek,

Sto je papa? — —

Gledsjmo prije svega, što je kanoti vanjština na

papi. Častan je starac, ali starac pognut pod bremenom skrajnjih ljeta. — Je li papa Svetac? Nitko se ne smije proglašiti Svećem, dok žive. Bilo je jamačno na zemlji većih Svetaca od njega. — Je li papa vеleum? Leon XIII. jest; ali ne bijahu svi. — Je li slavan učenjak? Bilo je i bit će slavnijih od njega. — Je li kraljevskoga porijetla? Nije. — Je li mu visoka, moćna rodbina? Nije. — Ima li silno kraljevstvo? Nema; po gotovo nema kraljevstva zemnoga. — Ima li vojsku? Da, da, nekoliko švicarskih oštropernika! — Je li papa bogat? Govorkalo se nedavno, da je neizmjerno bogat, jer da su crkva Petra i zbirke vatikaanske njegova svojina. Ali to nije masna tvorsica; to mu ništa ne nosi, na to samo troši pa troši. Papa žive o milosti vjernikā.

A sad svrnićemo okom na dječatnost njegovu! Starina taj bez vojske, bez moći progovoriti; a vasioni svijet sluša. On nauča, a vasioni mu se svijet odazivlje. On podiže crkve i razasiliće biskupe širom zemlje. Zametne li se kakva razmireća, u njegovu prijestolju pohiti i jedna i druga stranka. Za njegovu riječ vrijedi sada kô i prije: „Rim tek prezbitori, raspru obori“. On izdaje zakone o ženidbi, o kršćanskoj obitelji, o kršćanskom životu. I eto, jedni se pokoravaju, drugi prigovaraju, ali ih u sredu boli grđna rana. Prognanjuju papu, pa opet povijest dokazuje: „Tkogod papu napade, o svom maču propade.“

Tko da protumači ove činjenice? U papi žive i djeluje neka tajna, neka božanstvena sila, jača od svijeta i vijeka. „Ti si Petar, to de reći stijena; a na toj stijeni sagraditi će crkvu svoju.“

Pitajmo zdravi svoj razum: što treba svakomu društvu? — glava! — što svakoj zadruzi? — ravnatelj! — što svakome zboru? — predsjednik! Pomislite si pjevačko ili tamburaško društvo od eganih 12 članova, samo za jednu večer bez zborovogje. Kakva će to biti glazba? Svako društvo nastaje zajedno sa svojim ravnateljstvom, a reći o kojem društvu, da nema više predsjednika, to će reći, da se je samo društvo raspalo.

Isto vrijedi i o zamjernom društvu, što obuhvata sav ovaj svijet i vijek — o Crkvi. Ustav joj iziskuje ravnatelja; a gdje nema ovog ravnatelja, tu je pravo kršćanstvo propalo.

Ali nije li sam Krist glava Crkve? Dakako da jest.

Nu zar nije Krist i kralj svih naroda? Pa ipak ima kraljeva na zemlji. Jer Krist, uzasav na nebo, upravlja svijetom po svom namjesniku, kao što niti sam glavom ne propovijeda, niti ne kršćava. I da ne ostane traga ni najmanjoj sumnji, jasno je to izjavio i dao napisati u svetom evanđelju.

"*Tu es Petrus! Ti si stijena!*" Dakle na stijeni stoji Crkva njegova. Koja pak Crkva ne stoji na Petru, na stijeni, ona nije njegova, nju on nije sagradio.

"*Pasi jaganje moje! Pasi ovce moje!*" Petar po tom ima pasti sve ovce Kristove. A koje Petar ne pase, one ne spadaju u stado Kristovo.

"*Tebi cu dati ključeve kraljevstvu nebeskoga.*" Dakle komu Petar ne otvara, taj ostaje na polju.

"*Ja sam se molio za tebe, da troja vjera ne koleba.*" Tko se dakle odmetne od Petra, taj se odmetne od prave, nepogrjeđive vjere; jer Petrova vjera ne koleba.

"*Vrata poklona ne će te nadeladati.*" Zaludu dakle dušmani nasrtaju na papinstvo!

Na podlozi dirljivih ovih prednosti evo vam i prezname-nite xadaće papine: 1. On je temelj svemu poretku kršćanskog svijeta; jer njega sam Spasitelj postavi temeljnim kamenom. 2. On je vrhovni pastir svih ovaca Kristovih; njemu se sve moraju pokoravati; jer njega glavom učini sam Krist. 3. On ima vrhovnu vlast vezati i riješiti, jer njemu ova dade Krist: „Štogod svežeš, štogod riješiš na zemlji, bit će svezano, bit će riješeno i na nebu.“ 4. On ima vrhovnu vlast ključeva za život vječni; jer njemu je dade sam Krist. 5. On je nepogrješiv u vjeri, jer njemu to ishodi Krist, da njegova vjera ne koleba. 6. On i on jedini ima takogjer u tvrditi apoštole u vjeri: „A ti utori braću svoju!“

Dakle, braćo, držite se Petra, držite se oca kršćanstva! I ovdje vrijedi četvrti zapovijed Božja. Suze, što ih papa lije, obaraju se poput milinskih kamena na narode. Napoleon na vrhuncu svoje moći rugao se papi: „Ne će mojim vojama puške iz ruku pasti zato, što me je papa prokleo.“ Pa ipak puške padaju, i sam Napoleon pada, a papa stoji. Stoji danas i stajat će, dok bude svijeta i vijeka. Ta on je stijena, što je *vrata poklona ne će nadeladati*.

Ljubi crkvu!

Jedan finaneijalni stražar piše nam iz Tjeništa, u Bosni, onamo sa granice Crne Gore, ovo: Pitat ćeš valjda, mili štioče: „Kakav je to delija, te nam da iz Tjeništa dovikuje: „Ljubi crkvu?“ Istina, mi se ne poznajemo, ali ništa za to. Djeca smo jedne iste svete Majke Crkve, a ljubav k Presvetome Sreću Isusova veže nas još uže. Nego čuj, prijatelju, šta je i kako je.

Evo služim ti ovde već punе tri godine dana, a da nijesam bio kod svete misе. Nego što je još žalostnije, kroz čitavo to vrijeme nijesam se ispovjedio ni pričestio. A to je baš, za čime mi srce najviše čezne, osobito, kad se sjetim one, da čovjek ne zna ni dana ni časa smrti svoje. A hrupi li smrt, — — o Bože dragi, šta bi onda bilo?! Trneći me progut poput mraza, mili štioče, kad na to mislim. — A pitat ćeš me možda za razlog? Da evo, šta je i kako je. Ovdje na daleko i široko nema katoličkoga svećenika a još manje koje crkve. A kad bi znao, prijatelju, koliko nas ovđje radi toga trpi!... Na žalost, dok sam imao prigode i dok mi je bila posve lako, dosta sam puta propustio svetu službu Božju i zamolio velike milosti, koje nam dragi Bog u crkvi tako rado i obilno nudi. A to me i danas boli u duši. Sad istom zaista bolno osjećam, kolika je milost Božja, ići u crkvu ter se s dragim Bogom u sv. ispovjedi izmiriti i sjediniti u sv. pričeststvu.

Blago ti se tebi, mili štioče, koji imaju crkvu i svećenika. O kad bi znao, koli je tužan i gorak moj položaj, sigurno bi sto puta radije isao u crkvu. Gle, to ti velim samo iz ljubavi, da barem ti pohagaš crkvu, da značeš, koliki je to dar Božji i da za to Boga hvališ. O ljubi, ljubi crkvu i svećenika, Isusova namjesnika. Ne moj, molim te, nemoj, ako je ikako moguće, propustiti ni jedne svete mise, barem u nedjelju i na blagdane, nego biti rado u crkvu i crpi obilno iz blagajne Presv. Sreću Isusova, koja je u svetohraništu uvijek otvorenn, i to svima, starem i djetetu, bogatašu i siromaku, mužu i ženi, mladiću i djevici, svima, svima. Vjeruj mi, jer bi mogli nadoci dani, kad bi rado vršio ove svetu dužnost, ali — — nećeš moći kao i ja sada. Nego Presv. Sreću Isusovo dalo, da to ne iskusis kao ja. To ti iz svega sreća želim. Ostaj s Bogom!

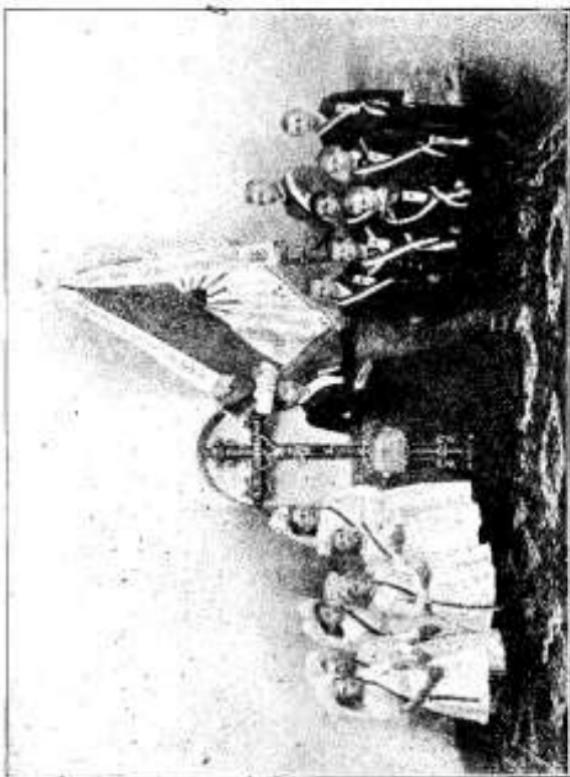
A. S.

Vjesnik.

— **Bjelina** (Bosna). Slavlje Srca Isusova. Dne 20. travnja bilo u Bjelini nevijjeno dosad slavlje. Nešto je prije 9 sati. Svijet se po ulicama uvrpoljio. Ovdje vidiš nekoliko svećano odjevenih dječaka, onđe u bijelo obaćenih djevojčica, tamo opet hrpa ljudi iz okolice: sve to hiti, sve se žari, da ne bi zakasnilo. Pred crkvom čekaju već zbor vojnički, činovnički, vatrogasci sa svojom glazbom, sve u paradnom odijelu. Pa komu sva ova slava? Komu drugomu, već Presv. Sreću Isusovu? Evo pod vedirom nebom oltara sa nebnicom. Tu će se blagosloviti zastava Srca Isusova za školsku mladež. Njih 120 sa slikom (kokardom) Srca Isusova na prsima nestrljivo čeka, kad će se zastava otkriti. Pred oltarom drži trojica gjaka zastavu još zastrtu. Do zastave je i kuma zastave sa djeverušama. Svima o ramenu široka vrpera papine boje, a na prsima kokarda Presv. Sreća. Veleč. g. župnik. Stjepan Oršić, poče blagoslov, zastor pade s nje, a cijeli puk stade ju radosno motriti. Na prednjoj je strani izvezeno Sreć Isusovo na papinskoj boji, a oko njega je natpis: „Katolička školska mladež grada Bjeline“, na drugoj je strani sv. Alojzije, zaštitnik mladeži. Zastavu su izradile vješt ruke čč. sestara Maloga Isusa u Sarajevu. Blageslovio se još i spomen-križ 20. vijeka s natpisom: „Krist žive, kraljuje, zapovijeda!“ Iza sv. mise sa prvom sv. pridesti i propovijedi krenula je gradom svećana procesija. Mužari zagruhušće, a vatrogasci glazba prvi put zasvira pjesmu posvetnicu: „Do nebesa nek se ori...“ Vrativši se u crkvu, sva se župa posvetila Presv. Sreću. To je bio vršak slavlja. Svijet se razigje, Djeca hrle u župni stan, znajući da ih tamo nešto čeka. Mila kuma svakomu i svakoj dade bombonu i slakišu i po jednu fotografiju zastave. (Vidi našu sliku.) Skakujući od radosti odletješe dječice kući. (Sr. „Vrhbosnu“, str. 175.)

— **Zagreb**. Crkva Srca Isusova. Vijest, da se u Zagrebu gradi velika crkva na čast Presv. Sreću (sr. br. 3.) probudila je širom Hrvatske veliko veselje, kako nam to svjedoče mnogi listovi i dopisi, što su ovom uredništvu odasvud došli. Nijesu manjkali ni darovi, poslani s raznih strana, bilo za veliki oltar Presv. Sreća, bilo za veliko zvono ili u opće za ponutricu crkve. Istina, ti su darovi većinom maleni, jer ponajviše dolaze od siromašnih ljudi; ali bez

dvojbe oni su mili Presvetome Srcu, kao što su bila mila ona dva dinara, što ih je siromašna udova u evangelju.



Zastava Sreca Isusova u Bjellini.

dala. Čuli smo dapače, kako su neke milostive gospogije, prigodom duhovnih vježba, u Zagrebu išle od kuće do kuće, te sakupile znatnu svetu novac za veliki oltar Presv. Sreć-

Isusova. Dragi Bog i njim i svim velikodušnim darovateljima obiljno platit!

Svim dakle dobročiniteljima, pa i drugim prijateljima neka bude na znanje, da je sad crkva Presv. Sreća dograđena sve do vrha zvonika. Dne 17. svibnja o. g. prečasni gosp. Ivan Pliverić, kanonik zagrebački, posve tiho u nadbiskupskoj kapelici blagoslovio je oba križa; malo dana iza toga podignuti su oni na zvonike. U jabuku sjevernog tornja metnut je šematzam zagrebačke nadbiskupije, a u jabuku južnog tornja šematzam austro-ugarske redodržave Družbe Isusove, s ovom poveljom:



„Godine poslijе Isusa Krista 1902., za vladanja Sv. Oca Pape Leona XIII., Njegova Veličanstva Cesara Austrijskoga i Apoštolskoga Kralja Ugarskoga, Hrvatskoga, Slavonskoga, Dalmatinskoga Franje Josipa I., pod banom Hrvatske, Slavonije i Dalmacije Dragutinom grofom Khuen-Hedervary-em i nadbiskupom i metropolitom Zagrebačkim Dr. Jurjem Posilovićem, a načelnikom slob. i kr. glavnoga grada Adolfov pl. Mošinsky-em, za generalnoga glavarja provincije Austro-Ugarske Antona Forstnera — u gradu Zagrebu su blagoslovljeni od Ivana Pliverića, zagrebačkoga kanonika i začasnoga tajnoga komornika Sv. Oca Leona XIII. dne 17. svibnja križevi zvonika crkve Družbe Isusove, posvećene na čast Presv. Sreća Isusova.“

Onda slijede imena sviju, koji su sudjelovali kod građnje ove crkve, imena tvrtki, koje su razne poslove obavile; na kraju su dodane ove znamenite riječi:

Bilo to na veću slavu Božju!

— **Kloštar** (Hrvatska). Oltar i bratovština. Sva župa sv. Benedikta proslavila 6. lipnja svetkovinu Sreća Isusova kao zapovjedni blagdan. Tom je zgodom blagoslovljen novi oltarić Presv. Sreća, te je svećano uvedena bratovština Sreća Isusova.

— **Skenderovci** (Slavonija). Blagdan Sreća Isusova. Upravo mi sreća godi, kad vam mogu bar u kratko opisati ovogodišnje slavlje Sreća Isusova kod nas. Dne 30. svibnja na večer u 7 i $\frac{1}{2}$ sati započela je devetnica po sv. Alfonsu Liguoriju uz skladno pjevanje krasnih litanija, što

ih je izdao preč. kaptol vrhbosanski. Svakim je danom prisustvovalo sve više i više naroda. Na blagdan, dne 8. lipnja, dolazio je pobožni puk iz okolnih župa u svećanim procesijama; došao iz Orljaveca, Pavlovaca, Jaguplijia i Lipe, a napokon najveća iz susjedne župe Breštovatke, koju smo osobito radošno dočekali. Vidjelo se naroda i iz župa: Stražemana, Velika, Kaptol, Požege i Crnik. Narod se sakupio u crkvi, gdje je oltar s kipom Isusa Isusova*, i oko nje. A divote li, kad je kretnula velika zajednička procesija! U dugoj povorci nosile se na nosilima u vis podignute razne veličine slike Presv. Sreća Isusova, oklencene cvijećem i svilenim vrpčama. Bilo i mnogo raznolikih zastava. Pobožni narod stvorio krasnu šaroliku sliku: sve u lijepoj svećanoj narodnoj nošnji. Neobična radost napunjala svadje srce. Ta i sam Kralj neba bio među vjernim svojim narodom slavonskim, u bijelom plaštu sv. hostije, koja se od zlatnog pokaznice ni vidjela nije. Ovomu Kralju ljubavi orile se krasne pjesme iz muških i ženskih grla; zvona se svećano razlijegala; a mužari gromkim glasom svoj ubavoj Požeškoj dolini uvještali uvišeno slavlje Presv. Sreća.

(A. D.)

— **Praznica** na Braču (Dalmacija). Lipanjska pobožnost. Lani smo uveli lipanjsku pobožnost, nu samo za nedjelje i sveće. Ove godine bila je svaki dan. Molilo se i pjevalo. Sva mjesna dječja sudjelovala. Jedna revničica Sreća Isusova molila veleč. g. župnika, Don Jakova Stipetića, ne bi li smjela sakupiti četa bogoljubnih, koji bi mjeseca lipnja, redom svaki dan po trojici, prikazali Presv. Sreću sv. pričest u naknadu za tolike grijebje. Župnik radošno primio prijedlog, te u selu od 1.000 stanovnika našlo se za malo dana 100 kršćana, koji se na to obvezali za ovaj mjesec lipanj, vediša njih dapače doživotno. Nije li to krasno?

— **Molčanice** (Istra). Procvat pobožnosti k Presv. Sreću. Lani smo imali sv. misiju. Veleč. OO. misionari mnogo su propovijedali i o Presv. Sreću Isusovu. Uvela se bratovština i Apostolstvo molitve, u koje se upisalo preko 700, a u naknadnu sv. pričest preko 60 djevojaka. Na koncu sv. misija dne 26. svibnja 1901., bila je posveta župe Sreću Isusovu i ophod. Takova slavlja nijesmo-

* Sr. Glasnik 1900, str. 209.

doživjeli u Mošćenicama od pamтивјека. Sve je u crkvu hrilo, i staro i mlado; mnogo se je žalosno srce utješilo; mnogo grješnika Bogu obratilo; mnogo neprijatelja među sobom izmirilo; mnogo oko suzom radosnicom orosilo. Dostat! Predugo bi bilo, da sve napišem. I kip amo Sreća Isusova naručili bili. Ove godine, na Sreću Isusovo, krasno smo ga naresili i blagdan što ljepše proslavili. (M. S.)



Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se dočinak ne potpisuje potpisom imenom adresata, ne mogu se nikako vrnuti.
Ureda.

III. Izvor milosti duševnih.

Stakvi su ti kršćani! Kada koga zabolji mali prst, kada ga snagje novčana neprilika, kada je postao „brat tuge i nevolje“: onda se sjeti predobroga Sreća Božanskog i Prijatelja, onda udri moli, onda za primljenu milost lijepo u „Glasniku“ i zahvali. I dobro je to, vrlo dobro! Samo nije dobro, što ih toliko zaboravljava, da je Sreća Isusovo nuda sve izvor milosti duševnih, da je Sreća Isusovo prebogata riznica neprocjenivoga blaga duševnoga. Čujte samo, što piše bl. Margareta: „Božanski mi je Spasitelj objavio, da je velika želja, eda bi ga savršeno ljubili svi ljudi, njega potaknula, te je odlučio objaviti im Sreću svoje, i otvoriti im sve blago ljubavi, milosrđja, milosti posvećenja i spasa, što ga u sebi krije: neka bi svi, koji mu htjednu vratiti i pribaviti svu moguću ljubav i čast, obogatili obiljem toga blaga Božanskog, komu je izvor ovo Božansko Sreće.“

Dakle, draga braćo kršćani i štovatelji Presv. Sreća, nemojte tražiti samo olova i bakra, gdje možete dobiti i srebra i zlata, i biserja i svakoga dragoga kamena. „Nije li duša više od bijela?“ — a milosti duševne nijesu li više od milosti tjelesnih, vremenitih? Nego molite i zahvalite Presv. Sreću ponajviše za milosti duševne, za obraćenje grješniku, za pomoć u napastima, za napredak u krpjnostima, za sretnu smrt, za „blago ljubavi i milosrđja, za milosti posvećenja i spasa“.

A na to neka vas potiču i ove lijepе zahvalnice vaše braće i sestara.

1. U strasti i napasti.

— **Ubojita strast.** *Hrvatsina.* Bolovao sam od teške gronice punih šest mjeseci. Ljeđnici su mi samo časovito mogli pomoći; opaka se gronica svedučil još redom silom povratila. Osim gronice ubijala me i strasi prekomjernog pušenja, koje mi je ne samo potkopalо zdravlje, nego mi je i imetak raspalo. Da se i jedne i druge bolesti okanju, utječem se devetnicom Presv. Srca Isusova. I prije nego sam devetnicu svršio, ostavila me gronica, a onu strast tako sam lako pustio, te sam se sam čudio, i sada sam potpuno zdrav. Pouzdano tvrdim, da će svaku blagu učinju i stalnu pomoći nači u Presv. Srcu, ako se samo ponazano i živom vjeron u svim svojim potrebama njemu stede.

— **Ir krème na pravi put.** *Slovenija.* Moj je suprug jako zašao po krémama i puno pri tom novaca trošio. Za to smo imali doista negodan život kod kuće. Molila sam prije više vremena za njegovo obraćenje, ali niješao tada bila uslišana. Sada počnem devetačicu Presv. Srca Isusova, primim njenu na čest sv. sakramente i učinim zajvet, javno se zahvaliti, ako budem uslišana. I hvala Presv. Srcu Isusovu, moj se je suprug doista popravio, a molim se i ufam, da će ga Presv. Sreci još sasvijom dovesti na pravi put.

U velikoj napasti. *Mojgusarje.* Jedna me je osoba vrlo napastovala. Niješam već znala, kad kamo da hitim i kamo da se okrećem u velikoj košnji i silnoj žalosti. Na jedan put sjetim se premilostivoga Srca Isusova, izmolim njegove litanije, isporijedim se i pričestim i običanu da će prolaziti u «Glasnik», ako mi moliba bude uslišana. Svaki dan molila sam se u našoj miloj crkvi pred oltarom Presv. Srca Isusova za obraćenje onih osoba. I gde čuda! Preaveto Sreci nju obrati, a mene oslobodi ove teške kušnje. S toga svi, koji čitate ova moja zahvalnice, bili moći ili ženske, kad vas nazge kakva napast, nemajte zdravljaj, nego utečite se tvrdom vjerom, stalnim učenjem i žarkom ljubavlju k Božanskom Srcu Isusovu, znanjući, da molitva prodire oblake i dosije do projestolja Božjega.

— U duševnoj oluj. *Hrvatska.* U silnoj duševnoj olui stekoh se Presv. Srcu, i on zapovijedi vjetru i valovima, i nastale lišine rešika — u mojem srcu.

— **Ostlobodjena od strasti.** *Hrvatska.* Jedna testuka strasi godine i godine je mudiš jednu dušu. Napokon bi ona ostlobogjela, pošto se neko pobožne djevojke dugo za nju molile bilo Presv. Srcu i devet puta izaspeče prikazale sv. pričest. Uzarmi sada srcem ona kliže: Hrađeno i slavljeni i od svih ljubljeno Presv. Srcu Isusovo u oltarskom sakramenu!

— **Po škapularu Srca Isusova.** *Istinscija.* O da bi svaki zman, kako je spomenosno, nositi na sebi škapular Presv. Srca Isusova! Kamo sareć, da sam ga i ja prije nosila: koliko bi onda grijeha bilo manje u mojoj životu! Djevojka sam, pa da znate, kakav mi je mođan štit taj škapular u nekim pogibeljnim prigodama. Pokušala sam u takovim sluđajevima njega se spomenuti i od srca reći: »Stan! Sreci je Isusovo sa mnom!« I gde, sko me je napastovao, niti mi ne može blizu! Presv. mu Srce ne dat! Dajte pokutnju i vi drugi: tvrdio se ufam, da će to mnogođi duši koristiti.

Sv. Augustin, biskup hiponski.

(Uz našu sliku).

Sv. Augustin sve do 30. godine bio nekršten i manikejač. Majka mu, sv. Monika, neprestano za nj molila i plakala, tako te sv. Ambrozijs, tješći ju, reče: »Sin takovih suza ne može propasti.« I doista se Augustin obrati, dade se kraliti, postaje svećenikom i biskupom i jednim od najvećih crkvenih naučitelja. Spisi njegovi čine jedanast velikih



knjiga. Pomojslarnija mu knjiga nosi naslov: »Ispovijestis.« Divan je to spomenik poniznosti. Tu priča, kako je grijesao proživio mladost i kako se Бога obratio. Tu je i ona zlatna rečenica: »Nemirno je srce muke, dok ne miruje u Tebi, Gospodine!« Ima i hrvatski prijevod te knjige. Kao biskup znao se ljubazno razgovarati i s nevjernicima, pa ih kadšto zvao i k stolu svome, ne bi li ih predobio za Krista. Nu s opukim kršćanima nije htio da blaguje. On umrije godine 430. Slika ga prikazuje u svećenom biskupskom odijelu. Duboko zamisljen sputnoglavu, držeći knjigu. Trećut u biskupskoj palici s okom Botjim sjeca te, kako je on osobito umno piše o nedokufivom otajstvu Presvetoga Trojstva.





Dragulj.

Sreć moje nema Samo jedan dragulj
 Topline ni žara, U njemu se krije:
 Pa ni pjesma moja Što bi sreć moje
 Ljepote i čara, Još, da njega nije!?

Taj je dragulj mali,
 A u srcu momu —
 O Isuse dragi,
 Ljubav k Sreć Tvoju . . .

—rr—nn.

Prva sv. pričest jednoga nadvojvode.

S osobito radošću htjam se danas pera, da ti, mila omladino hrvatska, nešto vrlo lijepa pripovijedam, što sam baš prije malo dana doživio na Lošinju, istarskom otoku. Rad sam ti pričati o jednom veoma milom, vrlo darovitom i pametnom, a od srca pobožnom dječaku, i to upravo o njegovom najljepšem i naj-sretnijem danu, o danu njegove prve sv. pričesti. Taj je dječak mladi nadvojvod Karlo Albreht. On je član naše plemenite, prejasne vladalačke kuće, lipotomak naših careva i kraljeva, prau-nuk

slavnoga nadvojvode Karla, što no je god. 1809. kod Aspersa hametom potukao gordoga Napoleona.

1. Bogoljubni dječak.

„Glasnik“ vam je već pripovijedao o prvoj sv. ispovjedi maloga nadvojvode.* Na uspomenu dobio je od svoje tetke, kraljice Španjolske, jednu vrlo lijepu sliku dječaka Isusa, u dragocjenom okviru. Nju je radošno svakomu pokazivao, pitajući: „Nije li lijepa?“ — a bio je tek onda zadovoljan, kada se je svaki nadivio krasnoj slici. Uzgojitelja pako svojega zamoli: „Ne bi li ta slika uvijek mogla biti pred mnom, kada se ja učim?“ I doista, od onoga vremena bez one slike ni kud ni kamo. Na svakom putovanju uzimlje ju sobom. Tako ga je ova slika već pratila u Hrvatsku i Dalmaciju, u Galiciju, u Njemačku, u Rusku, Finsku, Švedsku, Dansku, Italiju i Grčku. Kada se uči, uvijek je slika na mjestu, odakle ju može vidjeti. Je li mu koja zadaća teška, veoma rado gledam“, reće on jednoć, „sliku dragoga Isusa kao dvanaestgodišnjega dječaka, gdje sjedi sred farizeja i književnika u hramu; a ovi tako namrgodili svoja lica, jer „mali“ piše, na što oni ne znaju odgovoriti.“

Nanje je i dvoriti kod sv. misa. To on i vrlo rado čini. Kada je jedanput s ocem, nadvojvodom Karloem Stjepanom, podadmiralom u našoj mornarici, osam dana morem putovao, bio je kod njih i jedan svećenik s Lošinja. Mali nadvojvoda svaki dan htjede da dvori svećeniku kod sv. misa, premda se je jedan mladi Poljak svegjer nugao, da će on „ministrovati“. Samo mu to jedan put dozvoli,



ka, te ju ipak želi dobro izraditi, tad će mali nadvojvoda najdanput ustati i kleknući usred sobe, pred slikom izmoliti jedan „Očenak“. Onda se pouzdano opet lati posla. Pa i druge slike „Isusa dječaka“ mali nadvojvoda osobito voli. „Ja

bito voli. „Ja

veleći: „Neka; da vidim, kako Vi znate ministrovati.“ Kada on dvori kod sv. mise, veoma se čedno i pobožno vlasti i moli, znaјući da je to služba angjelâ. On je s velikim negodovanjem pripovijedao o nekakvim djočacima, što ih je opazio, gdje amu baš kod oltara nemirno kô na žeravi kleće, na sve se strane ogledavaju, dapače i smiju i brbljuju i gurnju. „Kako se oni samo smiju tako nepristojno vladati u crkvi?“ reći će mali nadvojveda sav u čudu.

Nerijetko znade on sam zamoliti roditelje, ne bi li on danas smio slušati sv. misu? Nerijetko se vidi, gdje s osim već spomenutim mladim Poljakom, zbornikom Marijinim, s kojim uvijek poljski govorí, uljezne u jednu crkvu, da se tamo časak pomoli pred slikom Bl. Gospe.

Nada sve mu je mila pobožnost k Presv. Srcu Isusovu. Njemu se je prije tri godine zajedno s roditeljima, braćom i sestrama na Velom Lošinju najsvećanje usmeno i ţak pišmeno posvetio.* Od onog vremena svaki se dan u jutro i na večer moli Srcu Isusovu. Jutarnje i večernje molitve, mogu pouzdano tvrditi, nikada ne propušta. Jednoga jutra hoću baš da pokucam na njegova vrata, kada sluga tajinstveno stavi prst na usta te mi prišapne: „On se moli“. Ja ga se ne usudih buniti. — „On se moli.“ A tko se moli s njim? — Nitko. Sam je. — Da li ga tko dajbudi sjeća na molitvu? — Nitko. To mu je odveć mila i sveta dužnost. Na oju niti na putu niti u praznicima ne zaboravlja. — „On se moli.“ A kako dugo? U jutro i na večer kakovih 12 časova, katkada na večer i više; katkada izmoli i čitavu Gospinu krunicu. Pa kad je već i legnuo, onda će još probudit i savršeno pokajanje. — „On se moli“. I to, premda je sam, ipak se na gias moli, lagano, bez hitnje. — „On se moli“. Oh! da ti je gledati kroz ključanici! Vidio bi maloga angjelićea, rumenih lica, blagih zelenih očiju, ružičastih usnia, gdje kleći pred omiljencem si slikom dječaka Isusa.

Po tom ećete pojmiti, kako je mali nadvojvoda željno željkujući isčekivao sretni dan prve pričesti. Taj mu je dan imao osvanuti na našem milom Lošinju, na Blagovijest ove godine. Taj je dan bio odabran, da bi se on to lakše svakog ljeta sjetio godišnjice prve sv. pričesti.

(Sljedi.)

* Vidi Glasnik 1899. str 155.

Rastopilo se ledeno sreće djevojačko.

Godine 1859., tako pri povijedna jedan redovnik, držao sam u nekom mjestu krčke biskupije sveto poslanstvo. Zadnjega dana upitam gosp. župnika, da li je tko ostao bez svete isповijedi. „Nitko“, veli, „osim jedne djevojke, koja već mnoga godina nije niti zavirila u crkvu.“

Odmah ti odlučim ova nesretnu djevojku pohoditi. Preporučim se Sreću Isusovu, pa hajde. Netom se prikuđim njezinu stazu, ugledam ju. Kosa joj raščupana, a odijelo? sve krpa na krpi, a ona trči tamu amo. Na jedanput me opazi. U isti čas stane vikati, što joj grlo dalo. „Ča, ča od mene, nemam posla s tobom, nemoj mi dosaditi Ne ču, ne ču se nikada isporučiti.“ — Tresla se kao prut na vodi. Mene trnici grogajo, te posumjam, da li je možda od vraka posjednica. Jedna od njezinih prijateljica, prisapne mi: „Ne bojte se, Velečasni, ne će Vam ništa učiniti.“ Odvraćam se i dogjem joj u susret, govoreći: „Molim Vas, nemojte me tako otjerati! Evo dogjoh, da Vas pohodim i da Vam dadnem uspomenu na sveto poslanstvo. Evo Vam darujem ova medaljicu Presvetoga Sreća Isusova.“ Sada zavapim u sebi iz dnu srca: „Presveto Sreću Isusovo, koje si i za ova nesretnu djevojku proollo posljednju kap krvi, pomozi mi sada, inače je ova duša izgubljena!“

I gde, šta se dogodi! Netom djevojka primi medaljicu, udri u plać. Upitam ju: „Zašto plačete?“ Na to mi kroz plać odgovori: „Ah, oče moj, ja sam najnesretniji stvor na svijetu! Nemam mira u kući, nemam mira u sretu, bolje bi bilo, da se nijesam nikuda rodila.“ — „Ne bojte se,“ utječim ju. „Presveto Sreću Isusovo znade za Vašu nesreću, pa je zato sada došlo, da Vas utješi. Vaši ukućani uživaju sada najblaženiji mir u svojoj duši; a zašto? jer su se s dragim Bogom pomirili. Oh kako bi i Vi sretni i vesel bili, kad biste se takogjer isporučili!“

I doista je milost Presv. Sreća ugrijala ovo ledeno srce. Djevojka se namah okloni u svoju sobicu, promijeni odijelo i dogje za mnom u crkvu, gdje se s Bogom pomiri. Cijelo je pučanstvo, razdragano od veselja, slavilo ova pobjedu Presv. Sreću Isusovu, a djevojka taj dan držala se — naјsretnijim stvorom na svijetu. (H. B.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 6. Rujan 1902. God. XI.

Izlazi mjesечно jedanput. Stoji za godinu 48 fl., a kuda dostavljaju
ili s poštom 72 fl., za inozemstvo i K. 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u rojnu.

(Blagoslovna od sv. Oca pape Leona XIII.)

Ljubav k Bogu.

Frančuski župnik Vianney, koji je nazad 50 godina (god. 1850.) na glasu svetosti umro, dogje jednoga jutra u svoju crkvu, kad eto tì tamo, u samom svetištu, čitavoga pticeg društvenca. Stale veselo cvrkutati, pjevati i biljisati, svaka svojim glosom. Časni župnik bio je ganut. On bolno uzdahne i reče: „Vi ste, milo ptice, stvorene, da pjevate, i vi pjevate. Čovjek je stvoren, da Boga ljubi, a on ga ne ljubi!“ — Nije li sveti župnik imao pravo, da se tuži na čovjeka, kad eto nerazumni stvorovi vjernije izvršuju značaj svoj, nego li on, koji se hvali, a prečesto i hvasta razumom? Pa zašto čovjek ne ljubi Boga? Zar ima čovjeka što potrebitije nego Boga ljubiti? Ni jesti ni piti ni živjeti nije tako potrebito; jer čovjek nije stvoren, ni da

jede ni da piye, ni da vijekom ovdje žive, nego da Boga ljubi. Ili ima li što zar pametnije, nego Boga ljubiti? Ah! kud će ti pamet, ako nije nada sve drugo pametno, ljubiti najboljega svoga oca, koji te je od vijeka ljubio, i od koga imas sve dobro? Ili zar ima što slagje na svijetu, nego što je slatka ljubav k Bogu, ljubav k predragomu Spasitelju, koji je za te svu krv svoju prelio, i Sree ti svoje poklonio? Pitaj Božje ugodnike, pa će ti rasplamćenim od ljubavi licem kazati, da im je sve čemerno, sve gorko na svijetu, što nije ljubavlju Božjom začinjeno. Pa i tvoje će ti vlastito iskustvo potvrditi, da te ništa na svijetu ne može pravo usrediti, do li ljubav k Bogu.

Ali me možda u čudu pitaš: „Ta tko ne ljubi Boga? zar ga ne ljubi svaki čovjek ili barem svaki kršćanin?“ — Čuj odgovor iz ustiju samoga dragog Spasitelja: »*Tko drži zapovijedi moje, taj je, koji mene ljubi.*« A drže li ljudi drže li barem kršćani zapovijedi Isusove, zapovijedi Božje? Ne psuju li, ne proklinju li, ne čine li bezakonja svake ruke, bez kraja i mjere? Ne, ljudi Božji, tko ljubi grijeh, taj ne ljubi Boga.

„Ali Šta ču onda ja,“ reći će tkogod, „koji sam rođen u grijesima, živio u grijesima, ostario u grijesima, koji sto i sto puta odlučujem, da ne ču grijesci, pa opet i opet zgriješim?“ — Šta ćeš, brate, nego ljubi Boga, ljubi ga, ljubi: ljubav uništaje grijeh. Ljubav će Božja učiniti, da ćeš zamrziti na grijeh, da ćeš ga izbaciti iz sreća kô otrovnog guja, da ćeš radije sve pretrpjeti, svaku bolest, svaku muku, svaku nevolju, svako ruglo, i samu smrt, nego da opet Boga uvrjetiš. Za to si zgriješio, jer nijesi Boga pravo ljubio. Ljubi Boga — i ne ćeš više zgriješiti! »*Ljubas je jaka kao smrt.*«

A pitaš li me, kojim bi ti putem, kojim li sredstvom došao do ove velike, jake, junačke ljubavi k Bogu, kojom ćeš svladati grijeh, i sve napasti ka grijehu? Čuj samo i raduj se! Imam takovo sredstvo, dobro sredstvo. A nije ona na vrhu nepristupne gore, niti u dubinama morskim, niti na kraju svijeta u nepoznatoj zemlji: već je blizu, jako blizu, regbi u rukama tvojim. Nije ono sredstvo ni skupo, da bi morao trošiti veliko blago; niti teško, da se ne bi mogao dovinuti do njega, niti sakriveno, da ga ne bi mogao naći: ne, ono najbolje sredstvo, da dogješ do prave ljubavi Božje, ne stoji ništa do nešto dobre volje;

svakomu je lako, svakomu pristupao, svakomu pri ruci. Ne-
strpljivo pitaš: koje je to veliko sredstvo?

Dragi se je Spasitelj jednoga dana ukazao blaženoj Margareti, otkrio joj slatko svoje Srce, te objavio: „da je velika želja, da bi ga savršeno ljubili svi ljudi, njega potaknula te je odlučio, objavit im Sreće svoje.“ Dragi put uvjernava nas ista ljubljena učenica Presv. Sreća: „Pohođnošću k Presvetomu Srcu zadnji put kuša ljubav Isusova, ne bi li predobila kršćane ovih zadnjih vjećkova, predstaviv im predmet i sredstvo tako zgodno, da ih ljubeljivo po-
takne na ljubav, i to na ljubav pravu.“

Razumiješ li, dragi čitatelju? Pohođnost k Presv.
Sreću Isusovu, to je zadnje, najbolje sredstvo, da
dogeđe do prave ljubavi k Bogu. Ni sam Spasitelj, ni sam
premudri Bog ne zna ti boljega sredstva. Do tebe je, da
ga upotrebиш!



Koliko može molitva k Presv. Srcu.

Malom seoci S. župe G. u Hrvatskoj živi pohođna obitelj. Ne progje dan, ne progje večer, a da se u njihovoj kući ne slavi Božansko Sreć i Bl. Djevice Marija. Već na samoj kućici izvana se vidi, da u naru stazuju pohođni ljudi, jer je kuća okićena malom kapelicom sa slikom Majke Božje. U toj kućici žive muž i žena, pa budućim Gospod nijе dno poroda od sreća, uzeše sebi dvije sirotice — nećakinje, da ih odgoje u pohođnosti i strahu Božjem.

Nu Božja kušnja svratila se i u ovu kućicu.

Gospodarica kuće, slabašna tijelom, pred 8 godina oboli opasno. Četiri liječnika izgubiše nadu, paće ju i napustiše. Svi su smatrali bolesnicu izgubljenom, no u kući se obavijala neprestano molitva za njezino ozdravljenje na čast Božanskoga Sreća. Ono, što ne moguće liječnici, podalo je dobroštvo Sreće. Danas žive ona, od boli oporavljena i svakom preporuča milostivo Sreće Isusovo.

Starija njezina nećakinja, kad je već u tetkinoj kući bila posešto ponarasnla, odluči, da će otići sama svojim rukama kruh služiti, i tako svojoj dobroj tetki jedino mlagaju sestra na bixi ostaviti. Šte naumila, to učinila. Nu nesretno



Slika Sreća Iosova u kapelici čč. sestara sv. Križi na
Velenju Lošinju.

drustvo i grješna prigoda spraviše toj djevojčici teške zamke. Lakomstvo djevojčića služeći drugoga, uslijed napasti gjavaoskih poče kod svojih gospodara polagano krasti i malo po malo zapane u tu godnu pogrešku.

„Zaklela se zemlja raju, da se svake tajne znaju.“ Tako i njezine tadbine izgješće na vidjelo, pače i pred sud. Sad je i ona uvidjela, kuda je zabrazdila; nu nije bilo druge, nego za učinjeni grijeh podnijeti i kaznu. Tužna tetka, lijevala je gorke suze nad stamotom, što im nećakinja učini. Nu ipak nije izgubila nadu, već i nju preporuči devetnicom Božanskemu Srcu, da ju ova zgoda mlađu i lakomnu poduči, te da izašav iz zatvora, započne novi, nu bolji život. I eno opet njezina molitva uspjela. Čim je nećakinja pretrpjela kaznu za učinjeni grijeh, povratila se opet u kuću svoga strica i tetke, te slušajući njihove svjete, preporučivajući se Isusu i Mariji, od izgubljene ovčice postala je do braza ova, koju je Isus našao i za svoju uzeo. Njezin život sasma se okrenuo, od svakoga je bila kasnije rado gledana i dobila je napokon lanjske zime dobrog muža, s kojim u pobožnosti i ljubavi sprovodi dane.

U istu ovu kućicu, svratio se pred pet godina jedan Turčin — Muhamedove vjere, a imenom Hasan. Ponudi se za slugu, i oni ga primiše. Na pobožnoj gospodarici odmah dogje sretna misao, ne bi li kako Hasana predubila za Isusa. Za večernjih razgovora znao je muž i žena pripovijedati Hasanu o ljepoti Isusove vjere. Odvokoše ga par puta i na susjedni Trsat, te mu rastumačiše, xašto toliki ljudi tako svečano slave onu, koju zovu imenom „Marija“.

Čim je gospodarica opazila, da Hasan muževlji i njezin nauk rado sluša, uputi se devetnicom za Hasana pred Božansko Srcu. I tvrdi led, koji je bio obavio turčinovo sreću, počeo se taliti, i Hasan, mladić od 20 godina, očitova, da se želi krstiti i preći na katoličku vjeru. Tko sretniji od njegovih gospodara! Kupišće mu katolicizam, podučavaše ga marljivo. Od vremena do vremena morao je polaziti mjesnomu župniku na ispitivanje; i čim je on sve naučio i sve zapreke sviadao, bude u župnoj crkvi uz veliku svečanost pokršten, i ime Hasan zamijeni sa imenom Ferdinand.

Evo što sve, ma i u jednoj samo kući, može pouzdana i ustrajna molitva k Presv. Srcu!



Zar misliš, da Ličau spavaju?

Bila je krasna jesenska noć. Na nebeskom azuru
paslo je lijepo stado i poigravalo veselo oko svog
pastira, a ovaj im se ljupko smiješio cijelivajući
bijedilom svoga svjeda te miljenike nebesa. Sve je bilo
mirno — tihoo. Blagi angao sna zasio je svoj prijestol i
bdio nad Gačkom dolinom. Sa tornja crkve odbijaju satovi
i nekom tajinstvenočku pomučivaju toli dívnu noćnu ti-
šinu... Opet je bilo tihoo — tihoo... Na jednoć zaškrinuće
teška crkvena vrata, a na njima se ukazašo u polumraku
nekakove sjene. Stupale su mirno do velikog žrtvenika —
u ruci prve bila je slika.

„Kasno je prispjela, a ipak, sute je prvi petak,
sutra treba, da je izvješena. Oj, kako će se raslovati sa-
veznici, kad je u jutro opaze!“

Govorila je tako ona druga sjena, u kojoj si mogao
prepoznati svećenika. Poslije toga razlijegali su se hramom
i odbijali od svetih zidina mukli udareći čekića, i za malo —
bio je veliki čavao udaren, a na njem je visjela slika,
na kojoj su bila popisana imena saveznika... Traci vjećne
luči drhtali su nad glavama onih sjena i obasjali sliku,
do koje su one klečale; znatiželjan mjesec protkao je sru-
brenim nitima zlatne trake uljenice i padao na slova oko
Sreća, trajjem okrunjena, što no su naviještala savez ljubavi.
Jest, velika, neizmjerna ljubav spaja odsada saveznike ove
s velikim Srećem onoga, što je vasio, proboden na križu:
„Oče... opro... sti... im...!“

Neobično plamsala je vječna luč i još jednoć rasvi-
jelišla sliku s natpisom: „Ljubavni savez Sreća Isu-
sova“... Opet je bila potpuna tišina. — angao je još
uvijek lebdio, al' sada se je mnogo milije smiješio. Smiješio
se je sredi ličenika svojih, jer je znao, da je blagoslovljena
onaj narod, blagoslovljena ona kuća, gdje se štuje veliko
Sreću njegovo... .

Sretan i veseo legao je ove noći na počinak župnik
jednog ličkog mjestanca.

Velebitka kćerka.

Majka Božja Kutjevačka.

3. Čudesna pomoć.

Milosti, što ih je tijekom četiriju stoljeća vjernim svojim štovateljima udijelila Majka Božja Kutjevačka, ni u debelu kujžurini ne bi stale. Pa tko bi ih sve potanko ispričao? Budu nam dosta, ako ovdje navedemo nekoliko čudesnih slučajeva, što ih je prije kakvih 150 godina marnom rukom i savjesnom točnosti zabilježio župnik Mijo Matađin, veliki štovatelj Majke Božje kutjevačke.

— Iznenada ozdravio. Godine 1760. dogje Gospo kutjevačkoj žena, koja je sin s vrudice i boća (protišli) grozno bolovao, da su mu već svijeće držali. Prevesela pripovijeda svemu svjetu, kako joj je su iznenada ozdravio, čim je Djevici Bogorodici kutjevačku u pomoć pozvala. Iz zahvalnosti darova dvije svijede.

Majka do groba hurna. Iste g. 1760 obolje na smrt jedna žena, opakivajući djecu svoju, što će ju morati kao neopskrbljenu sirote ostaviti. U to vrijeti se ona Gospo kutjevačkoj: »Dokle god djecu ne opakrini, zavjećuju se, putovat će svake godine k Tebi, Gospo kutjevačka, i hvatit će Ti na koljenima na primljenim darovima i darivat će Ti svaki put tri riba (skašta) platna. Samo daj da ozdravim, na spas svoje djece!« — Ima ozdravi, te ispunji godimice zavjet svoj, do groba hurna Gospo kutjevačkoj, što joj je djecu od bijede i propasti sačuvala.

— Zavjetni djevojački plast. Iste g. 1760. u selu Komorovi župe kaptotske, bolovala jedna djevojčka na nogu. Ni radili ni hodati nije mogla. Ah! smrt bi joj bila milija no takav život. Tako pomoci svajanje i u svakoga, a u nikoga je ne nadjeg. Na osma tadi srvice odi na nebo, obedavši Gospo kutjevačkoj, ako ozdravi, djevojački plast. I doista ono malo za tim ozdravi bez ikakove ljudske pomoći i lijeka, te pakloni Gospo kutjevačkoj obetani dar, svemu narodu pripovijedajući, koju li je milost milosti puna Gospo njojki ikazala.

— Svima na čudo. Godine 1761. bolovala u Beljincu red treća godina neko dječje tako, da mu je meso s kostiju padalo. Majka se zavjetovala Gospo kutjevačkoj; i dječje svima na čudo ozdraci. U zahvalu pohodi Gospo u Kutjevu i dade crkvi otu voska.

— Hrana djetetu. Iste g. 1761. u Knežicama, župe severinacke, obdarili Bog jednu majku djetetom. Nu ona dvije sedjelige nije imala, čim da hranu nejako svoje. Tada se zavjetovala, da će od kuće do Gospo kutjevačke na koljenima puzaći, aho za svoje milo hrane dobiti. I gled! u čas nobila je na protot mlijeka, što je sama svemu svjetu pripovijedala. — Iste godine 1761. dogodilo se to jošte istoričari majku po zagovoru Blažene Djevice Marije kutjevačko.

— **Marianum.** Na dan Male Gospojine g. 1762. donesec neki olac svoje djetelice u kruštiju. Bilo je ono sljepo i na desnoj strani tijela mršavo i suho. Otac dade jedan »Marianum« t. j. srebrni novac sa slikom Majke Božje (jedan »grš«), da se za dječje odsluži se misa. Za čstave ove sv. nisu držali su djetelice u robu ručici onaj »Marianum«, poput mečajice bl. Gospo. Na jednom opazi otac, da dječje progledava.

te silno ushujem od radosti i od čuda, uskljikne velikim glasom: »Hvala Tebi Bože i milostiva Gospo kutjevačka! — pak okrenovši se k meni (Miji Maradiću, pisacu reče): »Gle Gospodine, hvala Bogu! Moji dijete progledava.« Videći to čudo, svjetina u crkvi vrlo se radošno uzruja i pobudi na još veće slovanje mile Gospe Kutjevačke. Vraćajući se kući, navrati se otac s djetetom u župni dvor i pokazivajući tu, kako suha strana tijela sve više održuje. Hvala Bogu i Gospo kutjevačku, vrati se pun veselja kući svojoj.

— Za govege kuga. Isto g. 1782. vriadala je u poselikom polju govege kuga. Najnijeđe u Jakšićev bjesnjelu. Nekomu obolele četiri vola i tri krave. Tušan utede se u zagovor Majke Božje Kutjevačke, obećavši da će jedne svijetle jednu forintu vrijedne. Tek što je obećanje izrekao, a marva ustada i poče živo jesti. Onaj sav arđan posjeti Gospo kutjevačku, donesav obećanu veliku svijetu.

— Ozdravljen preko noći. Godine 1783. posjeti na dan Pohodnje neka žena iz Požege Gospo kutjevačku, da joj zahvali, što je po milostivom zagovoru njezinem ozdravila. Bolovala je u cijeloj glavi od upale, od boli u grlu i u smotnine čirova po licu tako, da nitko, do Gospo Kutjevačke, pomoći nije mogao. Čim se svetoj Gospo zavjetova, da će ju obudi, ozdravi preko noći.

— Od bijenika ostavljeno, od Majke Božje ozdravljen. Godine 1785. obolje u sviljanu mut ne najvjernoga staleđa. Već je šest dana bolovao, kad mu bijenik određuju kaza, da za njega pomoći nema, već da mu je umrijeti. Čovik te bez utjeche i uände rijeđi, ipak ne zdvoji, već se estradom obude u najsvetljije odjelo, i kako je blagdan bio, prisustvovao svetoj misi. Tu je, moleći se Majci Božjoj kutjevačkoj, bez svakoga lijeka estradio te se zdrav kući vratio.

— *Nos'te me k Mariji u Kutjevo!* Godine 1766. mjeseca svibnja, bolovala jedna majka u Kaptolu tako, da su joj već svijetla držali. Kad ona na jedan put ure vikati: »*Nos'te me k Mariji u Kutjevo, da obajem ujezin oltar i ozdravim!*« — Tako vikala bez prestanka, dok ne zaprogoše, nju na kolu spremiše i u Kutjevo povezova. Tu pozvala zvonara, da crkvu otvari. Unesuke ju, te s njom nekoliko puta oko oltara Bl. Gospe. Bolesnica im na rukama ili zapri ili se onesvijesti. A oni preplađeni mislje, sad će nam umrijeti. Irije ju dakle opet spremile na kolu te odvezcole kući. Bolesnica kraj svega loga terđo spavala do drugoga dana. Sad se probudi, ustade, kao da nije ni bolesna bila, i pogje s muštem zdrava zdravaca ka Gospo u Kutjevo, da joj za veliku milost zahvali. To je ona postige rado svakomu prigovijedala, pa i svojemu duhovnom pastoru, moleci ga, da to u knjigu upiše. (Svršit će se.)

Cvjetna zima u Dragi.

(Vidi sliku str. 168.)

Veliči put Bakarske Drage (Hrvatsko Primorje) imao je u župnoj crkvi sliku Srca Isusova. Nu to mu ne bje dosta. „Ljepši je kip nego slika,” pomisle će-

stiti Dražani, i nijesu mirovali, dok si nijesu nabavili krasan kip Srca Isusova. O kako ga radošno dočekali! U siječnju 1901. blagoslovio se kip. Nu hoće li biti i pro-



Kip Sreti Isusova i društvo djevojaka u Bakarskoj Dragi

sesija? Ta nije šala, usred zime — procesija! Nije bilo snijega, no stadea je baš osjetljiva bila. Ništa za to. Grije ih natranja vatra, grije ih ljuljav k Sreti Isusova. Dakle procesija. Šta deći više? Hoćeš li i evijeća? Ta na proce

siji obično se sipa cvijeće. Ne cvijeća uared zime? Bit će, bit će i to; ne bojte se! I doista dobri su „Dražani“ za skupe novce kupili svježeg cvijeća na Rijeci, a djevojčice ga na procesiji sipale ispred kipa Sreća Isusova. Tko će iza toga još posumnjati, da Draga obiluje još kud i kamo ljepešim i mirisnijim cvijećem; cvijećem pobožnosti k Sreću Isusovu? Bajno u njih evate Apostolstvo molitve, evate pobožnost prve nedjelje, evate društvo djevojaka za naknadnu svetu pričest, evata djevojke kćerice oko Sreća Isusovu. Milota je gledati, kako jedna odrasla djevojka ravna djevojkama, a jedna djevojčica djevojčicama. Nije doista otac Gattin čestitim „Dražanima“ uzalud do suza granatljivo progovorio, preporučajući im pobožnost k Sreću Isusovu kao osobiti lijek proti ranama dansčnjih zlih vremena.



Vjesnik.

— **Grobnik** (Hrvatsko Primorje). Oltar i slavlje. Odavna bijaše želja ovoga pobožnoga peka, da u svojoj crkvi vidi oltar Presv. Sreća Isusova. I uza sve siromaštvo, koje u našem Primorju vlada, pokazali su, kad je volje, da se i može. I imudniji i siromašniji, pače i djeca, stadoše sabirati i donosači prinose. Dne 8. lipnja bijaše posvetu uz neobično slavlje. Ranim jutrom kiša ljevala, kao da se je nebo otvorilo. Pri sreću nas je zeblio. Sta će, već se moli. A dobro nas Sret Božansko uslijalo. Kiša prestala, sunce se pokaza. Osokolismo se, videoći, da je Isus uz nas! I evo već dvije velikih procesija: jedna iz Drebove, druga iz Jelenja. Suze orosiše oči mnogom od župljana Grobničkih, kad su opazili, koliko od njihovih susjeda dogoće, da im slava uzvještaju. Zlatna ruža u vijenu proslave bijaše društvo djevojaka. 173 djevojke u bijelini, sa ljiljanom i krunicom u ruci, stupale su pred kipom Presv. Sreća, što su ga nosili 4 mladića. Prigodno slovo, što ga je izrekao jelenjski župnik Polić, da je i na kamen padalo, moralo bi ga umekšati. Što smo željeli, to smo dakle i dočekali: imademo oltar Presv. Sreća Isusova sa kipovima sv. Cirila i Metoda, koji su nas priveli vjeri Isusovoj. Božansko Sretu neka blagoslovom svojim prati ova župu svoju! (M. B.)

— **Karlobag** (Hrvatsko Primorje). Bratovština Sreća Isusova, utemeljena dne 4. svibnja 1891. u samostanskoj crkvi večer, oo. kapucinu, broji sada preko 200 članova. Svake se prve nedjelje, u 6 sati u jutro, drži pobožnost kod sv. misa, pod kojom se pristupa k sv. pričestii propovijeda. Poslije podne je blagoslov sa litanijsama Presv. Sreća. Na blagdan Sreća Isusova služi se s dozvolom biskupa, presv. g. Dra. Maurovića, sv. misa pred izloženim Svetotajstvom i vodi ephod sa slikom Presv. Sreća. Posveta mladeži godimice se najveće slavlje obavljaju. (Sr. str. 179.)

— **Kloštar** (Hrvatska). Oltar i bratovština. Na blagdan Presvetog Sreća blagoslovjen je oltar Božanskoga Sreća u župnoj crkvi, podignut mlađadima župljana, članova bratovštine Presv. Sreća, koja je na sam blagdan svećano uvedena. Kod procesije bilo dvanaest svećenika i na stotine vjernika.

— **Sv. Ivan Žabno** (Hrvatska). Bratovština. Na 24. lipnja, kao na glavnu svetkovinu zaštitnika župe, svećanom je načinom uvedena bratovština Sreća Isusova. Već prije par godina dogragnjena je župnoj crkvi kapela, i u njoj podignut oltar Sreća Isusova. (Sr. Katol. List str. 355.)

— **Petrovaradin** (Slavonija). Blagdan Sreća Isusova. Prije 4 godine uvela se bratovština. Tko je tada metrio narod, kako jatimice htio da se upiše u nju, mogao je veselo usklknuti: „Hvala Bogu! Nije naš narod zaboravio Onoga, od koga mu je sve dobro; nije zaboravio, već mu želi do vijeća biti zahvalnim!“ Od toga dana pobožnost je u narodu samo još rasla, a danas, na blagdan Sreća Isusova, doživjemo mi Petrovaradinci slavlje, kakova već davno u nas nije bilo. Već nedjelju dana prije u sve tri se crkve oglasio, da će se iduće nedjelje u crkvi sv. Jurja proslaviti svećanost na čast Sreću Isusovu. Dogje i jedva očekivana nedjelja. Crkva je bila dupkom puna. Skolska mladež svećano odjevena. Poslije zanošne propovijedi vel. g. Ambrinca o ljubavi Božjeg Sreću, svu se mladež svećano posvetila Presv. Sreću. Krasno je bilo gledati, kako djeđica za svećenikom izgovaraju posvetu i mladu svoja sreća za svijek posvećuju Božjemu Sreću. Svećana služba Božja, divne pjesme, sjajan ophod ulicama gradskim uzveličali su slavlje nezaboravnog ovoga dana. (F. M.)

— **Postira na Braču** (Dalmacija). **Varoš Sreća Isusova.** Duša ti se napunja milinjem, videći, kako se je u kratko vrijeme u ovom ubavom varošu raspalilo staro i mlado na pobožnost k Presv. Srcu Isusovu. Nakavila se krasna zastava, koja sada crkvu resi; uvelo se Apoštolsvo molitve, u koje je upisano oko 800 članova; uvela se i „naknadna sv. pričest“: prima ju svakoga prve petka ili prve nedjelje do sto ljudi. Svakoga prvoga petka zavjetna misa Sreća Isusova, a poslije misе pjevane litanijske. Sam pak blagdan Sreća Isusova slavi se najsvećanije. Ima onda do 300 pričesti. Mladež obnove zavjera svoju. Ganutljiv je priзор, kada dobri župnik, veleč. Don Ivana Vučković, okružen od nevne djece, stupa pred sliku Presv. Sreće zapjeva: „Isukrste, Sreću Tvoju.“ Namah cijelom crkvom, koja je dupkom puna, kao iz jednoga grla zaori nježna i zanosna pjesma. Najviše te pak veseli, gledaš li, kakovom pobožnosti stupa k sv. pričesti mlado i staro, muško i žensko. Kako i ne bi? Preslatko Sreća sokoli mlada i nevina srca. Ono hrabri i bodri stare grudi. Ono je obećalo svaku milost, blagoslov i pomoć svim štovateljima svojim. (Sl. Št.)

— **Blagdan Sreća Isusova** i drugdje se zanosno proslavlja. Evo mjestâ osim već drugdje spomenutih, iz kojih nam o tom stigle vijesti ili o kojima čitamo u časopisima: Hrvatska: *Riječki* (posveta djece, sr. „Croatia“ br. 52.), Šibenik, *Varaždin* (obnova slavlja kod Čršuljaka); Slavonija: *Djakovo* (obnova slavlja u djevojačkim školama če. sestara sv. Križa), *Kninjci*, *Mitrovica* (obnova slavlja); Dalmacija: *Medov-Dolac* (posveta djece), *Preko* (posveta djece i mladeži, sr. „Croatia“ br. 41.), *Šibenik* (s obnovom slavlja). *Zadar*; Bosna: *Brdiklo* (došlo 6 procesija iz okolnih župa, osobito iz *Gorice*, *Zorika*, *Kajevska selja* i *Radinovaca*: bilo naroda 5—6 hiljada; sr. „Vrhbosna“ str. 222.), *Kostrena* (devetnica pred spomenikom: polovica je seljana za ovih devet dana i postila; na blagdan procesija s lipom Sreća Isusova sve do župne crkve u Tolisi i natrag; taj ga narod izljubi, pa opet postavi na mjesto u spomeniku). *Sreća mo* (Svijeta nahrilo sa sviju krajeva Bosne još više ne drugih godina, kô da žele tješiti, ne samo Presv. Sreća Isusovo, nego i plemenite srce njegova velikoga štovatelja, nadbiskupa dra Josipa Stadlera. Među gostima vidio se i bosanski Omir, fra Grgo Martić. Nadbiskup mnogo je sati

sam ispovijedao u svojoj kapelici i u katedralki Sreća Isusova. Sr. „Vrhbosna“, str. 224. i „Kršćanska Obitelj“, str. 131.), *Tursnik* (došlo iz okolice više naroda no ikada).

Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se dotičnik ne podpiše počinak imenom i adresom, ne mogu se nikako usuditi.

Ureda.

III. Izvor milosti duševnih.

2. Obraćenici Sreća Isusova.

— Psovat podrugivač. *Hrvatski*. U mojoj kući živjelo jedno dejlade, koje se već mnogo godina, nije bilo ispunjeno. Izludni su bili svi nagovori, uzludni sve molbe: one bi na sve samo psovka i podrugivanjem odvraćalo. Kad su amo kod nas bila sv. poslanstva, sve je htelo da ispovijed, samo ono neće da ne će. Tad se je obratih Prez. Sreću Isusovu i obetah mu, da će sve dati proglašiti u njegovom Glasniku, ako me usliša. I gđe! bez iknjeg magovaranja otriš nesretno dejlade u crkvu te se ispovijedi: i od tada u mnogom promijenjen svoj dozdanji život. Hvaljeno i slavljeni budi po sve vjeke Prez. Sreću Isusovu, koje obraća otvrdnute grješnike.

— Postigao mesto bolje. *Hrvatski*. Puni veselja danas vam pišem. Sedam punih godina nijesam se već pričestio bio. Danas sam se kao skrašeni pokajnik ispojedio i pričestio. Sedam mjeseci obavljao sam devetnice k. i rez. Sreću Isusovu i dan za dan molio krunice Blažene Gospe, moleti, da mi pomognu da kakove službe ili trgovine, jer sam ja hijedna sirota bez oca i majke, u to sakupi, za tešku rad nesposoban. Molio sam se da kaku za pomoć u mojoj nevolji, zaboravivši, da mi je najprije tražiti kraljevstvo Božje, pa da će mi se onda sve ovo dohaziti. Na sto dobrote Prez. Srca! Ono se meni ipak smilova, te mi dade upravo ono, što mi je najviše trebalo, a na što sam ja najmanje mislio i najmanje se molio: dade mi milost obraćenja. Ja sam danas srećan, kao što danas nijesam bio, da je sada još više uzam, da će mi Prez. Sreć dati i onu milost, za koju sam ga molio.

— Umirovljeni kapetan. *Hrvatski*. Moj brat bio je dugi godine u vojnikoj službi. Nedavno vratio se je kući kao umirovljeni kapetan. Majka njegova i ja vrlo se bojamo, da je on Božja i kršćanska dužnosti svoje posve i za uvijek zanemarivo. Nu ne klonimo duhom, već se uskrajno medlimo Bož. Sreću Isusovu, da on na staru pravoga kršćanskoga života naizgled i po njoj dlijem stupi. I gđe! istužena vojnički kapelan, bez idijug nagovara, o uskrta se isporješim i pričestio, a od onda rado u crkvu polazi, rado dešovne stvari čula (dakako pentaplinski je „Glasnik“, te skromno u svom domu, uz statucu majku i sesiju učenjanjem Žive).

— Sretni obraćenik. *Bosni*. Puna sam čoljri godine bolovan. Uteko sam se dereticama Prez. Sreću Isusovu, i dobiti sam te samo Eugeno zdravlje nego i milost obraćenja. Kao obraćenik Sreću Isusova

svjetnjem i svim drugim nevoljnim grijesnicima, neka se i oni predaju Božanskemu Srcu, te će se kao i ja radovati zatog darova Prez. Sreća. Nema veće sreće, nego kad si s Bogom pomiren. Ti si onda najsrđniji, ma živio i u najvećem siromadstvu. S toga svi grijesnici, koji ovo učili su, ljubite svim srcem ovo slatko Sreću miloga našega Spasitelja; njemu za ljučav odrećite se grijeha i činile pokoru, a Prez. Sreć, ovo suncce sjajno i žarko, i vaše će arce, kao moje, rasvijetliti i razgnijati, te čelo i vi iskoristiti, kako je slatak Gospodin onima, koji se njemu obradaju.

— Obraćenik apostol. *Hrvatsko. Objećanja Sreća Isusova davnim su se očinom ispunila na pisu ovih redaka. Imosim to na javu iz zahvalnosti prema Sreću Božanskomu i na utjehu svima, koji budu ovo čitali. Budući još djetotom, teško sam ja streljao. Mlad se očenih i bijah u prvo vrijeme sretan u braku. Ali bez Boga nema trajne sreće. Ja mjesto u crkvi, zatahnut u društva, tražeći lamo jer davno izgubljeno pravo ustanjenje zadovoljstva. Na tu društva dala mi povod raznim sumnjama i nedozni sa suprugom. Yako nastade, jao! tutan život. Sragje sa suprugom učestale. Bio sam naprasiš, uvredljiv, nestripljiv, i svaku sitnicu bilo zamjeravao supruzi. Nakon panjen u zlovojnost, i odlučim se samoubojstvom skončati nesnosljivi život. I viši putu kađao sam se već ubojnog oružja. U to bude u mjestu uvedena bratovština Presv. Sreća. Upisati sebe i supružu. Ohaviti veliku sv. ispovjed, Nakaviti si sliku Presv. Sreća, pred kojom se oduševa svaki dan molimo. Kasnije počešmo i dnevno moliti Gospinu krunicu, pa obuhvatimo na se i sr. Karmelitski Kapular. Mjesto romana i novajalih časopisa početičiti nabožne knjige. Za 9 mjeseci pridestib se svakoga prvoga petka, a svršiv ova »velika devetnica spasa«, odlučit ju posavljati — do volje Gospodinove. O svagji sa suprugom ni govora više. U nadešti i drugim manama popustio sam znatno. Najmljivo mi je sada, Gospodinu služiti, sve iz ljubavi i njemu vršiti i sve njemu na čet prikazivati. Pošto se sastrijem pred vratima sv. volju Gospodinove, sve mi je iakinje podnosti. Riječju, podeo sam posve nov život. Ah! da me nije beskrupljno milorješko. Sreća regbi silom otimalo ponoru, nad kojim sam tešlio, bio bih se u nj strojvalio. Moj sadanji život prećet je dar Tvoj, o Sreću Božansku! S toga Ti ja, bojedni crvenazaljki, u prahu anđeli, iz dubine Sreća, i doše hvalim: dan da Te s Angejima u nebū hvalim do vječja!*

Podjevič ovakvo je i supruga Bogu vjernije služiti, nastojasmo skloniti i oca mojega i suprugina, da prime sv. sakramente. Obojica ih nijesu primila valjda od dana vjedenja, dakle od kakovih 10 godina.

Moj otac žive kod mene. Stanem ga dokle ugovarati. Nu on neće mi da čuje. Izgovara se svakojako. Utečemo se devetnicom Bož. Sreća, i gled na veliki četvrtak pogje olac na našu najveću radost sa manom k sv. sakramentima. — A supruga otac? Bio je inače dobra i plomjivala sara; ipak nije htio da primi sv. sakramente. Mi se sada stanemo za nj moliti, a moja supruga pošalje mu lijepu Gospinu krunicu. To je sreća vječnoga za često silno gnulja. On potje s cijesom obitelji svojom dnevno moliti sv. krunicu. Čosi Duhova o. g. izmenadi nas poješnjem svojim. Nu još vide izmenadi nas sutradan u putro ičavom, da neće još zajutarkovati, jer da je rad primuti sv. sakramente. Od gauča malo da nijesam zuglavko. Vratiočuti se po tom iz crkve, redom; »Dosta je to velika nemarnost, kad se čovjek tako zapulta, da ne

prima svetih sakramenata. — Predahri ih Bog obujica i u buduce
čuvao i krijejo! Ima još posla u rodbini našoj, pa ako se Bog hocé
poslužiti nedostojnim slugama svojim, kadačem u i kod drugih. Bidi
nama u pomoći Presv. Hoc Sreć!

3. Obraćenice Sreća Isusova.

— Iz popstva muža k Sreću Isusovu, Slovenci. Ja sam ovo
16 godina udata. Moj muž uklanja se crkvi, kô vrag kružu, mrska mu
je ispovjed, mrska pridest, mrska sve, što je god svešto. Ja se igremu
u svemu pokoravati do prije dve godine. Punih 14 godina ne igrah
nedjeljom k sv. misi, niti se ispojavljam. Na što sam se vše udaljila
oda dragoga Božja i crkve, to sam sve nezrelija postajala. Pa ne-
zreća za nezrećom na me ko luči iz obitaka. Zagresioh sve dublje u
zlovojni. Napokon pokulakih si otravom život skončati. No dragi Bog
ne htjede, da se moj grejek dovrši, nego mi posla kô Angiola s očima,
jedna bogoljubna gospoginja, koja me obrati k Bogu. Preša iša u samet
meni počernici Majka milosrđja. Hl. Gospa. Njaj se stadih molili i za-
vjetovali, ajoj na čest positi i pred izveničkom vježnjim svjedočili.
Skoro svjetlost divne učinike milosti Božje. Postajala sam strpljivija u
svojim putujama, i lakše sam podnosiša nesreće života. Tako sada po-
stadih ujeći svojoj pravom majkom, te se sasvim posvetila njihova
ugovju. Ja, prinjak svoga dva sna gimnazijalce, da se i oni mole
Majci Božjoj, koja će im ostati vjernom majkom i onda, kada im ne-
smiješa smrt mene ugabi. Napokon se namjeri i na »Glasnik Presv.
Sreća Isusova«, te dñih tamо i tolikim milostima, koje su njegovi što-
vatelji postigli devetnicama. Tako sam se i ja upoznala s ovom spa-
nosnom pobuđenošću. Ja se sa svojim snovima posvetih Sreću Isusovu, i
već više puta uslijalo je ovo premilostivo Sreću male devetnice. Hvala
mu za to i slava na vječke!

— Junačka obraćenica. Boša. Jesuo grijehom slučaja ozbiljno
propovijed. Kô da su je strahovito trudje siojih Angiola probudi oda
sua grijeha. Čitav dan i slazu nad znjile poj u ulicu potresne rijeđi
revnoga propovjednika. Sutradan odleti u crkvu i baci se svećeniku
pred noge. Stade na glas plakal, te napokon jedva promuca: »Meni
nema milosrđja! Ja sam osuđen! Možim, velećam, knigle mi ipak,
mogu li se još spasiti?« — »Možete«, odvratil joj svećenik, učitkujući
je, »sigurno možete! Da su Vam grijesi do neba narasi, veće je milo-
srđje Božjinskoga Sreća!« Ona se osoklo, skruseno ispojedi i odlazi
ostaviti grijek i grijehu prilike, pa makar moralia i prošiti. I što se
dogodi? Punih je 10—14 dana morala obijati tagja vrata, tražeći službu
i prošteći zalogaj kruha! No junačka obraćenica Presv. Sreću ostade
stalna u svojoj odluci. Napokon nagje nekakovu službu. Nadia je, na-
dame se, kao sv. Magdalena, i stalno mjesto kod Sreća Isusova, te ju
nikova od sebe održani ne će:



Sv. Jeronim

(Uk naku sliku.)

Sv. Jeronim, ako i nije Hrvat, opet je naš zemljak. Rodio se naime u Stridonu g. 341. Za Stridon tvrdi Dalmatinici, da je u Dalmaciji, Istrani, da je u Istri, a Hrvati, da je u Međimurju. Kao mladić još ne kršten pogje u Rim. Tamo se je učio u najglasovitijim školama, vodeći už to raskaljen život. Bog mu posla tešku bolest. Sad mu pada pred očima. On se dade pokrštiti, i poče praviti kršćanski život. Da se što više izobrazi, pogje u strani svijet, u današnju Francusku i Njemačku, zatim na visinu u Grčku, Siriju i sv. zemlju. U Siriji je živio



kao pastirnjak, a u Betlehemu kao zamosinac. Mandevili veli nekakva zida dobro hebrejski, prevede sr. Pisano staroga zapjeta na latinski jezik. Na to le i sjeda na zidi otvorena knjiga. U ruci drži kamen. Kada bi me usmio u postinji dojazile potene napasti, sjećajući se mladenačkih grješna i rimskih gospodja, onda sveđac ko na bijesna psa, lati se kamenom i stade se udarati po postinu, dok ga napast ne mine. Sv. Jeronim bio je svećenik. Umro je g. 420. Slavi se 30. rujna. Venoma je ljušio dobre knjige. Svoje je knjizice svihem vozio i u daleke krajeve. Daj Bože! i njegovi zemljaci Hrvati tako ljubili dobre knjige, a ne smučljive knjige i dospue!

Društvo sv. Jeronima u Zagrebu izdaje dobrim, kršćanskim duhom pisane zabavne i poučne spise za pul. Upišite se u to društvo!

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Prva sv. pričest jednoga nadvojvode.

2. Priprava na prvu sv. pričest.

Zadnja tri dana bila su sasvijem odregnjena za pripravu na prvu sv. pričest. Obična se obuka obavila. Mali se nadvojvoda odijelio od svoje braće i sestara, te usred sjaja nadvojvodskoga dvora živio kao mali pustinjak. Jedan svećenik držao mu duhovne vježbe. S njim se mali nadvojvoda četiri puta na dan uputio k bližnjoj kapelici Sreća Isusova u samostanu Češ. sestara sv. Križa. Tuj će veleč „pater“, kako ga običavao zvati mali, jedinome svome, no prevrijednomo slušatelju s oltara držati razmatranja. Sve lijepo, samo oto jada: slika Sreća Isusova bila zastrta. Ta, već je „globo nedjelja“. Sjetila se Č. majka poglavarica. „Ne bih li zar smjela otkriti sliku, svaki put kad dogje mali nadvojvoda?“ — „U dobar čas! Učinite samo tako!“ Evo dakle krasne slike Sreća Isusova, vještio izragjene umnim kistom pobožne grofice Huyn. (Vidi sliku str. 164.) To je maloma nadvojvodi vrlo drago bilo. Često bi upirao oči svoje na Isusa i preslatko mu Sreće. U kapelici čuva se i Presvetoto. To je malome još milije bilo. Jedne večeri bilo je vrijeme hladno i vlažno. Razmatranje moralo se držati kod kuće. „Šteta!“ reče mali nadvojvoda. „Šteta, što ne možemo pred Presvetim!“ Nu sutradan opet je smio k dragom Isusu.

Tamo je i sva tri dana molio križni put. Prvi je dan predmolio svećenik, a nadvojvoda bi odgovarao. Drugi dan nadvojvoda bi predmolio, a svećenik odgovarao. Treći dan upitati će ga veleč otac: „Hoćemo li danas opet moliti križni put ili pak Gospinu krunicu?“ — „Volio bih križni put, da to bolje nadčim.“ Nije bo prije znao za pobožnost „križnoga puta“, koja mu je namah omiljela.

U preto vrijeme rado se mali nadvojvoda bavi time, da vatrom riše crtarije u drvo. Za duhovnih vježba samo je jedan put za to dobio dozvolu, i to samo za deset časova, da svrši jedan križ, što ga htio dati jednomu gospodinu kao uspomenu na svoju prvu sv. pričest. „Tu će mu dobro doći,“ primjeti mali nadvojvoda; „jer je on jedan u kući, koji u sobi nema križa.“

Jedan put se smio nešto i prošetati, ali na samotnom putu, da se ne bi restresao. Tu susretne siromašne dječake, koji već iz daleka pružao ruciču. „Ah! nemam kod sebe novaca!“ žalosno će mali nadvojvoda. Pratilač mu dade novac, a on veselo s njim leti za siromašnim dječakom. „Na ti ovo!“ reče, pa mu stisne novac u ruku. Povrativši se, pripovijeda: „Osto vidim ovoga dječaka. Vri mi ga je žao. On je skoro slijep. Samo mu se nekako svjetluca pred očima.“

Što se je više približavao veliki dan prve sv. pričestii, to je mali nadvojvoda čitljivo nastrojao oko priprave. Zadnji dan prije podne položi tikk do kapelice Sreća Isusova u maloj sakristiji sv. ispovijed o čitavom si mladom životu. Dobre je bio za to pripravljen. Ta svake večeri običaje ispitivati svoju savjest. Pri tom pomaže mu obično njegov uzgojitelj, kojem on najvećom iskrenošću priznaje svaku svoju pogrešku. Uopće je iskrenost jedna od najljepših strana plemenita njegova srca. I ova tri dana svake je večeri duhovniku točan račun dao o pripravi svojoj na prvu sv. pričest, kako se je taj dan molio, koliko se je puta duhovne pričestie, u čem je stlđao manje svoje itd.

Iza sv. ispovijedi molio je ganutljivom poniznošću redom svakoga za oproštenje: oca, majku, braću, sestre i svakoga od svojih uzgojitelja i učitelja. Samo je jednoga prošao. „On je tek mjesec dana kod nas,“ reče on. „pa se ne sjećam, da sam ga dosada ičim razužio.“ Za ovoga najnovijega učitelja, zbornika Marijina, ima on osobito štuvanje. „Taj mi se svigja,“ reći će on majci; „on je tako pohodan.“ A drugi put reče: „Baš mi je draga, što će on biti uzgojiteljem manje moje braćen.“

Poslje podne u slobodno vrijeme uze on u svojoj sobi ponovo graditi mali oltarić. On nze svoju milu sliku dječaka Isusa. Ona mu je dosada bila draga uspomena na prvu sv. ispovijed; odsada će mu biti dvostruko draga uspomena i na prvu sv. pričest. On postavi sliku na jednu polici, pred njom dvije male svijeće, a naokolo u čašama naredi šareno, mirisavo cvijeće. Što ga je sam sabrao u perivoju. Veselo će on sada odletjeti svojemu „patru“: „Dogjite, velečanici, pa gledajte moj oltarić!“ Bio je doista ukusno narešen. Bio je i živa slika, kako je za ova tri dana mali nadvojvoda pripravio bogoljubno svoje sreću kao oltarić, iskiden cvijećem krnjeposti, na koji ne će postaviti

tek sliku dragoga Isusa, nego će kao na prijestolje posediti samoga Kralja nevinoga svojega sreća.

Na večer predajući njegov najnoviji učitelj jedan zatvorenim umot. Znatiželjno će ga mali otvoriti. Bijaće to poduga pjesma, kojom pobožni učitelj bogoljubnomo učeniku svojemu nježnim čuvstvima opisuje sreću prve sv. pričesti. Tko sad veseliji od maloga nadvojvode! Dok mu duhovnik pjesmu na glas čita, on opet i opet uskliknu: „Oj krasno! divno!“ i nije se mogao naslušati. Sutradan još je dva puta sam čitao pjesmu i drugima ju pokazivao. „Vididerte, kako je lijepa!“

(Sarit ţe se.)

Obnova slavija.

— **Zagreb.** Samostan milosrdnica. Sva mladež u svečanoj procesiji pratila Krista Gospodina u presv. sakramenu do malene kapelice u samostanskom vrtu, gdje se nalazi milovidan kip Sreća Isusova, i tu pod vedrim nebom obnovila posvetu Presv. Sreću. Veleč. g. ravnatelj samostana i samostanskih škola, M. Seigerschmied, rekao prigodnu lijepu propovijed. Motriti i služati stotine mladeži, kako držeći gorude svijeće u rukama, oduševljeno i skladno pjevaju slavu Božanskemu Sreću, to je doista gaučljiv prizor. Kano ospomeni na taj dan novo došle učenje dobije škupular Sreća Isusova. (Kratka Škola str. 176.)

*Kratka djevojko? Poput jastreba vreba paklena sila na te. Ako ne može više, a ono nutoči, da ih barem učini nehotljivom za vještice stvari. Po riječima bivšeg vrhovnoga međira slobođenskih loža, židova komisija, već je i to velik dobitak za njihove besložne srhe, jer djevojka, koja je indiferentna nehotljiva za vještice stvari, lako na sve zlo pristane. A ti, kršćanska djevojko, želiš li da ne postanеш plijenom takovih jastreba, a one budu poput plaćenih, koji si savije gnijezdo na najvišim grama, u neprestupnim pakotinama, zakloni se u otvoreno Sreću Božanskog Spasitelja kao u sigurno zaklonište proti svim burzama i olujama i proti svim ptičjim grabljascima. U Sreću Isusova lako ćeš otoljeti svim napastima! (Kratka Škola str. 176.)

— **Karlobag** (Hrvatsko Primorje). Kada se nazad dvije godine mladež svećano posvećivala Sreću Isusovu, metnuli smo na zastavu trobojnu vrpce s natpisom: „U ovom ćeš znaku pobijediti!“ Ove se godine posveta već drugi put obnovila. Dječek se pripravila devetnicom i sv. sakramentima. Gruvanje mužara navijestilo sutrašnju svečanost. Dne 8. lipnja crkva kapucinska dupkom puna, pred žrtvenikom stoji mladež obojega spola. Djevojke na narodno

obuđene drže u ruci struk Ilijana. Nije bilo vrtia u Karlobagu, da ga nijesu djevojke orobile. Kako je ganatljivo bilo slušati, gdje djeca vape: „Tvoji smo, Tvoji hoćemo da budemo!“ Poslije posvete bila je procesija. Kud je prolazila, svi dučani zatvoreni. Oko slike Sreća Isusova mladež u bjelini. Mužari gravali, odnjevljene se pjesme orile. Mno-gome kanula suza radošnicu. Mila omladina, zadobiv iz procezije još jednom blagoslov od Božanskoga svoga Prijatelja i Saveznika, sva se razdragana povratila kući.

— **Selca na Braču** (Dalmacija). Obnova slavljija, naknadna sv. pričest, posveta djece. Odabranu našu mladež osobito ove godine na obiljetnicu nezaboravnog njezina slavlja, ponovljenim žarom uspaljena, obnovila zavjeru svojemu Bož. Vojnji i Spasitelju. Sliku Presv. njezina Sreća okitile krasnim vijencem u spodobi srca, sve od živog izabranog evijeca. Niz vijenac visjela krasna svilena vrpca s umjetno izvezenim natpisom: „Sreća Isusovo, dobrote i ljubavi puna, snimlj u nam se!“ Preko 150 djece primi taj dan (6. lipaja) u sv. pričestu dragogu Isusa u mlađa svoja srca. Djevojke, same po sebi, po onom, što su čitale u „Glasniku“, njih 30, s dozvolom vel. g. župnika zasnovali „državito za naknadnu sv. pričest“. U nedjelju bila svećana posveta slike djece Božanskomu Sreću. Ganatljiv prizor! Na stotine i stotine nejake dječice, majkama u naračaju, mašni ručicama, ogledaju se po crkvi, začuđeno, veselo, neobično — kano da nevinu čete, da su pred Isusom, kano da predmijevaju, da je Isus njihova čista srca rado primio, kano da su od sada obezbijegjeni oda zla svakoga, jer su od sada djece Isusova, pod okriljem Presv. Sreća Bož. svoga prijatelja. (V. G.)

Svaštice.

— Prizor na svršetku obuke. Paše jedna učiteljica povjerenici: „Ovih dana stigaju novi brojevi Glasnika. Moja kreća, što sam ih istom na svršetku obuke na vijeto izanijeta, jer imaju od samog odnjevljivanja, ne bi taj dan o slovniči i geometrijskom oblikoslovju više ni govorila. Neke su ga dospale od same radoši i veselja izlju-bile, što me se upravo veoma ugodno dojimo.“

— **Glasnik kao školska knjiga.** „Glasnik čitamo u školi,“ pri-povijeda jedna g. učiteljica, „pa da vidite, kako g. djece rado slušaju i onda lijepo priprevljaju!“

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 10. Listopad 1902. God. XI.

Izlazi mjesечно jednašput. Stoji na guranu 48 fl., u koču dostavljeno
ili s poštou 72 fl., za inozemstvo i K. 20 fl.

Namjena molitava i do- brih djela u listopadu.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII).

Štovanje Svetotajstva oltara.

Madridu je bilo, u glavnom gradu Španjolske, a prije malo mjeseci. Evo pred kraljevskom pa-
lačom sjajne kočije. Čeka na
mladoga šesnaest-godišnjega
kralja Alfonsa XIII. On izlazi sa
svojom mažkom, kraljicom Kri-
stinom, i odličnom pratnjom. Na

šta je to? Najedanput stane kralj, gleda prema ulici i —
baci se na koljenu, a sva pratnja s njim. Sta je to? Kralj
na koljenima? a pred kim? Što je kralj? Zar nije kralj
onaj, koga svaki u zemlji mora da sluša, a on nikoga;
komu se svaki mora da klanja, a on nikomu? Zar ima u
zemlji još veći gospodar od njega, kojemu se on u
prahu klanja? Ima, ima — a to je Gospodin Bog! A gdje
je taj Bog, da mu se kralj najedanput na ulici klanja?



— On je u rukama onoga svećenika, koji ulicom nosi bolesniku Svetotuđstvo oltara. Tko to veli — Bog i Crkva. Kralj španjolski odgojen od bogoljubne majke, koja je član prejasne naše carske kuće, vjeruje Bogu i sv. katališkoj Crkvi. I gde! kralj, mjesto da sjedne u kočiju, ponudi ju svećeniku, koji nosi Svetotuđstvo, i pješke slijedi s pratinjom svojom najvišeg Gospodara neba i zemlje, sve do kuće bolesnikove, na čitavom putu moleći.

Dragi čitatelju! I ti vjeruješ tvrdo, da je u Svetotuđstvu nazočan tvoj Bog i Gospodar, Isus Krist, pravi Bog i pravi čovjek. I ja to vjerujem, i naš car i kralj to vjeruje, i papa i biskupi i svećenici i svi pravi kršćani to tvrdo i nedvojbeno vjeruju. Nu stani malo! Kako je to, te naš Spasitelj htjede da bude nazočan pod tako neznatnim prilikama kruha i vina? Dragi moj, to ti je baš ganutljiva stvar! — Nazad deset godina bio je ovđe u Travniku jedan otac, čestit poštari, na umoru. Evo, što mi je pripovijedao sin njegov: „Majka i djeca, svi stajamo oko njegove smrte postolje, tužnim srećem i rasplakanim očima iščekujući čas rastanka. Najedanput digne on oči, bací nemiran, teško zabrinut pogled na nas, djecu svoju, redom svakoga gleda, a jedva dahne rijeći: „Djeco, djeco!“ — klone glavom i dušicu pusti. Možemo li to ikada zaboraviti? Zadnja briga, zadnji pogled, zadnja riječ: to je bilo za nas, djecu njegovu.“ To mi kaza mali gjak, i briznu u plač. O kako je teško pri sreću svakomu oču, kada je na umoru, te vidi oko sebe nejaku, neopskrbljenu djecu; a znade, kakova ih nevolja čeka u svijetu, bez brižnoga oca i vjernoga hranitelja! O kako bi on rado ostao među njima, za njih radio, za njih se žrtvovao! Da je on u taj čas svemoguć; Bože moj, što on ne bi uradio, da ga nemila smrt ne rastavi s djecom njegovom!

Jesi li sve to dobro razumio, dragi čitatelju? — Dobro! A sada me slijedi u sveti grad Jeruzalem. Evo i taj oca i djecu na okupu. Otac znade, da mu je sutra umrijeti. On sada hoće, da se oprosti s djecom svojom. O da ti je gledati u plemenito i ljubazno srce njegovo! Vidio bi žalost, vidio bi tešku brigu za djecu; jer predobro znade, da ih pregolema nevolja u svijetu čeka. Nego čuj: ovaj otac nije kao što su ostali oci; ovaj je otac svemoguć. Što on hoće, to i može. To ti nije bajka, to ti je živa života istina. Ta, pogledaj ga samo: taj je otac naš predragi Spa-

sitelj, Isus Krist, pravi Sin Božji, pravi Bog. A djece nje-gova? To su ti apoštoli, to su ti kršćani svikolici. A zatra-će dragi Isus umrijeti; to on znade, to on i hoće, hoće umrijeti za djecu svoju. Ali rastaviti se s njome, pa ih samu ostaviti na ovom svijetu, u tuzi i nevolji? — To on ne može, to mu ne da Sreć! — On sve može. I on pro-govori: „Ne ča vas ostaviti kao siročad!“ Čemu se on do-mislio? što je izumjela ljubav njegova? — Izumjela je Svetotajstvo oltara! On će osati kod djece svoje pod prilikama kruha i vina. Na oltarima našim ostat će on među nama, tješit će nas, slušat će nas, razgovarat će se s nama, molit će se za nas, prikazivat će se za nas i za grijeho naše, zvat će nas na gozbu Tijela svojega i Krvi svoje.

Dragi čitatelju! Razumiješ li sada, što sv. Otac Leon XIII. veli u najnovojoj poslanici svojoj, da je Svetotajstvo oltara „najbožanstveniji dar, koji je sav pro-izašao iz najdublje nutrinje Sreća Spasiteljeva“? Neprocjeniv je to dar, jer nam tuj ne daje ovo ili ono, već samoga sebe, svega, čitava, sa svim milostima svojim, kojih su mu pune ruke, puno Sreća; daje se kao pomirna žrtva, daje se kao nebeska hrana; daje se kao nerazdru-živi drug i tješitelj naš. Božanstven je to dar, jer nam to daje njegova Božanska svemogućnost, Božanska mudrost, Božanska ljubav. Dar je to iz najdublje nutrinje Sreća Spasiteljeva, jer nam je to sam Spasitelj glavom dao, a iz nedokućive ljubavi Sreća svoga, osamo na zadnjoj večeri, kad nije htio, da se s nama rastavi.

Dragi čitatelju! Imao bih ti još puno, puno toga da kažem; ali moram svršiti. Samo ti ovo još velim: budi Bo-žanskemu Spasitelju zahvalan za ovaj Božanstveni dar Sreću njegova. A kako ćeš? Evo ovako. Cesto posjeti Spa-sitelja u crkvi, i tamo se lijepo s njim razgovaraj, kao dijete s ocem svojim. Ako možeš, a ti slušaj sv. misu i na dje latne dane, pobožno i sabrano. A svetu pričest? Ah! primi ju što ćeš možeš! Sveti Otec zadnju svoju posla-nicu završuje preporučujući čestu s v. pričest. Tim i ja svršujem. To je najvraća želja Presv. Sreća Isusova!



Fra Marijan Jakovljević.

1780—1853.

(Prijatelj Presvetoga Srca Isusova iz Sarajevog Reda.)

 velezaslužnomete biskupu Miletiću*) ne može se ni govoriti, a da se ne spomene i desna mu ruka, tajnik njegov fra Marijan Jakovljević. Kako je ovaj bio istoga duha kao što mu i starješina Miletić, dokazom je već to, što je biskup fra Marijan izabrao stalnim suradnikom u teškim si poslovima biskupskim i vječnim pratiocem kod mužnih apostolskih si putovanja. Nu sličnost ove dvojice muževa ne potječe toliko odatle, što su zajedno živjeli i jednakim se poslovima bavili; nego kud i kamo više odatile, što su obojica gorjeli žarkom ljubavi spram Božeg Sreća Isusova; što su oba, i biskup i tajnik, erpli milosti i pomoći za svoj apeštolski život iz jednog istog izvora, naime iz Presv. Sreća Isusova**).

1. Bogu posvećena mladost

Fra Marijan Jakovljević rođio se u Banjaluci 16. travnja 1780. od oca Marijana i majke Kate od Ivecia iz Vareara. Iz osobite pobažnosti prema padovanskome čudo-tvorcu dadoše mu roditelji na sv. krstu ime Antun, e bi im sv. Ante dijete zdravo uščuvao. Obitelji Jakovljevića i Ivecia bijahu u Bosni ugledne, ne samo radi svoje starine, već i radi izvanrednih vrline, kojim se pojedini članovi odlikovali. Mimogred ovdje spominjemo, da je Antićev (maloga Antuna) djed po očevoj majci bio glasoviti blagovjesnik o. Marijan Bumbar, Banjalučanin, a majčin brat, učeni i vrijedni o. Masec Ivec, Varecaranin. Nu osobite si zasluge stekuše u 17. i 18. stoljeću Jakovljevići u Banjaluci, a Iveci u Varecaru za katoličko svećenstvo: u njihovim bo klijetima i kućaricama verahu se kradom svećenici, da govore sv. misu, da dijele vjernicima sv. sakramente, da katolički puk hrabre i krijepe u sv. vjeri. Od takovih dakle roditelja potjeće Antić i u ovakovim uspomenama on je rastao.

Kada su Antiću bilo tri godine, umre mu otac naglog

*) Srpski Glasnik 1829. str. 56, 77, 106, 127, 150.

**) Še. Hrvatsko počte propovijedi. Dio III. U Zagrebu 1863. – Djelovanje Franjevaca u Bosni i Hercegovini, načrtao fra Mijo Vjenceslav Babinić. Svezak III. U Zagrebu 1887.

smrću; a sirota majka imajući osim Antića još dvije nešto starije kćerki, Lucu i Klaru, ne znadijaše, što će sada.

Domata ostavi ona Banjaluku, te vodeći sa sobom dvije kćerke, a u naručaju nošeci svog Antića, vrati se u svoj zavičaj Varca. Cetreset i više đeljadi brojaše u ono vrijeme Ivecina obitelj pod upravom jednog domaćina, koji odmah Katu i dječiju njezinu uvrati u čislo domaće đeljadi. Nu Bog svojih ne ostavlja. Obje sestre Antićeve udaju se sretno za bogate i čestite trgovce; a njega pozove g. 1791. rogjak mu o. Mato Ivecu, župnik jajački, k sebi na župni dvor. Vodi dakle Kata Antića kao draga Ana svoga Samuela, obučenu bijelim efodom skrovitog, do tada neočitovalog zavjeta svog, da ga predas u ruke duhovnih otaca i da ga za uvijek žrtvuje staležu redovničkome. Tiho tumačeoci duhovni Katina neosmotrenost gledaju takvog zavjeta, pošto se jedinčad u redovnički stalež ne može lako primiti, jer bi se time majke lišile u svojoj starosti Bogom date si domoci i potpore. Ali junakinja Kate ponizno molii, neka bi oci duhovni iskušali najprije u njenog Antića prave zvanje Božije, a ne obazirali su ni najmanje na njezinu starost. „Kada sam ja“, reče Kate, „činila zavjet, čvrsto sam se oslonila na onoga, koji je pravi i jedini otac sviju sirota“.

U Jajcu probavi Antić dvije godine dana na župnom dvoru, gdje nauči čitati i pisati; a za tijem ga posluže u fojnički samostan, i tuj mu bude nadzornikom o. Franković. Ko je samo po glasu bio slavna djela Frankovića i Ivecu, i ko je samo iole poznavao mladog Jakovljevića, taj će se uvjeriti, da je Antić po životu izgledu svojih učitelja još u magjanom srcu položio neoborivi temelj čvrste odluke: obdržavati ne samo zapovijedi Božije, već i savjete evangjeoske, ter kloniti se svijetu i njegovih taština za uvijek. I gle, poslije dvogodišnjeg boravka u Fojnici bude Antić redovnikom sv. Franjo u Sutjeskoj. Taj primi 4. lipnja 1796. redovnički haljetak i redovničko ime Marijan; sljedeće pak godine 4. lipnja položi mladi Marijan u ruke svoga starješine svećano redovničke zavjete. G. 1798. pogje Marijan s drugim mlađicima u Zagreb, da se tamo uči rječitosti i mudrostovju. Svršivši ove nauke izvrsnim uspjehom, posla ga vrhovno starještvo bosansko u Italiju, da se ondje još većma izobraziti u naucima i bogoslovnim znanostima, po kojima bi danas sjutra postao pravim redovnikom i revnim pastirom.

2. Mladi misknik i biskupski tajnik.

Dogje g. 1806. i eto Bosna ugleda opet svog Marijana, nu sada već mladomisnika, potpuno izučena. Tuzla i Lipnica bile su mu prvi vinaogradom, gdje je fra Marijan služio kao duhovni pomoćnik više od dvije godine, ter i danas zvoni u ustima stare čeljadi ime Marijanovo. Udesom nekim vrijasija se osuđenim fra Marijanom, da u svakom slučaju nosi ono, što je teže i čini ono, što je mučnije: njegova pleća bijabu bratski potpor, a umne sile zaklon mlađih, jednakih i starijih dragova. Ovaki zaklon bijaše on staremu župniku o. Mati Kristićeviću i četvorici svojih drugara, kada je god. 1809. postao duhovnim pomoćnikom u prostranoj župi Gučoj-gori. Ovako kroz dvije slijedeće godine u samostanu lojnicičkom nošaše on jednim mahom breme učitelja mlađeši, stalež redovničkome namijenjene, i propovijedačka. U istom ovom samostanu bude uzvišen na stolicu učitelja mlađeši duhovne i rukovoditelja novaka.

Kada al' god. 1813. imenova ga biskup Miletić sv. jem tajnikom. Otada pa sve do godine 1824. fra Marijan kano Barnaba sv. Pavla slijedio uzastopce apoštola bosanskog, Miletića, na svim putovanjima njegovim po cijeloj Bosni i Hercegovini. Zajednički s biskupom radio, donosio posvuda blagoslov Božiji, i vjerne utvrgjavao u pravome kršćanskom životu.

Ovo vrijeme od god. 1813.—1824., dok je fra Marijan obavljao službu tajnika kod biskupa Miletića, za nas je štovatelje Presv. Sreća Isusova veoma važno i zanimivo. Fra Marijan bijaše svjedokom svake riječi, što ju je u gorljivoj revnosti svojoj biskup narodu govorio; on je slušao, kako biskup narodu preporuča, da štuje Presv. Sreća, da u nj stavlja cijelo pouzdanje svoje; pa i u svagdanjem razgovoru čuo bi biskupa prečesto, kako lijepo zbori o pobežnosti spram Bož. Sreća. Tako fra Marijan sve to više uzljuhi Isusa i Presv. Sreću njegovo, te je vazda sve dublje prodro u duh ove pobožnosti, i slijedeći dogagnjaj baš nam krasno pokazuje, kako je fra Marijan znao žrtve doprijeti iz ljubavi spram Presv. Sreća.

G. 1824. zašeli biskup Miletić osobno otidi u Rim, da izvijesti sv. Stolicu o stanju svoje crkve; nu starost, slavost i razne druge okolnosti ne dadoše mu to, ter on za to mjesto sebe posla tajnika si fra Marijana. Obaviv u Rimu

fra Marijan sretno poslove svoje, vraća se natrag u milu si Bosnu; nu za njim putuje istodobno pismeni poziv sv. Stolice upravljen na biskupa Miletića, da bi se fra Marijan ponudilo dostojanstvo biskupa sv. Sofije i apoštolsko namjeseštvu u Filipopolju. Ovaj se glas u brzo raznesa po cijeloj Bosni; svagdje je veselja malo, žalosti mnogo, govora nimalo — svaki je samo želio znati, što će sada učiniti fra Marijan, kojim li će on pravecem udariti.

Fra Marijan obrati se vrâdom molbom na Bl. Gospu, te ju poče svim žarom srca svoga usrdno moliti, neka mu ona isprosi svjetlost, e bi upoznao, što bi po nj najbolje bilo. Fred Gospinim žrtvenikom pretresavaše fra Marijan u dugom i pomnom razmišljanju ona nađela, što su mu u mlagjano srce bili usadili Iveci i Franjković, a kasnije starješina mu Miletić, naine: da valja slijediti stope ubogog Isusa, povagjati su za primjerom sv. oca Franje živjeti život stroga apoštolski itd. I tada vidi s jedne strane, kako on sjedi na biskupskoj stolici sa sjajnom mitrom na glavi, u velikoj časti i dostojanstvu; s druge pak strane, kako on stoji kao siromašni fratar i vjerovjesnik među svojim pukom okrunjen trnovim vijencem teških hriga, te mu se pričini, da je onako sličniji Spasitelju svome i draži Presv. Sreću Isusovu. I poslije ovakog dugog razmišljanja i vruće molitve razriješi čvor jednim mahom. Svetoj se Stolici zahvali lijepo na ponugjenoj mu časti; mjesto biskupskog ravnika ustupi drugome, a za se odabra čedan, nu apoštolski život kao župnik u mukotrpoj Bosni.

(Svršit će se).

— * —

Majka Božja Kutjevačka.

4. U novoj crkvi.

(Godine 1773). dogje stara opatija s novom, uz nju sa građenom crkvom, u ruke vlasti. Školska zaklada požeške gimnazije, kojoj je bila pripušćena, pokloni crkvu g. 1774. župi kutjevačkoj.

Lijepa je to bila crkva. God. 1708. bijahu tu Isusove podigli glavni oltar; g. 1716. dva pobočna oltara; g. 1731. zvonik, a g. 1732. obnovili i povećali svetište (prezbiterij).

Zupnik kutjevački s početka (od g. 1774.) služio je obje crkve. No budući da je stara, drvena crkva već posve bila trošna i klimava, napustiše ju g. 1786. te ju, ne zna se kada, i sasvim razgradiše. Propovjedaonici i Gospin oltar prenesoše u novu crkvu, koja postade, i da danas ostade župna crkva kutjevačka.

Propovjedaonica još stoji, starih dana časna uspomena. Nu oltar bujaše tako crvima istočen, te se napokon g. 1889. morao iz crkve maknuti.

Tekar g. 1899. načini se sadašnji novi oltar, što ga naša slika (str. 189.) prikazuje. Nije to glavni oltar crkve, već stoji na strani evangjelja. Ured oltara evo stare, čudotvorne slike u strom okviru od god. 1762., samo što se je iznova lijepo pozlatio. Desno i lijevo od čudotvorne slike stoe sv. Ciril i Metod, a ispod slike k ip Sreću Isusova, koji posvjedočuje, da je i tude Bl. Gospa bila put k Presv. Srcu Isusova. I doista se je isti dan kada se je blagoslovio novi oltar, dne 2. lipnja 1899., svečano u župi uvelo i Apoštolsko molitve, koje danas broji do 150 upisanih članova.

Promotrimo pobliže čudotvornu sliku Majke Božje kutjevačke! Nije to nikakovo remek-djelo umjetnosti. Ali se vidi, da je pobožna ruka vodila slikarski kist, te pobožna čuvstva i slici udahnula. Majka Božja, okronjena kao kraljica, visoko u oblacima stolje, noseci na lijevoj ruci maloga Isusa. S desne i s lijeve strane lebdi po jedan Anggeo. Dolje su na desnoj strani slike: sveta Katarina mučenica s paomom u ruci i kotačem do nogu; a na lijevoj je strani: sveti Antun Padovanski, držeći na desnici knjigu, a na knjizi maloga Isusa.

S ovoga drevnoga prijestolja milosrgja, Majka Božja kutjevačka i danas još podatljivom rukom vjernim štovateljima svojim dijeli velike milosti vremeni i vječne. Znade to bogoljubni puk kutjevački, koji toliko puta u potrebanju svojim iskušava moćnu i ljubaznu desnicu Majke svoje nebeske; znade to njihov župnik, koji dobiva i usmenih i pismenih zahvalnica Majci Božjoj kutjevačkoj.

Zahvalni narod i danas u velike štaje ovu čudotvornu sliku, te se rado pred njom moli.

Dan pako Po bogđenja Bl. Djevice Marije (2. srpnja) drži se od čitave župe kao velik blagdan. Ne radi se, a crkva je gotovo sav božji dan puna pobožnoga na-

roda. Dolazi dosta i stranoga svijeta. Na Malu Gospu (8. rujna) opet je velika naloga štovatelja Marijinih, od kojih do osam, do deset stotina prima svete sakramente.

O kakovo te čuvstvo pobožnosti i pouzdanja u Blaženu Gospu obuzdrnije, kada nared, svećano ulazeći u crkvu, baš od sreća pjeva:



Pomoćnice Hrvatske
Moli za nas!

Oltar čudoizverne Gospe u Kutjevu.

Hvaljen Isus i Marija!
Hvaljen Isus, dvor nebeski!
Hvaljen Isus; draga Gospo,
Sve Te selo pozdravilo,

Srednje, malo i veliko:
Da ozdraviš sve bolesne,
Da utjebiš sve nemoćne,
Razveseliš sve žalosne!

Kako te u dno duše gane, kada se na polaska ga-
nutljivo pjeva:^{*}

Jedno naše sreće evili,
Jer od Tebe put nas dili;
Ah! pregorke za nas riči:
Od preslatke Majke ići!
Majko draga i ljubezna,
Ah, nemoj me ostaviti!



Oružnici — Božji ugodnici.

(Cetica iz tijesta.)

Nevidno grožje dozorilo i otrgalo se, a blaga je-
sen istom osvanula.

Dobri Isus želio, da i duše urode nebeskim
plodom pokore, pa u moj rođni S. uputio marnе poslenike.
Narod ih srčano dočekao, a još bolje slušao.

Nego, brato, nije zgodna ni potreba, da ti sve na tanko
kazujem: iznijet ću ti samo ponajljepši evijetak iz kise
uspjeha svetih Poslanstva, da ga se narajiš i dadeš hvalu
Bogu.

Med pukom biva, koji gruo k riječi Božjoj kô ov-
ćice na sô, vijgalo se i dva oružnika — vijgalo ih se i
kad sunce nastaje, i kad veđer lijeđa. Regbi nâ da ih sad
vidim, gdje pred pobočnim ôtarom bl. Gospe pobožno slu-
šaju vič. Oca. Uprav sam se divio.

Ali što je glavnije i Boga ugodnije, shvatišće eve
dvije plemenite duše slatku istinu onih Isusevih riječi: „Tko
blaguje moje tijelo i piye moja kry, ima život
vječni, tja ću ga uskrisiti u najposlijednji dan.“
(Iv. 6, 55.) Shvatišće i odazavaše se.

* Iz knjige: Ostavka Bl. Dj. Marije. Utjeha u krizu. Budimpešta
1888. Tiskara Koloniane Rose.

I gled! — Angeoska je gozba jer gotova. Isus je raskrilio ruke, a rajski zborovi pjevaju nedohitnu pjesmu ljubavi . . .

A oružnici? — Otpasnače svoje sablje, pa u svečanoj odori ponizno pristupaju k izvoru života i svetosti.

Bijah duboko gasnut . . . I nehoti mi pade sa um naš premilostivi Vladar i njegova ljubav prema svetotajstvenom Isusu. A ovo su, pomislik, njegovi oružnici, poput njega Božji ugodnici!

Sjetib se i onih riječi Apostola ljubavi: „Kralj kraljeva i Gospodar gospodara“ (Obj. 19, 16.) — pa se duboko poklonih veličanstvu Boga-Čovjeka . . .

Megjutim se smiješilo zlatokosno jesensko jutro, i ne sluteći o skorim sumornim dnevima . . .

DRAK

Vjesnik.

— **Rim.** Okružnica sv. Oca o presv. otajstvu oltarskom. Okružnica sv. Oca, izdana u oči Tijelova, raspravlja o presv. otajstvu oltarskom. Leon XIII., veliki štovatelj Sreća Isusova, nije ni tu zaboravio, da nam prozbori koju i o Bažanskom Sreću Spasiteljevu. Namah u uvedu ugodno se sjeća svjetske posvete Presv. Sreću od g. 1899. On nas uvjerava, da mu je već sama spomena na to usred teških i gorkih briga izvorom blage utjehe. Prelazeći na svetotajstvo oltara, veli, da je ono najbožanstveniji dar, koji je sav proizašao iz najdublje nutritije Srca Spasitelja, koji „seljkujuci Želi“ takovo usko sjedinjenje sa čovjekom. Na koncu okružnice nuka sv. Otac osobito svećenike, da bi na svaki način promicali slavi i štovanje presv. euharistije, te odgovarajući željama njegovom Presv. Sreću, da bi sva srca ljudska pozivali i vodili k spasenosnim izvorima ovoga tolikoga sakramenta i tolike žrtve.

— **Napulj** (Talijanska). Sastanak Presv. Sreća Isusova. Mjeseca lipnja, od 20. do 24., držao se u Napulju, najvećem gradu Talijanske, svečan sastanak u čast Presv. Sreća Isusova. Sudjelovalo oko dvadeset nadbiskupa i biskupa, među njima i više kardinala. U krasnim govorima isticali ponašbolji govornici, od kako je zamašne ko-

risti pobožnost k Presv. Sreću Isusovu za pojedinca, za obitelj i za čitav javni i socijalni život. Vjersko oduševljenje u gradu bilo je sveopće. Na oči se je moglo vidjeti, kako pobožnost k Sreću Isusovu, ovo zadnje, nu najuspješnije sredstvo, doista silno svagdje znade na novo uspiriti u srcima kršćana na polu već obumrli ljubav k Spasitelju svijeta.

— **Rijeka.** Spomenik Spasitelju svijeta. Dne 22. lipnja svečano se blagoslovio spomen-križ, koji će potomcima navještati o vjernosti riječkog naroda Isusu Kristu, Kralju XX. vijeka. Veliki ophod onamo krenuo s vojničkom glazbom. Išticali se Trećoreni sv. Franje, zavod Sreća Isusova, Kćeri Marijine, bratovština Bl. Dj. Marije Žalosne i kongregacija mladića. Na Belvederu mnogobrojni slavoluci. Preč. g. župnik prije blagoslova progovorio o prevelikoj ljubavi Spasiteljevoj, kojoj smo dužni ljubav uzvratiti. Došla procesija i iz Drenove.

— **Janško brdo** (Kranjska). Kresovi Sreća Isusova. Uoči blagdana Sreća Isusova vidjelo se na vrhu Janškoga brda kod Ljubljane svu silu kresova, koji su gorjeli na čast Sreću Božanskemu. Svi su ovi kresovi pričali, da slovenski narod ljubi Sinu Božjeg i njegovo Presv. Sreć. Kako bi to lijepo bilo, kada bi se obličaj, da se pale kresovi noći blagdana Sreća Isusova, sve to više raširio! (Domoljub, št. 12. u broju od 19. junija 1902. str. 187.)

— **Podhum** (Hercegovina). Vrijedni župnik, fra Rafo Čondrić, svake prve nedjelje u mjesecu drži sa svojim stadom pobožnost k Presv. Sreću Isusovu, pred krasnim olтарom i kipom njegovim, što su ga u tu svrhu nabavili. I Glasnik Presv. Sreća našao si je tuj svratište, te je svaki mjesec srdačno dočekan.

— *—*

. Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se dotičnik ne podaje po imenu i prezimu, ne mogu se nikako uvrstiti.

Uredn.

III. Izvor milosti duševnih

A. Razni putevi k Sreću Isusovu

— Po slici Sreća Isusova. Slavonija. Moja kumica hujšće opasno oboljela. Sva lječnička nastojanja bijaha bezuspješna. Bolesnici primi-

čala se zadnja ora. Stadih ju nagovarati, ne bi li uzeila na se škapular Sreća Isusova, i s Bogom se pomirila. Nu ona me više puta oštro od-bila govorila: »Mamte me se! Ne govorite mi o tom; ostavite me na miru! Teška tuga stiskala mi srce. Vratim se kući, pomolim se Boži Srecu, uzimem škaplu Presv. Sreća, te se opet uputim bolesnicu. Slavim joj slijden na pesu, baš kad je spavala. I gle magle promjene, gle milosti Boži Srečanički otvorili mi, a prve poj riječi bile: »Ah, kato bila se rado ispovjedila!« Prizgavim ju namah za sv. ispovjedi, koje ona valjda već osam godina nije učinila. Skrivenim Srećem i velikom poboljšanjem primila je sve sakramente umirovljenih, i škapular karmelitki. Od toga časa bolesnica sasvijem se je promijenila. Postala je mirenja, čestu je zasivila Presv. Sreću i Ujhilu je škapular Gospin; i tako je blago u Gospodu usmrla.

— Po štitu Sreća Isusova. Piše nam jedan gumanisalac: Hvala Presv. Sreću, što smo napokon postigli ono, za što smo se već odavna vrude njezini moliti: obraćenje mojega djeđa. On star, pa se tako razbolio, a o sv. sakramentima neće ni da duye. Ta već pano godina nije mario ni za Boga ni za crkvu. Ja potajno prijevrstim nad posteljom njegovom jedan »štít Sreća Isusova«. On to zadržao gledao, pa pita: »Što će mi to?« Na ipak se ne vazi, da odstrani »štít«. Prva pobjeda Sreća Isusova! — pomislimo i stanemo još pouzdanje njezina se moliti. Napokon ga upisimo, bi li mu u volji bio posjet oca A., baremoga eparopjevidnika. Starac se na to radijut, slutedi namah, kada to lišta. Sta doma, nego ustrajmo u molitvi! Igle, iznenada starac diđ sam israziti želju, da bi radio viđe oca A., kojegu nije ljeđno poznavao. I hvala Bogu! imao je velebit, očas A. daš vremena, te namah počinio djedu mojemu. Osaj ga veoma prijatno došao. Ne progrijni ni pô ure, a već ga je velebit otac uz milost Božiju obratio tako, te je u mjestu primio sve sakramente umirovljenih. Mi smo prezentirali ove otevrdne mimoći Sreća Isusova. Tri godine dana bijasmo se molili za ovo obraćanje. Slava pobjedonošnji milosti Sreća Botaničkog!

— Po Glasniku Sreća Isusova. Hrvatska. Nijesam ja prije marnila za Sreća Isusova. Imani, kada se u nas uvela bračovština i blagoslovio oltar Sreća Isusova, nimesam bila ni prisutna. Samo nekako preko vođe dadeb mi upisati u bratorstvima. Nu ova godine dogje mi u ruke »Glasnik«, ja se prepljatim, a čita uđi ga, sreć mi se malo po malo poče obraćati k Presv. Sreću Isusovu. Slijedi mnoge zahvalnice, odjedin devenicama uleti se Sreću Isusovu za jednu veliku milost, za koju već odavna bez uspjeha moljih. Nekom obetah, da cu možiti devotniku, a već mi je želja bila učilana. Zahvaljujem dalekje Presv. Sreću, što me je po Glasniku svećenjici milostivo očaralo, te mi dušu trgo je okova grjeha, i Mo nam u kudu žalje mir, veselje i napredak. Čvrsto sam odločila da vijeka štovati Presv. Sreću Isusovu, kupom i budi hvala i slava na vijek!

— Po devenicama k Sreću Isusovu. Bosna. Neka poboljšna majka bila je zahrinuta sa sinom, jer ovaj već došlo vremenu, pa ni u blagdane ne bijede u crkvu, a o sv. ispovjedi ni čuti. Nagovarala ga je dugo, molila ga na svaki način, i drugi poboljni ljudi nagovarali; ali on za to ne htje. U toj avojoj ženski potuli se majka nekoj zvojoj surjadi, i upisa ju za savjet, što ima činjeti, te joj se sin vrne na pravi put. Ona joj svjetova, kao usprješno sredstvo, devenicu k Presv. Sreću Isusovu. Majka odmah te i udini. Tek što progje nekoliko dana, sin je slik, a

da ga za to nije nikko nagovurao, na blagdan »Gospe od Angjelas« otiošao u crkvu i tu se skrutošno isporučio ga i pričesto. Od tada svakoga je blagdana u crkvi.

— Po ustrajnoj molitvi. *Hrvatska*. Iz kruga kršćanskoga odjeća je zahvala širom vaskonog svijeta, pa neka danas odjeckne i česna harmonija zahvalnosti iz slabih prudi kleti, što joj je Bož. Srce spasilo dobrog oca. — Ima tomu po prilici 18 godina, kako je zajedno uz sakrament ženidbe zadnji put primio sakrament pokore i sv. pridest. Od tada živio je dan na dan ne mislio ni na smrt ni na neumnu dušu. Kad mu je milost Božja koji per življe dnevnju žlicu savjeti, znao je reći, da nema prilike, a uz to po starom običaju ostao vesec i bezbrizan. Ja bijah još djetetom, kada mi suvu sretku misao, da se molim Presv. Srcu Isusova za obraćenje oca. Tri sam godine molila, nu nikakav se uspjeh ne pokazivalo. Ja ne klonuh nadom, nego se četvrti godine stadiom još pouzdanijom moliti. I doista, još se četvrti godina nije navršila, kad se on žemir s Bogom i primi sv. pridest. Botansko mu je Srce dalo milost, te se je obratilo.

— Po molitvi čitatelja *Glasnika*. *Dalmacija*. Evo i mene, da vam javim jednu veliku milost Presv. Srca. Nakad nekoliko mjeseci dogodio amo kao zapuščki pomoćnik. Kazala mi za jednoga projekta, koji se sastvom odaleđio bio od crkve i sv. sakramenata. Još su mi isporijedali, kolito je muke stalo mogu predstavnika, da ga nagovoriti. Tako sam se i ja slabo nadao, da bih ga mogao nagovoriti. Ipak sam tri puta o tom s njim govorio. Nu on uvijek obećaje, da će doći, ali »kada bude imao vremena«. Razumio sam, da ne će, 30. prosinca 1901. isporijedati u jutru kod kuće, kad između pokornika icti može u sobu rečenoga projekta. Ja ga radostan pomirio s Bogom. Htjedes ga isto jutro pridestiti; nu on se ustražavao i zamolio me, da ga pustim nekoliko dana, a bi se bolje pripravio. I on održa obetanje, te se u subotu klijednja posve s Bogom pomirio i Spasitelja u sreću primio. Sutradan, u nedjelju, došao u crkvu, i tako se eto opet privukao crkvi.

Pa odakle ta nenadana promjena? Onaj dan, kada je on došao na sv. isporijev, bila je u »Glasniku Presv. Srca Isusova« kao posebna nakana članovima Apoštolske molitve označena: »Obraćenje javnih grješnika«; a sutradan: »Obraćenje otvrdnijih grješnika«. Posto sam tih dana odviše morao isporijedati, nijesam odmah zavirio u Glasnik, da vidim posebnu nakamu. Inade ju obidnjem svakoga jutra pročitati, i posljednu molitvu ujedno namijeniti na te nakane. Ovaj put opažih te nakane tek dva dana kasnije. Ja se nagrij u čudu, i zamislim se događih do uvjerenja, da imam obraćenje onoga zapuštenoga projekta u prvom redu prijeti molitvama tolikih tisuća Hrvatača Presv. Srca Isusova, koji me, kako svaki dan, tako i onoga dana prikazade sve svoje molitve, djela i trpljenje, osobito i za nakane u Glasniku označene. A neka tajna poboda nije mi dala mira, dok vam ovo nijesam javio, ne bi li se čitatelji Glasnika još revnije molili Presv. Srcu za nakane Apoštolske molitve. Živjelo Preve. Srce Isusovo!

— Po revnosti jednoga trećoročca sv. Franjo. *Bosna*. Imam u mom seoci ljudi, piše jedan sećajnik, koji jako razkaljenio i stramotno živi. Jedan moj rođak i imenjak bio među njima prvak, a osamdesete godine pozvao ga, da bude predsjednik njihova društva. Meni se to dale ma ţao, pa odredila ečiju konzumu, što god uzmolim, što uspo-

stim, što se isporjedim, što nštamt, što mđostinje uzdijelim, što u trećem Redu obreda uvrštim; sve to na poštenje Presv. Srca za toga svoga rođaka, da bi se Presv. Srce smilovalo, da on ne bude više član tog društva, već da bude član društva trećeg Reda sv. Franje. Dakle ja počeh ovo korizme moliti i postiti. Ja uzeх knjigu: »Marijin mјesec ili niz govora . . .», pô pogioh u večernjakad u ovoj kući itaj, njekad u onoj kući itaj, a moјi se seljani kapi oko mene i divani „zazpovaraj se“ svaku večer ili preko večer (svake druge vederi). Pa dao Bog, i moј rogjak dogje tude, i poča služati. Malo pa malo, a ja njega upisah u tredi Red sv. Franje, a utac povjerenik odredi oblađenje na dan sv. Josipa, dne 19 ožujka. Ja počen u to ime, sve za njega, devetnicu sv. Josipu, obećam se na taj dan ispojediti i pridobititi, zavjet trećeg Reda ponoviti i papin blagoslov primiti. Pa gde, hrđe i seće, ne prevarih se! On se obute u haljinu trećeg Reda, pa ne samo on, već još 23 člana s njim. Kedike meni veselje! Nas bilo šestero, a na taj se dan broj pomnoži polako! Ja sam tu veber njega pozvao mojoj kućici, i sve moje novaka i služitelja i dva vjeđenika na veselje, pa sam sve nadario po jednom knjigom, a njega sum ponajbolje nadario: dao sam mu moj pojas sa sebe i škapular. Iza toga dne 6. travnja bude trećoredska promjena, i po glasovanju braće i sestara dopane mene čast služitelja, a ja uzeх njega sebi za tajnika.

Eto vidite, što može Srce Isusovo udiniti: od predsjednika društva raskušnogčeg učini tajnika trećoredskoga. Hvala i slava Presv. Srca Isusova hlijede i hlijade putu. Što me je ustašalo! Ja molib samo za njega jednoga, a ono meni dade dvadeset i troje u tredi Redu; pa sada rade se, najmanje u župi, a najviše u trećem Redu. Evo sada opet na dan sv. Ive Krstitelja obude hujjan detrašest iz našeg sela. Potecite svi puci na zahvalnost, da se zahvalimo Presv. Srcu Isusovu, jer nas je malina. Nastojte svu dijoci Škriki poboljšati Srca Isusova; a i mi čemo nastojati, koliko bude moguće. Moji su seljani vedim dijelom u krativu Srca Isusova, a koji nijesu, želi ih i nositi natpis: »Stanil Srce je Isusovo sa mnom! Dogji kraljevstvo Trojice! Hvaljen Isus i Marija!«

— 33 —

Lija brzo dolijala.

Ima tomu već 30 godina, otakao poljski Isusovci u Krakovu izdavaju mali Glasnik Presvetoga Srca Isusova. Taj je časopis uređen u obliku molitvenika, stoji kao i naš „Glasnik“ samo 48 filira (bez poštarine) na godinu, te je vanredno omilio poljskomu narodu, jer ima sad 150.000 pretplatnika, koliko nema nijedan drugi „Glasnik“. Uz ovaj uspjeh našao je poljski Glasnik i zavidne protivnike: socijalne demokrate, kojima je u opće svaki napredak katoličke Crkve trn u oku.

Vuku se probtjelo nedužnih ovaca, ali ga odaje koža, te sve bježi od njega. Šta će jadan? Previjanac je, pro-

metnut će se oveom, obući će ovčiju kožu. Ele sad ima putovnicu, te mu je sve prosto.

Godine 1900. stanu socijalni demokrati izdavati protivnički glasnik s naslovom „Misije socijalnih demokrata“. Taj je časopis izvans na dланu sličan poljskomu „Glasniku“, baš kô jaje najetu. Nadali su se naime, da će ovako prelastivši bezazlene duše lakše razodjeti svoju mudrost i proturiti je među narod katolički. Ali je varka ipak odviše udarila u oči. Svuda je pušk na jednostvno dopao šaku. Lija brzo dolijala!

Iz lisanice naše.

— Hrvatska — žrtvenik Ijubavi. Poboinost k Presv. Srcu — tako nam piše jedan pravnik, vatreći Hrvat. — najdraži mi je od svih. Ni koja nemu toliko koristi kô što ova. Odavno grijih Ijubav prema Presv. Srcu, te nastojim da poboinost spram njega što više raširim. Stoga sam ovijek dana sakupio preko 20 preiplatnika u našoj vruči, pa dalio Presv. Srcu, da se svukuda magje revnijeh štitelja ove Božanske poboinosti, pa da naš »Glasnik« do skoro zaokupi poboinja srca cijelog naš hrvatskog roda od Triglavu do Lovćenja, od Drave do sinjeg hrvatskog mora, da ovo bude »odsahrana zemlja Prevestnika Srca«, da cijela Hrvatska bude žrtvenik Ijubavi prema Presvetomu Srcu; da naše gore, lizi i doline, bistrе rijeke, s nje more, da sve odaje slavu ovom Božanskemu Srcu, koje ljubi neizmerno hrvatski bijedni — ali južniji narod! *

— Učiteljica Srca Isuseva. Piše nam jedna ravnajuda učiteljica iz nekoga hrvatskog grada: »Uvela sam u mojem razredu, a isti se običaj, hvala Bogu! i u drugim razredima mojega zavoda ovim, da učenice naše poslige obitljivih molitava pridaju pobotni uzah: »Sve na veću slavu Božje i Blažene Djevice Marije, i: »O Isuse, srce moje: neka bude vazda Tvoje! — Svakoga prveg petka mojim s mojim učenicama blanje Presv. Srca Isuseva i posvetnu molitvu, ar to pjevamo himnu: »Do nebesa nek se ori.« Nadam se, da će mi Presv. Srce dati milost, da povjerenu si dječici uzgajam u strahu Božjem, te postanu dobra dječa Božanskoga Spasitelja.» (O. M.)

— Zanimivi preiplatnici. Jedna povjerenica u Zagrebu ima vrlo zanimive preiplatnike: Hrvate, Krasjce, Štajerce, Nijemce, Madzare i Francuze; staro i mlađe, najstarijemu 80 godina, najmlađemu 8 godina; otmene i sirote, gospodu i gospogje, siuge i sluškinje. Mnogi od njih uplatiš za sirota. Jedna plati jednoj siroti odmah za dve godine. (8. Kl.)



Prva sv. pričest jednoga nadvojvode.

3. „Danas je lijep dan!“

Mejutim se nebo već od dva dana navuklo sivkastim poput olova oblaćima, koji ga sasvijem prikrili. I kiša je kad i kad škropila. Zahrinuo se mali nadvojvoda, teško se zahrinuo. Ta, kakav će to biti dan prve sv. pričesti? Dubovnik će mu kô od šalo, nu pouzdano: „Dragi nadvojvodo; ako Vi danas zaplaćete, nebo će se sutra smijati; ako li se Vi danas smijete, nebo će sutra plakati!“ I doista su se naskoro biser-suzice eaklike u očima novinoga dječaka, kada se kajao za male svoje grješke. A nebo je to gledalo, pa se preko noći razgalilo.

Kada osvanulo, svako je u briži tiho otvorio prozore: — ni najmanjeg oblaćea nema na plavetnom svodu!

Duhovnik htio, da sâm probudi maloga nadvojvoda na najljepšem danu njegova života. Mali otveri oči, protare ih, te će blaženo: „Danas je lijep dan!“

O da, da, bio je to lijep, prelijep i prekrasan dan — dan prve sv. pričesti!

Obukao mali nadvojvoda noye crne haljine, sa veoma širokim bijelim ovratnikom.

Onda se Bogu molio. Prije nego će poći u crkvu, opet će kleknuti do nogu svojega duhovnika, da još jednom primi sveto odriješenje. Ilijede posve čista srca da pogje Spasitelju u susret.

A sad ga eno, u sredini presretnih svojih roditelja, za njim braća i sestre i cijeli nadvojvodska dvor, sve u najsvetijem odijelu. Tuj se blistale zlatne kolajne na prsimu junaku; tuj šuštale svilene haljine otmenih gospoginja. Kuće u gradu bile su iskiđene sagovima i nastavama, a narod mnogobrojno uz ulice stajao i s počitanjem motrio rjetku povorku. Mali nadvojvoda kô da sve ovo i ne vidi i ne čuje. Sa svijećom i molitvenikom u ruci, šuteći i oborenih očiju, u najvećoj je sabranosti hodao. Došavši do stolne crkve, orgulje zaaviraju carevku, a on zauze svoje mjesto u svetištu (prezbiteriju). Tamo je za nj bilo pripravljeno ervenim baršunom pokriveno klečalo, tik ispred velikoga žrtvenika. Desno i lijevo prejasni roditelji, braća i sestre.

Iza evangijela umukoše orgulje. Duhovnik će, da još jednom prozbori mladome nadvojvodi. On mu predoči dragoga Isusa, gdje mu radostan ide u susret, da ga nježno privine na Presv. svoje Srce, da ga blagosloví, da se s njim sjedini, i da mu ništa ne uskrati, što će u taj blaženi čas u njega moliti.

Kada se napokon svećenik sa Presv. Tijelom Isusovim približio malomu nadvojvodi, i opazio ozbiljnu njegova sabranost i živu pobožnost, što mu se odrazivala s angješkoga mu i od ljubavi k Isusu ražarena lica, činilo mu se je, kao da pričešta, ne smrtnoga čovjeka, već pravoga angjela. Za pravopričesnikom primile i sretali roditelji, sestre, uzgojitelji i ostali dvor, među njima dva podADMIRALA, Presv. Tijelo Isusovo. Prostrana je crkva bila dupkom puna naroda, koji je gledao krasnu svećanstvu.

Mali nadvojvoda nije iz prve sv. pričesti zaboravio, da obnovi posvetu svoju Presv. Sreću Isusovu. I dok se je još pobožno razgovarao s Božanskim si gostom, eto ga pozovu, da se s njime rastane, pa da se povrati kući. Bilo mu to mučno, kako je to kasnije priznao. Prebrzo su mu minuli ovi sretni, nezaboravni časovi čiste, slobodne, nebeske radosti. Kô da su ga silom istrgnuli iz ogrljaja Božanskoga Spasitelja, s njegovom preslatkoga Srca! Onoga je dana više puta žalio, što nije mogao dulje hvaliti Boga za sv. pričest.

Poslije zajutraka ponudio on redom svakomu svoje spomen-sličice. Kada dogje do svojega „patra“, nije čekao da on izabere, već mu brže ponudi jednu lijepu sličicu prijetivči: „Uzmite ovu, na njoj je Sret Isusovo!“

Poslije podne evo opet carskih visosti u stolnoj crkvi. Sad će prvo pričešnik da obnovi krane zavjete. Bio je vrlo svečan čas, kada je dahovni govornik stao pozivati za svjedoke toga znamenitoga čina, ne samo roditelje i prisutne, već i preminule jer članove prejasne i bogoljubne „habšburške kuće“. Oni su, vjerni do groba krasnim svojim zavjetima i katoličkoj Crkvi, već izvojštili raskošni vijenac, te sada s neba radosno gledaju, gdje mladi njihov potomak kroči slavnim stopama njihovim. I on ustade. Jasnim i odučnim glasom odreće se on vraka i svijeta, obeća vjernost Bogu i Crkvi, javno isповijedajući vjeru katoličku.

Da Bog, ovaj lijepi dan ostao u neizbrisivoj uspomeni nadvojvodi Karlu Albrechtu!

Najmlađa preplatnica.



Limpijan se zove ovo trogodišnje dijete, koje iz ova sličice na pola otvorenim ustima i velikim sanjarskim očima želi u čudu tebe gledati. Tek što je mala Olimpija naučila govoriti, a već je naučila junaka posvetnicu hrvatske omladine: „Do nebesa nek se ori!“ Mala je gojenica češ sa milosrdnicu u Zagrebu. Kad joj mati dogje u posjete, odmah će ona s mamicom i sa prisutnim sestrinama igrati „škole“, i prvo će biti: „Ruke na klupu, sad čemo pjevati: Do nebesa!“ pa počne

sitnjim svojim glasom. Mama, franceskinja, dakako šuti, dok će sestra s njom pjevaju. Sada će „Olima“ zapovijedajući: „Mama, pjevaj!“ — pa kad to ne pomaže, onda će ju podragati pa zamoliti: „Draga mamice, pjevaj!“ pa ponovo počne. Draga li je u taj čas!

Taj mali vojnik pod zastavom Srca Isusova, koji pjevajući starije bodri, već je i pretplatnik Glasnika Srca Isusova. A čita li ga? Ne čita još, nego ga samo malim ručićima prelisti i sličice gleda. Ali jednoć, bude li Olima veća, onda će u Glasniku, evo baš ovdje, čitati, da je imala dobru mamicu, koja je ne samo u svojo ime pretplatila za jednu sirotu, već platila i u ime svoje kćerke za drugu sirotu; ona će čitati, kako Presv. Sree blagoslovio obitelji, gdje se Ono stoji.

Kad bi sve majke ovako upućivale svoju djecu i u ovakovim prizorima uživale, koliki bi plod dosegli ti nježni evjetiči! Na što se danas priučavaju djece, u čem se uživa, na što se troši! Nije onda čudo, kad blagoslov Božji izmiče iz obitelji, a nesretnu obitelji čine nesretna domovina!

(S. Kl.)

Iz ljestvice naše.

— Pjesma posvetnica u mnogim je krajevima ne samo omiljena, već i cijelom narodu veoma užla u velju. Tako ju n. pr. u Gradiću kraj Krijevca (Hrv.) svake nedjelje i hladnata po svršenoj sv. misi sav narod složi pjeva.

— I moj mali žid — pripovijeda jedna vještice — pjeva pjesmu posvetinu kao u skladu s našim katoličnjama. Ove se samo kada jedna drugoj malo načmjeha, pa je tu i tamo i koja obodri, da neka samo još glasnije pjeva. A kako se veseli onda, kad vide, da ih je poslušala!

Na lakinim krilima.

Digni krila laka.

Pjesmo moja mala —

Ma da su Ti slaboj

Krila malaksala.

Digni krila laka.

Štrom doma leti —

U grudima mladić

Zanos hudi sveti . . .

Za Božansko Sree,

Za nj ih Ti raspali —

Ne bi l' Sreću Božjem

Svoja sreća dali? . . .

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 11. Studeni 1902. God. XI.

Izdaji mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen
ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u studenom.

(Blaogoslovana od sv. Oca pape Leona XIII).

Prava ljubav k pokojnicima.



ujan je prošao, a listopad na izmaku: svaki misli na dušni dan, koji se primiče. Mnoga tužna udovica, mnoga bijedna sirota, mnoga majka, mnogi otac misle i govore, kako će nakititi cvijecem i svijetama grobove svojih milih i dragih. I kako ne bi? Ta prava ljubav i preko groba traje. Može ti nemila smrt ugrabiti tvoje drage očima, no stru nikada. A osobito na dušni dan oživljuje ljubav k mitim pokojnicima; bude se elatke i neizhrisive uspomene; mnogi se bolni uzdah vije iz grudi, mnoga se suza eakli u oku. Ni na koji dan godine širom svijeta toliko se suza ne lije, kô na dušni dan. Tko je stariji, on mislima svojim žive taj dan gotovo više na drugom svijetu, nego na ovom.

Sve je ovo lijepo i dobro, i odaje lijepo i dobro sreću. Nego da bude i koristi više, čuj ovu priču:

Bio jedan otac, pa imao tri sina. Prvi je marljivo i vješto obragjivao očevo poljice, drugi njegov vrt, a najmlajji bio slab i sakut, te nije mogao raditi. S toga bi se veća braća često njemu rugala, da on nije ničemu, da on jede njihovo mukru, i piće njihov znoj. Nu otac bi ga najvolio, jer je u njega bilo sreća najplemenitije, najbolje, najzahvalnije, a nada sve pobožno. Dok su braća radila, on bi po čitave sate u crkvi molio. A dragi je Bog služao njegove molitve i blagoslovio očevo poljice i očev vrt. Sve je tamo bujno rastlo i krasno uspjevalo. Kad bi se veća braća njemu rugala, otac bi kazivao: „Njegova molitva više nam koristi, nego vaša muka i vaš znoj.“ Jednoga dana navratila se smrt i u ova knjou, te im ugrabila staraoca. Stade plač i lelek njegovih sinova. Nu najstariji je samo na oči plakao, a u srcu se radovao, jer će sad biti njegova očevina, što je on već teško čekao. Drugi sin od srca je plakao, i kad je otac bio pokopan, s najljepšim je evijecem nakitio njegov grob. Na daleko nije bilo groba tako lijepa i krasna. Svaki bi stao i gledao. Nad križom spuštala vrba svoje tučne grane, o križu visio krasan vjenac, na hrmku ponajljepše evijec, a naokolo svjež bušen. Najmlajji sin najviše je plakao za ocem. On pogje sad u crkvu, sad opet na groblje, te se moli i moli za ispojok očeve duše. Često bi i postio u to ime, a od svojih novaca, premda ih je malo imao, davao bi milostinje srođasima i platio za tri sv. mise: sve za očevu dušu.

Sada stani, dragi čitatelju, pa mi reci: tko je od ove trojice braće najviše ljubio dušu pokojnoga oca; tko li joj najviše koristio? — Žnam, šta će mi odgovoriti svaki kršćanin. Najstariji brat nije nikako ljubio duše očeve, niti joj koristio, već se samo radovao baštini. Drugi je sin ljubio oca, jer je i od sreća za njim plakao; ali on nije ljubio toliko njegovu dušu, koliko njegovo tijelo; jer u grobu počiva samo mrтvo tijelo, a ne duša; pa nije očevoj ništa ni koristio time, što mu je nakitio grob. Duša je očeva sada po svoj prilici u čistilištu, usred vatre, u najvedim bolima: šta će joj ono evijec na grobu? Ali najmlajji sin, prezren od svoje braće, on je najviše, da-pače on je jedini ljubio dušu pokojnoga oca, te joj i koristio i pomogao. Ta, samo molitva, post, milostinja, a nada sve sv. misce korista dušama u čistilištu

Dragi čitatelju: kako ti ljubiš svoje mile pokojnike? Dogji sa mnom na grobije. Šta tu vidiš? — Vidiš samo humke, male od djece i velike od odraslih. Vidiš stare humke od dačkno umrlih, i nove humke od netom preminulih. Vidiš lijepo grobove sa krasnim spomenicima od ljuđenika, i proste jednostavne od siromaka. Nader otvoru nešto oči tvoje duše, pa ćeš još i nešto drugo vidjeti. Vidjet ćeš ganutljiv prizor. Vidjet ćeš, kako se iz ovih grobova dižu rukice iz svakoga groba po dvije bijele ruke, a sve kću da tebe mole, kću da te zaklinju. I kad bi mogao čuti duhove, čuo bi ih iz svakoga groba tužnih, tuških uzdizaja; čuo bi pucnj glas, koji bi i kamen umekšao. Sve oko tebe plači i žal, da bi sav protruuo. Šta mole ove ruke? Šta žele ove duše? — Kao što mukotrpni Job u svojoj nevolji do ikivao svojim prijateljima, tako i ove duše dovikuju tebe, dovikuju svakomu kršćaninu: „Smilujte se meni, smilujte se, barem vi, moji prijatelji!“ Duše milih pokojnika, koji su umrli u milosti Božjoj, tako dugo se može u ognju čistilišta, dok nijesu sasvijem čiste kću taljeno zlato, čiste kću sunčane zrake: prije ne mogu u vječni počin u krilo Presv. Sreće. One si nikako ne mogu pomoći: ali ti im možeš pomoći. S toga evo tebe mole, da im pomognesh. Kako ćeš im pomoći, to znaš, to ti je primjerom pokazao i osaj najmlagji brat. Hoćeš li se oglušiti njihovim molbama? Onda teško si ga tebi, jer će se i tebi oglušiti drugi, kada ti sam jednom budeš u strašnoj vatri čistilišta. „Budite milosrdni i nači čete milosrđe.“

A već i na ovom svijetu bit će ti velika korist, ako se puno moliš za duše u čistilištu. Nema duša zahvalnijih, no što su duše u čistilištu. Mnogi, koji su to iskusili, tvrde, da im ni Sveci tako brzo ne pomažu, kću što duše u čistilištu. Ta one su u nepojmljivim mukama: kada im tko dakle obećaje svoju pomoć, one će sve za njega činiti. A Bog ih usliša, jer su svede duše.

Tko pomaže dušama u čistilištu, jako će omiljeti i Presv. Sreću Isusovu. Dragi je Spasitelj najbolji prijatelj onim dušama. Njegove su to duše: on ih je otkupio. Mile su mu ove duše, jer su mu vjerno služile. Kada je dragi Spasitelj na maslinskoj gori krvavim se znojem znojio, nije mu zadnja muka bila, što je u naprijed video muke duša u čistilištu. Od svega ih je sreća žalio, i u sućutnoj ljubavi osjećao sve njihove boli, kću da su njegove. S toga

i tuj vrijedi: „*Što vi činite najmanjemu od moje brade, to mi
meni činite.*“ Sreća Isusovo želi, da mu ove drage duše što
prije dogju u zagrljaj: do nas je, da ovaj čas uskorimo,
te time razveselimo njegovo Presv. Sreća. Svaki dakle pravi
štovatelj Bož. Sreća, neka je i prijatelj dušama u čistilištu! S njima se u Presv. Srcu pobratimimo i posestrimo! Nuka li
nas glas milosti Božje, a ono se ne žacajmo (s dozvolom
ispovjednika) učiniti tako zvano „junačko djelo za
duše u čistilištu“, kojim se svu pomirnu vrijednost svih
molitava i dobrih djela što naših, što drugih za nas, za ži-
vota i iza smrti, jedan put za uvijek poklanja dušama u
čistilištu. Učinimo Bl. Gospu, kao majku, dijeliteljicom toga
duševnoga blaga. Ne bojmo se: ne ćemo time za se ništa
izgubiti, a dušama u čistilištu i samima sebi puno ćemo ko-
ristiti. Sreća nikomu dužno ne ostaje!



Tri slovenska biskupa o Srcu Isusovu.

Pobožnost Srca Isusova krasno se razvija u Slovenaca. Čini ti se, da hoće pobožni sloven-ski narod svom snagom nadoknaditi, što je prije u štovanju Presv. Sreća propustio. Ovo nastojanje osobito pobuguju revni vrhovni pastiri, koji i ljetos divnim okružnicama svojim Srcem Isusovom proslavile.

1. Evo kako zanosito presvj. knez-biskup ljubljanski, Dr. Anton Jeglič, vjernike k zastavi Presv. Sreća pozivlje: „Pod ovom će se novom zastavom kraljevstva Isusova biti zadnji bojevi, izvojevat će se zadnje slavne pobjede crkve Isusove nad pakлом. „Da, vladat će Božansko Srcem Isusovo,“ rado kazivače blažena Margareta, „vladat će, kako mi On sam reče; to me napunjuje srdičnom radošću, sotona će se pak osramotiti i svladati.“

Ali kako će se vjernici boriti pod zastavom Sreća Isusova? Biskup ih opominje, neka svako jutro sjedine sve molitve, djela i muke svoje s Presv. Srećem u oltarskom sakramantu. „Molim vas, roditelji; molim vas mladići i djevojke; molim vas, djecu: dodajte ovu molitvu jutarnjoj molitvi svojoj, da čitav svoj život posvetite, da svemu životu svomu dajete neizrecivo veliku vrijednost za svu vječnost, da njome priznate nad sobom Isusa kraljem; s njome stupite

svaki dan pod zastavu Presv. Srca Isusova kao vjerni podanići kraljevstva Božjega na zemlji!“

2. Lijepo potiče i presvj. knez-biskup lavantski, Dr. Mihevil Napotnik, stado svoje na štovanje Sreća Isusova: „Preaveto Sreću Spasitelja našega velik je znak našega vremena, što ga Bog otkri očinskom brigom svojom, da nam otvor i udijeli najobilnije bogato blago



Dr. Anton Jeglič, knez-biskup ljubljanski.

svojih milosti, da postignemo vječno spasenje. Sreća Isusovo, to je geslo, koje neka bude katolicima vazda u sreću i na jeriku, da potpomažu svetu Crkvu do potpune pobjede.“

Sreća ga želi, kad čuje, da u kojoj župi nije uvedena ili se zanemaruje pobožnost Sreća Isusova. Pa ipak se smije ponositi, da je u njegovoj biskupiji uvedena bratovština Sreća Isusova u 143 župe, a članovâ ove bratovštine

ima do 50.000. No time on još nije zadovoljan, nego vatrećim riječima opominje svoje vjernike, neka sve više gore od ljubavi prema Srcu Isusovu. „Ljubav je toga Sreća neuskobljiva, vjernost je njegova nepromjenljiva. Zato na Štitovoj zemlji nema ljepeši ni sretanje sveze od prijateljske sveze s Presv. Srećem Isusovim.“

3. Veliki štovatelj Sreća Isusova među Slovincima bijaše i kardinal-nadbiskup dr. Jakov Missia, koji proljetos kao nadbiskup u Gorici umrije. U prvom listu, što ga kao biskup ljubljanski izda, reče vjernicima: „Sahranjujem vas u Božansko Sreću Isusovo i prečisto Sreću Marijino. U ova preiveta vrela svake milosti, na ovo dvostruko prijestolje milosrđja i uslišenja polažem i vas i sebe.“

Kao što je posvećio biskupiju ljubljansku Presv. Sreću, tako je posvetio i goričku nadbiskupiju istomu Sreću, čim je došao u Goricu. „Moja je želja,“ reče ovom zgođom, „da ovo Presv. Sreću ne štuje samo kakogod, nego da mu bude svećano posvećena naša nadbiskupija.“



Fra Marijan Jakovljević

3. Revni župnik

Klonov se pitomih i bolje uregjenih župa, ostabere si fra Marijan za prvu dahočnu zaručnicu župu Kučić, pres., bosanski smježni Sibir. Bivši od g. 1825. do 1850. dahočnim pastirom u raznim župama mire si domovine, ostavljaše posvuda naslijednicima svojim ne samo lijepo uregjene župe, nego i načine shodne vladati i podučavati povjerenou si stado.

Svaki njegov razgovor bijaće jednostavan, oslonjen na istinama čudotvrga kršćanskog. Pri tome nikad ne bi pazio na laskavo previjanje ništa na dvočično umovanje krive prosvjete. Otud dolazi, te su njegove propovijedi punе jecgre sv. evanđelja, prostо osnovane, rastumačene i potvrđene svjedočanstvima sv. pisma, svetih otaca i općih crkvenih sv. sabora.

Ove njegove propovijedi poslije smrti su sakupljene i za tisak pripravljene milošeu preuzvrišenog bosansko-srijemskog biskupa dra. Jurja Strossmayera. Cijelo

ovo djelo dijeli se u tri sveske. Prva sadržaje: krjepost, molitve i vjerovanje apostolsko; druga: zapovijedi Božije i crkvene; treća: sv. sakramente.*

Javnu bogomolju, koja se šest puta na dan u crkvi kod frata običaje držati, obavljaše fra Marijan veoma tečno, te ga nijedna prešna radnja nije mogla od tog ukratiti. On bi kako u mладости tako i u најскрајњој starosti prvi u crkvu dolazio, a vazda posljedni iz nje izlazio. Vrlo bi rijetko časoslov svoj molio sam izvan crkve, već ga molio u crkvi i to sa svojim duhovnim pomoćnicima.

Običajne jutarnje i večernje molitve, kao i one molitve prije i poslije sv. mise nitko ga u cijelome životu njezovom nije vidio, da bi ih drukčije molio već na koljenima klečeći. Samo sv. krušku, što je nikada ne propuštao, molio bi šetajući se sam pod večer, kad bi sunce zapadalo. I kada bi putovao, bilo pješice bilo na konju, vazda bi glasno s društvom molio sv. krušku, a kod svakog nenađanog posrtu svog oli svojih drugova bijaše mu kao prirodno za jezik prirasio, ter bi na glas zavatio: „Isuse!“ Dok fra Marijan još svećenikom ne bijaše, osobito bi se veselio, kad je mogao kod sv. mise dvoriti; a snađ mu je bilo veselje kud i kamo veće, što je mogao sam čitati sv. misu. Koliko i koliko puta govoreći sv. misu ili dijeleći puku sv. pričest dogagjalo bi se, ter bi mu iz očiju kapale suze pobožnici, pa bi time i druge na plač pobudio.

4. Uzor-redovnik.

Čim se fra Marijan povratio u Bosnu (1824), učini se, kano da mu je poglavita dužnost mimo svih inih, da umnoži broj pravih redovnika i duhovnih pastira. Njegova je sobica bila izvanredna učionica pitomaca baš i u најскraјnjoj dobi života njegovog. Nije moguće slovom ispisati, koliko si je on time zasluga stekao za vjeru i domovinu. On svakoj i njihovoj znanosti, što no je svećeniku-redovniku potrebna, položi stalne propise. On sklopi u kratko glavna načela pjesništva, rječitosti, umovanja i mudroslovija, po kojima se njegovi učenici postepeno kao uz ljestve penjaju na najviši stupanj znanosti.

Nu kako se u jednu ruku fra Marijan brinuo da na-

* Hrvatske pučke propovijedi tumačeve sv. istinu bogoljubnih nauka i molitava. U Zagrebu hrabotiskom A. Jakica L i II. dio 1862.; III. dio 1863.

obrazi mladeži dub, tako se je opet u drugu ruku starae i za dušu njihovu. Ispovijedaonici mu vazda opkoljavahu i mlado i staro, a on bi težko putu od ranog jutra do podne, i od podne do kasno u mrok sjedio i primao pokornike.

Ali nije fra Marijan ni na se zaboravio. Počevši od novaštva pa sve do svoje smrti uvijek bi trpio tijelo svoje. Sve crkvene i zavjetne postove propostio bi strogim postom bez bijelog smoka, a petke namijenjene muci Isusovoju o suhom krušcu; k tomu je još od svoje mladosti često bićevalo tijelo svoje ljutim bićevima. Njegovo prerasno ustajanje, prekasno lijevanje na počinak, dugotrajna nadna bđenja itd. sve to raspirivaše u srcu njegovih učenika žar neugasive ljubavi Božije, što ju je fra Marijan u sebi gojio.

Kada bismo u njegovu sobiju zavirili, vidjeli bismo, da je u njoj sve prosti i siromašno. Stolac, stol i krevet bijaše regbi sve pokućstvo. Nu jedao još ne možemo nikako mimoiti, a da ne spomenemo. A to su bile dvije slike: jedna je bila slika Presv. Sreća Isusova, a druga preslatkog Sreća Marijina. Nu nije ovu sliku Presvetoga Sreća Isusova zalađu imao u sobi, nego bi je Fra Marijan i štovao i častio. Mnogo i mnogo puta upirao bi on svoje oči u sliku Presv. Sreća, ter bi odatle erpao milosti i blagoslov svake ruke u svojim teškim poslovima. Najmilija mu molitvica, kojom pozdravljaše Presv. Sreća Isusovo, bijaše: „O ljubezno Sreća Isusovo! podaj mi milost, da te sve više i više ljubim“.

Tko bi začelio u 19. stoljeću vidjeti iz Tebajde puštinjaka rukodjela, taj bi ga sada našao u fra Marijanu. Neka izbroji, ako tko može, po Bosni stolove i stolice, klupe i drvene oltare, police za knjige i okvire za slike, što ih sve iz proste daske otesa, oblanja i ukušno izradi neumorna ruka fra Marijana. Tko može pobrojiti molitvenike i časoslove, školske knjige i župske zapisnike, koje fra Marijan lijepo uvezao, obreza i čvrsto okviri. Prstom se kažu i danas još nebrojne kruške i jabuke, trešnje i šljive, što ih fra Marijan svojom rukom usadi. Vješto učijepi i lijepo optomeni. Ovako bi dakle fra Marijan koristio svakome, gdje i kako je samo mogao.

Da si ne bi tkogod iz ovakog života predstavljao, e je fra Marijan bio neljubopitan čovječjoj zadružnosti, budi nam slobodno još nešto primjetiti. Dika bijaše vidjeti fra

Marijana u svakom zboru erkvenome i gragjanskome. Čovjek visoka uzrasta i uspravna, pun juuačke snage i otvorenog čela, mila pogleda, obučen vazda čisto — takav je bio fra Marijan Jakovljević.

Ovako bi dakle fra Marijan vazda poslom opterećen, nikada u svom životu pravo bolestan, preživio 72 godine. Dne 1. prosinca g. 1853. razbolji se u Fojnici od žestoke nazebine. Nu nije fra Marijan dugo bolovao. Domala primivši sv. sakramente umirućih preseli se s ovoga svijeta 10. prosinca u 3 sata po podne poslije dugotrajne pokore, što ju svojevoljno na se uze i poslije silnih apoštolskih trudova.

„O kako je slatko umrijeti, pošto smo vazda gojili pobožnost nupram Sreću onoga, koji će nas suditi.“



Matice društava djevojaka za naknadnu sv. pričest.

Štiriča (kraj Starogapeirovaca u nadbiskupiji zagrebačkoj) može se ponositi, da je tamo osnovano prvo hrvatsko „društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest“. (Sr. naš Glasnik 1889., str. 68.) To nije mala slava, pošto se za njegovim primjerom povelo već kakovih 60 sličnih društava sa 3.000 i više članova. Svim ovim društvima moralo bi, da je 6. siječnja sveti spomen dan. Na ovaj dan g. 1889. osnovala arijhova matice, prigodom sv. misije, šta ih je držao vleč. o. Gattin. Bilo je ISR. „Katolički List“ 1902., str. 121.) s početka oko 50 članova. Djevojke su tako bila razdjeljene, da je mjesečno svaki dan po jedna pristupala k sv. sakramentima, ujih 30; a od ostalih svaki tjedan islo po jedili Ž. „Ja i drugi,“ piše tamošnji općinski bilježnik, „ne mo isprvine htjeli vjerovati, da će što biti i ovoga novog društva, i da će djevojke ostati vjernice vjemu obećaju. Nu sada na sreću vidimo, da smo se prevarili. Ne samo da društvo djevojaka i danas opstoji, nego se broj članova na 81 povećao. Ovo se djevojke živaju nemoralnosti, te se može reći, da su u pogledu vjenčanih sastanaka među mladeži nastali kod nas takovi veseljaji, da cijeloj oči na izgled služiti mogu. Dok

nije društvo osnovano bilo, kraj svih oblasnih zabrana i nalogu ipak se je bučilo i pjevalo do u kasnu noć. Što je oblast strože postupala, sve je to gore bivalo. Činilo se, da se taj zločesti običaj ni kojim sredstvom ne će dati



Kip Sreću Isusova i društvo djevojaka u Štivici.

iskorijeniti. Nu evo, što ne može oblast, to može ljubav k Presv. Sreću Isusovu. Društvo se ustrojilo; djevojke se zavjerile, da ne će večerom i po noći koliko plesati i noćnih sastanaka imati: pa za malo nastade red i mir. Makar i

izašli mladići na put, makar prošli selom pjevajući: šta će nema odziva, nema djevojaka! Tako se i oni povraćaju kućama svojim, te se obično već u 9 sati na večer ne čuje više po selu pjevanje i urlikanje. Komu to drugomu zahvaljujemo, nego Presv. Sreću i vjernim mu djevojkama?"

Za cijelo će čitatelje Glasnika zanimati, mogu li ove junakinje Sreća Isusova, ovu maticu društava djevojaka barem na slici vidjeti. Naša je slika napravljena po fotografiji upravo iz vremena osnutka društva, dakle od siječnja 1899. U sredini vidimo kip Sreća Isusova, visok 180 cm., dakle gotovo naravne veličine. Nabavljen je mlodarima naroda za 260 K. od Stuffleessera u Tirolskoj. Na desnoj strani od kipa (a lijevo od motrioca) stoji o. Gattin, a do njega općinski bilježnik. Na drugoj strani, odmah do kipa, stoji mjesni g. župnik, Ferdo Kraljević, a uz njega župnik iz Odroracu, biskupije djakovačke. Naokolo cito kola djevojaka, prve članarice društva.

Ove su godine dobile i svoju društvenu zastavu Sreća Isusova. Naručili ju kod Uffenheimera u Tirolskoj za 120 K. Budaeći da je narod u Štici siromašan, to su na poziv o. Gattina društva djevojaka, koja materijalno bolje staje te i svoju blagajnicu imaju, u neke se odnijila matici svojoj, poslavši prinosove za nabavu zastave. Tako primjerice društvo u Vrhu, Dubašnici, Opuzenu, u Dragi, Drenovi, Medruši, u Sušaku (kraj Rijeke), u Donjoj Stubici i Varaždinu. Dne 6. veljače o. g. poslije podne o. Gattin svečano je blagoslovio ovu zastavu. Iza blagoslova slijedila velebnja procesija. Tom su prigodom mnoge hrvatske zastave, visedi s javnih i privatnih zgrada, a lepršajući od povjatareca, mogle pozdraviti novu svoju posestrimu: zastavu Presv. Sreća, koja, daj Bože! svagdje sestrinski se vijala uz hrvatsku trobojnici!



„To nije mogao učiniti drugi!“

En jednom mjestu u Hrvatskoj bila je već više vremena nesloga između najuglednijih lica općine. Ne bih rekao, da je bilo baš kruto, zakletvo neprijateljstvo; ali je ta nesloga ipak bila povodom mnogoj smutnji u općini. Nitko nije znao, kako bi se tomu moglo

kraj učiniti. Godine 1902. bila je obnova sv. poslanstva. Župa na koncu obnovi i posvetila svoju Presvetomu Srcu Isusovu; a nova se zastava Sreću Isusova za društvo djevojaka svečano posvetila. Sve se radovalo krasnoj zastavi i krasnoj svečanosti. Tada se misionar opet pope na propovijedaonici. Sjetno čelo kô da će odati tajnu nekakovu osnovu zabrinuta njegova srca. On stade hvaliti župljane, što su tako velikodušne doprineli ka krasnoj zastavi Sreću Isusova i tolikim sjajem uzveličali današnju svečanost. „Ali, dragi moji“, nastavi on, „nije te Isusu dosta. Sreću njegovo Božansko želi, da vi živete u slozi i ljubavi. Po tom će sei upoznati, da ste moji učenici, ako se ljubite među sobom... To je zapovijed moja, da se ljubite, jedan drugoga... da budete jedni, kao što smo jedno ja i Otec moji.“ Pa da li u ovoj župi sve žive u bratskoj slozi? — Ne ču ja nikoga da uvrijedim: ali je očita i svima poznata ona žalosna nesloga, što već odavnina u ovoj općini razdvaja plemenita inače i dobra sreća. Sve o tom govoriti. Možda se je pogriješilo s obje strane. Bilo tomu kako mu drago, ja sada pozivljem ona plemenita sreća, ja ih molim, dapaće: ja im u ime Isusovo zapovijedam, da se izmire i odsada u slozi i ljubavi živi.“

Služateljstvo slijedilo je ozbiljne i ljubazne riječi što-vanoga misionara sve to većom napetošću. Svaki je znao, o kojima on to govoriti; svaki je znatiželjno isčekivao, kako će se to svršiti, a iz dna sreća želio, da vidi opet uspostavljenu davno poremećenu slegu u općini. I doista, misionare riječi, blagoslovljene od Presvetoga Sreća, padale su kao blagi melem na izrajenja, ogorčena sreća.

Iza propovijedi i preko dana sad ovaj sad onaj izjaviti, da se je pripravan izmiriti. „Pravo ste govorili“, rekose oni misionaru; „Sreću Isusovo to želi, pa tako neka i bude.“ Samo nijesu znali, kako bi. Dosjetio se tomu sve-opće štovani općinski bilježnik. On pripravio sjajnu večeru, a pozove jednoga po jednoga k večeri svojoj, gdje će se svi izmiriti. A oni nijesu radili, kao što uzvanici u sv. evangjelu te se tko čim izvinili; nego se svi najpripravljije odazvate. Rijetku li prizora na večer kod bilježnika! Tu se sastaju, pozdravljaju i srdučno rukuju oni, koji se prije ni gledati nijesu mogli. A kada se za večere stale redati zdravice, tada se u mnogom oku zacaklila suza rođenica iz ganuta, strelna sreća.

Narod pako, motreći ovo nenadano izmirenje, sav bi u čudu govorio: „To nije mogao učiniti drugi, već samo Srce Isusovo!“



Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se dacičnik se potpisuje potpisom imenom i adresou, ne mogu se nikako učiniti. Uredni.

III. Izvor milosti duševnih.

5. Iz duhovne pasteve.

— Dar Presv. Sreća Isusova. Bosna. Jedan redovnik, koji je u Bosni držao pečke misije osobito među Slovincima, priopovijeda ovo: Bilo za jedne misije u Bosni. Osvrnuo prvi petak, posvećen Presv. Sreću. Prikazujući sv. misu, osobito za poštovanja, molio sam se Srca Isusova, niska me danas kod duhovne felice nadari osobito utječnjivim plodom. Presv. Sreća slušalo i usidilo vapaj svećeničkog srca. Poslije podne dogioće k meni dva brata, jednoma bilo 17, a drugoma 19 godina. Hoće da se ispriovjede. No kako sam se zašadio, kada mi rekče, da se još nikada nijesu ispriovjedili i pretestili! Ja ih uzmem ispitivati i podučavati, pa se onda ispriovjedili i upisali u bratovštinsku Presv. Sreću. Na pitanje, tko ih je k meni posao, odvratiše: »Otac.« — »Je li Vaš otac dobar?« pitam dalje. »O ne!« bijaže odgovor; »on se dugo nije ispriovjedio, pa ni sada ne će, govorči, da ne vjeruje u ispriovjed.« — »Pa vas zna sve te on sam posao, da se ispriovjedite?« — »On sam, a da ga nijesmo ni molili.« — »Kvo,« pomislih pri sebi, »uslijedio te Presv. Sreću, za što si ga jutros molio! Presv. sv. ispriovjed i pričesi dvojice odraslih mladića, što ih je poslao otac, koji stam za svoju datum ne mari! Nije li to dar samoga Presv. Sreća?

— Neobližan plod pobuđnosti k Presv. Sreću Isusovu. Jedan hrvatski svećenik piše nam: Opazio sam u službi svojoj posve neobičan plod pobuđnosti napram Presv. Sreću Isusovu. Ljudi, kada bi dozvili, da se ispriovjede, kazali bi: »Te i te same se peovite reč okamo, otkako sam u hrvatskini Srca Isusova!« Vidiš sam često: otkako je carstvo Juhari Srca Isusova svladalo u duši kojega čovjeka, od toga časa prestalo je carstvo tmine, carstvo grijelih navada. A za dudo je i to. Oni, što su u hrvatskini Srca Isusova, obično su vrlo dobro pripravljeni za sv. ispriovjed, vrlo ih je lako ganuti na pokoru, na dobar i pošten život. Sve to čini Presv. Sreću Isusovo, gotovo bez ikakve muke i bez ikakva napora ispriovednika. To je zaista utječan pojav, to daje čovjeka videći i najveću bijedu, to tježi srce ispriovednikovo i pokornikovo, i puni ga neopisivim veseljem. A još nedio, što se mene sama noga tiče. Mogao sam golovo rukom pipati, kako mi je Presv. Sreć svaki put pomogao, kad sam bio u silici i kakovoj neprilici radi ispriovjedi. Katkada sam tako dobro pogodio, tako zgodno rekao, da ne bih, čini mi se, bolje mogao, kad bih se dana i dage promišljao, kako i što će reći. Budi za to hvaljeno i slavljeno Presv. Sreću Isusovo! O da bих mogao dovršiti svim ljudima. Sto su god na svijetu, u kačkoj god nevolji:

Ljudi braco, bje li vas b'jeda,
U vam pak' crni mira ne da:
K Presvetome Srcu Isusovu!
Nebo, zemlja, sve vas elo zovu!
U njem ce vam procvast život, snaga,
U njem cete pobjediti vraga!
U njem slatni plod je svakom čina,
U njem cete nadi mir, milos!

6. Zvanje svedeničko i redovničko.

— »Zar hoćeš, da me ostaviš?« Zagreb. Dok sam bio mlajši
piše jedan klerik, gojio sam želju, da postanem svedeničkom. I rešio
sam stvarao Presv. Svetu Isasovo. Nego prolazi vrijeme, a ja poodmakom
u više razređa, i dao se zavesti od ladjivoga svijeta, koji često u kras-
noj časi nugna mladome srca smrtonosnim otvorom. I ja se udaljam od
Presv. Srcu Isusova; slušam mjesto blagog prebjataja i dobrog brata zle
dragove, od kojih sam riječko koju poštenu riječ čao. Na koncu VI.
razreda evo mojih suvremena, gdje se javljaju, da su voljni posvetiti
se svedeničkom zvanju. Ali u meni nema više ono volje; meni kao da
se posve ugošila. Utečem se Presv. Srcu Isusovu i počnem moliti nje-
gove litanijske. I šta se dogodi? Evo za čudo nastaje u meni opreka. U
jednu ruku vuče me u stalež svedenički, u drugu me održa. Molim dalje,
a neki mi nastarnji glas ljupko i regni neodoljivo gorori: »Zar hoćeš,
da me ostaviš? meni, Boga svoga, a radi proklasnoga svijeta?« Kratka
borba, kratki otpor! Za malo, pa evo me, gdje čvrsto odlučih, posvetiti
se svedeničkom zvanju. Prijavim se, i premisla sam se javio posljed-
njem, ipak me primili u sjemenite. I nijesam se imao kajati zbog svoje
odluke! Posave sam zadovoljan, i sa pomoć prebjukezana Srecu Isusova
radezno vršim dužnosti svoga. — Oh! za stalno nalaze se mnogi mla-
đaci u sličnoj neodlučnosti zbog izbora staleža. Brate i prijatelji mali!
Kod koga ćeš tražiti savjet i potražiti? Zar kod ladjivoga svijeta, koji
te želi same na niske i proizmazne stvari privući? ili kod zlih dragova?
O nemoj ni jedno ni drugo, već stieni se Srecu najboljeg svoga Prijatelja,
uteci se Presv. Srcu Isusovu! Taj traži savjet, taj posjet i ne ćeš zalu-
ti, ne ćeš se kajati!

— »Ne možas li biti naš — budи Isusov!« — Glas Botji zvan
me u samostan. Nego roditeljsko arec odvije je čutljivo, pa mu nije
lako, liši se za uvijek poroda svoga. Ni moji, inače bogojubni rodi-
telji, ne bili u tom licenču. A i znani i rođina ne ostala prekrštenih
ruk. Bio sam prinosjen čekati bolju vremena, budući da mi poglavari
dotidnoga reda ne biđeđe primiti bez privole roditelja. Ali potiskode
se danonice mnóstile, a o privoli ni govora. Činilo se, kaoš da će mi
burni obaci za uvijek zasitjeti svijezdu života i arece: svijezdu zvanja
redovničkoga. Sva i jedino nuda preostala mi u Božanskom Srecu. I nad
ova ne prevazi me! Ja se iznenada teško razboljeh, te se bilo bojati
i za život. Obavijestile roditelje; a ziel' oni upoznase u tome volju i
opomeno s mta i prislađeše na moju želu. Nego ne bijesdo me same
onako — na volju i nevolju — iztvorati Bogu, nego od svoga areca da
dovrše me Srecu Botjanskoga Spasitelja. »Mi ti darivamo Srcu Isusovu,«
tako mi u listu označile privola. A drugom zgodom piše mi opet:
»Mi ti dopušljamo draga srca, videći, da je to zlostje zvanje. Ne molim

li biti naš — budi Isusov! A ja sada ix samostana sav vesel i zadovoljan kličem: Hvala i čast Presv. Srcu na vječe!

— Nagrada ustrajnosti. Dobročina. Jedna pobedna djevojka gojila je žica telja, da stpi u red milosrdnice, kod kojih se uzgajala. Pažnji počinest godina uzdišala i molila za tu milost; ali budući da slabo čuje, ne bi primijenila. Dobro dijete veoma se je zalostilo i plakalo, što ne može tamo biti, kamo ju je srca vasklo: u redu među ostalim sestrama. Ali ona se predala posve volji Božjoj, zatjedu nepristano vrudu molitve, da drug Bog pogleda na nju, da poj se smiluje, da bude primljena među redovnice. S dopuštenjem poglavara osta u istom zaredu, kao pomoćnici, gdje je već od svoje osme godine boravila. Imao pak joj se ispani vruda Želja. Naš blagoprkogni superior dr. Andrija Jagatić, primi je u red, i na veliku Gospu nude obućenu. »Sada mi je,« piše poglavarić, »od velike koristi kao profetika kod mojih djevojčica. Za tu milost hvala i slava budi Presv. Srecu Isusovu!«

— Prve tri prazničke ruže u perivoju Maloga Isusa u Sarajevu. Pripovijedi nam rewni župnik praznički fra Branić u Dalmaciji, ovo: U srpnju 1901. primis iz Sarajeva od jedne plemenite gospogje ovaj kratki listić: »Moja služavka Katalina zahvaljuje se u svđašnjem zavodu „Služavci Maloga Isusa.“ Pošaljite, molim, dočicu svjetiondžabe. Naslovnost cu, da bude primljena. Čestitam njenoj majci, kad je to doživjela!« Rečeno djevica, prije nego je bila primljena, dogje još jednom u svoje Pražnice. Drugarice kupile su oko nje i stale ju ispitivati. Ne je dugo, a dvije se utidile, da će poći s njom. Hjele i one, da od sluškinjini svjetionih gospodara postanu službenice neheskoga Gospodara, kao »služavke Maloga Isusa« u Sarajevu, dvostruk malinska djevojka i doista, na Sve Svetih bi primljene. Bile su to prve djevojke, što su ikada u Pražnicu posle u koji duhovni red. Iz 15 dana pišu: »Mi se ovdje nalazimo kao u raju zemaljskome! Ona, koju još zele dobiti, neka samo dođu: ne će se kazati!«

Na zatot imma krčanskih roditelja, koji ne shvaćaju takove sluće. Imu ih med majkama, koje na hiljade krunica prehranjuju: na koje, ako im se čini useliti Isusu u kojem rodu, na sto nadimka nastoji, da ju odverte od ove namjere. Noće li koja poći za imućnog mislida, ne brane joj; hrće li koja podi za Isusu, kas vjerna zaravnica Kraja nebeskoga, ovo majke, gdje ne preduše odvrnati kćer, dok ne vidi, da joj je Gospodina iz pameti odliku. Hvala Presv. Srecu! tako nije bilo kod ove trojice prazničkih djevojaka. Živ u perivoju Prosv. Srecu Isusova, zavod Maloga Isusa u Sarajevu! Živele prve tri ruže, presegjene iz vrta prazničkog! Živjelo Srecu Isusovo!



Iz lisanice naše.

— Kako je »Glasnik« došao do jednog novog pretplatnika. U nekom hrvatskom gradu službuje jedan hjeđnik. Jedna ga gospogja ponukula, neka se pretplati na »Glasnik sv. Josipa.« — »Sveti Josip,« mislila je, »dovest će ga po malo i samomu Presvetotomu Srecu Isusoru.« Ali hjeđniku nije bilo do nabohotnoga Riva. Hjeđuci se nekako izvazi iz »neprijatelja«, odvrati načinom, koji dakako silno ninosio na protestansku.

«Ja nemam posla sa Svecima; ja se izravno obraćam na njihova majstora.» Gospogja, ne znajući, šta bi na to, odo da to ispriča jednoj dojnjljivoj prijateljici. »Recite g. Ljeđniku,« reče joj ova, »da se može slobođeno obratiti k sasnowu Spasitelju. Neka samo izrekne jednu riječ, pa će mu ja priskrbiti »Glasnik Srca Isusova«, koji će ga izravno u njemu uputiti.» Ljeđnik bi iznenadjen tom pokrovom. Videći, da mu se do zbilje o glavi radi, ne usudi se drugi put napređaće odbiti neustrašivu navalu bogoljubnih gosepogja. Nu kako će ju skrenuti sa svoje glave? On se ispriča, da kraj silnoga svog posla nema kad čitati takovih stvari. Neka mjesto njega pretplatiće koje siromašao dijete. A on ni dva ni tri, već izvadi keso te ispitati predbrojku. — Neka mu i to bude na spas dužit (S. M.)

— Moderna poganka. »Zašto ti ne draži Glasnika Srca Isusova?« upitao je jedna revna povjerenica mladu gospodiću. — »Poznam ih, — bijaše odgovor — ali u koliko ga poznam, nema u njem ništa za me zanimljivo.« — »Dakako, ne češ u njemu naci frazu, zapletaju, pikantiriju... Af je tu živa rijec najvećega za nas autora — Isusa Krista i njegove Crkve, a dok ovo na te ne djeluje, nije dobar znak. Vedim, da bi ti baš nužno bilo, da ga uzmeš i pomno čitas, pa da iskusis sama, kolika je mod rijedi Božje, koja potresa, ali te ne ostavlja nezmirenu. Promisili malo, pa mi reci, bi li, da si revna čitateljica Glasnika Srca Isusova, bila došla do ove izjave, kad smo ono vidjeli onoga stijepca, ili kad smo se dogovarala zajedno u školi, kako da pomognemo onome siromoru u J. Isto je i čorav i kljast i grbav, kad li nismo redi za jednog i drugog: »Boje bi bilo, da su ga odmah lili život, pa ne bi užil ni sam patio niti bio drugima na teret.« Vidis, da si moderna poganka, jer tražiš kô i mi, da se kriljava djeca odstrane, a ne pišas, što na to veli križanska majka i sv. vjera. Sjeti se onoga mladića 24-godišnjeg. « Tvojoj ulici stazuju: niti može hodati niti se sam obudi, niti sam jesti, a nisi zna govoriti, pa tolikom ga ljubavlju mijeguje već kroz tolike godine brišu majka? Ti govorиш tako, jer ne misliš dalje. Uzmi i čitaj malu taj Glasnik, i ja kriks, ako u najkratko vrijeme ne češ odsuditi tu vlastitu svoju izjavu.» (S. K.)

— Mir u srcu. Piše jedan starač poljodjelac: »Jedva očekujem, da dobijem Glasnik, da mu se radujem i veselim, jer u njemu najviše mnogo utječe. Kad dobijem od g. zapovjednika Glasnik u moje ruke, dim mi se, da se nebešu dar primam. Poklani čitam Glasnik, imam tako lijepi mir u mojem srcu i duši, kao da mi ništa na svijetu ne fali.«

— Utjeha, ljubavl i ufanje. Jedan odvjetnički pisar u Hrvatskoj izražava se ovako: »O kolikim veseljem sam primio Glasnik Presv. Srca Isusova! Živo želim, što ovoga milog i ujedljivog lista do sada jošte nikada viđao a niti činio nijesam. Nikada, čitajući razne svjetske, ma bile i ljepe i poudne knjige i listove, osjetio nijesam u svom srcu toliko utjeche, ljubavlji i ufanja u dragoga Gospodina Boga i Presv. Srca Isusova, kao što sam to osjetio sada, čitajući Glasnik njegov. Namah sam podio mojim rogovicima, prijateljima i znancima pokazivali i čitali Glasnik Presv. Srca Isusova, te ih moliti i nagovaratati, da ne hoćemo na ovaj spasenosni list preplažiti, pa sam, hvala Presv. Srce! predobio 16 preplašnika. Ja se ustan u Presv. Srec, da će ih do skora dobiti znatno više.«

Urvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.



Josipina tajna.

(Istinita crica.)

Ata je danas naša Josipa opet bila zločesta! — potuži se u nekom dalmatinskom sretištu jedna časna sestra milosrdnica č. majci poglavarići. — „Naložila sam maloj zbog neke nepodopštine, neka klekne i neka izmoli tri Zdrave Marije. A eno, ona već najduže vremena klečala u kuhinji, mislio bi, već ne može više; ali da bi izmolila tu pokoricu? Podnipošto! Nestrpljivo klečala, prkosito bacala gordu glaviceu amu tamu, kiselo i ljutito gledala i oglušivala se

svim ljubeznim opomenama. „Josipo — govorim joj — ne teš li ti Boži za volju, da se nešto svladaš? ne ćeš li da joj prikažeš jedan mali evijetak samozataje?... A ona šuti i na stranu bulji... „Josipo! Šta će dobiti tvoj Anggeo čuvar, kada te vidi onako jogunastu? Plakat će, Josipo, plakat će!... Nu dok joj ja govorim, i crni joj gjavči govorio: „Ne daj se, ne daj!“ — A ona se ne dal. Lice namrgogujuće, a štisce zubima — ama kô hudi vratić.“

Josipi moglo je tada biti 8 ili 9 godina. Došla je u sretište godine 1888., kada joj bilo tek 6 do 7 godina. Ima u nje i dobrih strana: vesela živahnost, iskrena čud, pobožno i nevino srce. Ali pošto je rano izgubila oca, to nije prvi uzgoj najbolje uspio. Sada je tašta, prkosita,

obijesna, prava pržljivica. Koliko je puta znala teško iskušati ustrpljivost uzgojiteljica svojih! Koliko im neprilika pravila mušćicama svojim! Puhne li joj što u zelenu glavice, to onda mora te mora biti!

Evo drugog slučaja. Bila je najbolja pjevačica među djecom zaveda. Kada se je pjevalo u crkvi, njezin se zvonki glas isticao kao glas slavujev, tanak i nježan i jak. Jedanput bila osobita svećanost u crkvi Josipa, kojoj je tad bilo 15 ili 16 godina, kô obično pjeva prvi glas. Kad al' ne znam za što, počne prkositi, i neće da pjeva. Čitav se djevojački zbor pomeo, mjesto skladna pjevanja nastao smjesa glasova... a Josipu zlobno se raduje — krasnoj tobože pobjedi svojoj:

Mili Bože, šta će biti od ovakova djeteta?

*

Bilo je mjeseca siječnja godine 1898. U sirotištu vlada neobična tišina. Sve djevojke ozbiljne, mučaljive. Sveti mir odsijeva im s lica. Tako je trajalo 3 dana. Ni za živu glavu ne bi koja progovorila ili se nasmijala. Osvanu četvrti dan, 15. siječnja, a sva djece opet živahna i vesela kô ptićice. Što su se ispuštale iz krletke: viču, skakuju, pjevaju, smiju se od veselja i blaženstva. Šta je to bilo? — To su bile „duhovne vježbe“. Držao ih jedan svećenik D. I., a djevojke sirotišta vanrednom ih revnošću pravile.

Nije za drugaricama zaostajala ni naša Josipa. Ne bi čovjek mislio, da je to ona ista, tako je bila sabrana, ozbiljna i čedna. Svake je godine revno pravila duhovne vježbe, nu ovaj put osobito. Svake se je godine i popratila za duhovnih vježba; ali, kako je bila nestasna i lako-umna, ne bi dugo, a ona opet stara. Nu ovaj put, kô da se je nešto neobično s njome zabilo. Vanredno je ozbiljna i zamišljena. Kô da ima nekakvu tajnu na srcu. Pa i doista ima. A mučeno je djevojčetu čuvati tajne, je li? — osobito tako živahnome, iskrenome! Mora bar jednoj duši da ju očituje. A komu će? Hoće časnoj sestri nadstojnici! Evo ju Josipa tihu vuče za haljinu, pa s njome na stranu, da ju ne bi drugarice čule. Tamo joj stane šaptati veliku svoju tajnu. Sluša č. sestrin, sluša, sluša: gantanu je. Kromice briše si iz očiju jednu debelu suzu: „Josipo, Josipo! — veli — da ti to nije možda nadahnuulo samo Sreć Isusovo?“

— „Čuvajte, časna sestra, čuvajte tajnu moju! Uvjerenam pak, da će se želja moja ispuniti!“

*

Prošla malne godine dana. Opet je zima. „Teta bura“ nemilo vije starodrevnim primorskim gradom. Svaki, koji ovim nevremenom, mora da ostavi kuću, da ide za žurnim poštom, omota se čvrsto u kabanicu i drži šešir rukom, da mu ga „teta bura“ ne bi bacila u more. I sami psi povučene rep i snuženo trče.

U bolnici časnih sestara milođnica sjedi jedno 17-godišnje djevojčice i gleda sjetno kroz prozor i sluša, gdje svira bura ţudnu pjesmu, držajući vratima i prozorima. Mršava je djevojka i slaba. Blijeda je: samo se lica kô dvije njerunje ruže neobično žare. „Suščava je“ — kazat će na prvi pogled — pa se lje nije ni prevario.

Otvaramu se vrata, a jedna časna sestra uvede jednu stariju ženu.

— Majko! majčice!

— Josipo!

Zagrie se, sjedam i stanu se razgovarati.

— Josipo! Nije ti ovdje dobro, u toj tužnoj bolnici. Dogji k meni! Pripravila sam ti kod kuće sobicu, u sobici posteljicu, uz posteljicu stolić i stolicić! Kod mene ćeš lakše ozdraviti, a onda se u proljeće i sasvim oporaviti.

— Ne govorи mi tako, mamice! Ne ču ja ozdraviti. Ja ću umrijeti, ja ću bez sumnje umrijeti. Hvala Bogu! drugo i ne želim. Samo želim, da umrem kod časnih sestrica, a ne kod kuće. Kod sestrica sam već 11 godina, a nigdje ne ču ja ljepše umrijeti!

Majka brizam u grozni plač. Mislio bi, umrijet će od boli i jada.

— Ti ovako mlada, pa želiš umrijeti? — jadikuje zdvojna majka.

— Želim, majko, želim. Pa za što ne bili? Dobro će mi biti u raju, kod Isusa i Marije. Ne brini se, majko, ne plači!

— Pa ne ćeš barem da stanuješ kod majke?

— Ne ču! majčice; ne budi ti žao! Možeš me posjetiti ovdje, koliko te volja. Samo da mi je umrijeti kod časnih sestrica!

Majka stane milovati kćerku, moliti ju i zaklinjati — ali Josipa, koja se od slabosti jedva mogla držati na nogama, veselo i smijući se uze tježiti majku i ne da se umoliti.

— Prikaži me, majko, dragomu Bogu, i predaj se u presvetu volju njegovu!

Majka donekle utješena, ostavi napokon Josipu, obećav, da će ju skoro opet posjetiti. (Svetit te se.)

Svastice.

— Božansko Sreć to hode! — Nazad nekoliko mjeseci obećala sam bila, što više širiti Glasnik, ako na određeni dan budem se stalno odužila za neku stran. Nijesam tada uslijala bila; ali sada razumijem, zašto nijesam bila dostojna. Onaj isti dan vidim kod jedne drugarice kujilicu za povjerenika. Drugarica mi reče, da ona ne može biti povjerenica. Pomišlji: ili je ovo sluđaj, ili mi je Presv. Srce poslalo ovu kujilicu, da prije zadobijem, što želim. Odužila sam tako i učiniti, ali sam kasnije zanemarila. Onomadine bili su sasvim žalosni u kući, jer od toliko mjeseci ne primisimo pisma od brata, koji putuje na dalekom moru. Ja se počeo moliti Bož. Sreć. Kad eto danas listonoša nosi njezino pismo, a meni kujilicu za povjerenika. Što biste rekli? Ne je li bat ono Bož. Sreć, da ja budem povjerenica? Evo me dakle, da se oduzmem! Sve da sile upotrebiti, da stogod učinim na slavu onoga Božanskoga Sreća, od kojega sam toliko milosti primila.

— Za ručnog rada, »Opazila sam,« pripovijeda jedna g. učiteljica, »da neke učenice uvijek uza se drže jedan primjerak Glasnika pređih lećajeva. Na njihovo molbo čita ga često peta jedna na glas preko sata ručnog rada. A kako li se takme u čitanju! Čvrsto se nadam, da će im Glasnik postati sve to milići, nerazdroživi drag, i da će ga uvesti i u obiteljima.«

— Dječje žrtve. Jedna učiteljica pripovijeda: »Megi mojim mašinsima sakuplja 8 pretplaatnika. Siročadima su doduše ovdaknja dječa novcem, ali su bogata žarkom ljubavlju spram Bož. Sreća. Oni su pregorjeli mnogi slatki zakajci, i mnogo igračku, te ih položili kao mala žrtvu na oltar Presv. Sreća, samo da im je imati njegov Glasnik. Blagodarilo ih Presv. Sreć!«

— Dječa sva blažena. »Moja dječica, tako javlja jedna g. učiteljica, »sva blažena daju pretplaatinu, te sam prei dan dobila 11 pretplatnika. Živjelo Presv. Sreć isusovo!«

— Ganutljiv prizor u školi. Pripovijeda jedna g. učiteljica: »Nazad 2 godine nijedna učenica nije primala Glasnik. Danas eto imadem 43 pretplaatnika. Jeder u školi bio ganutljiv prizor. Razdjeljivih Glasnika Sreća Isusova među učenike, kad al' jednoj stanu teći susice niz obrazu kao kišica nebeska. »Šta ti je, mala?« — Nijesam dobitila Glasnika, a molila sam, da me upisu.« Dakako, umirim namah malog angjela, obećav, da će ga namah naručiti. Kako se mala blaženo smiješila! kô da iše kise opet prošinu zlatno sunce!



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 12. Prosinac 1902. God. XI.

Iz izi mjesечно jedanput. Stoje na godinu 48 fl., u kuću dostavljen ili s poštou 72 fl., za inozemstvo i K. 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u prosincu.

(Blaogoslovana od sv. Oca pape Leonida XIII).

Krjepost sv. vjere.



eci mi, dragi čitatelju, ima li na zemlji veće sreće, nego biti kraljem? Miliuni i miliuni podanika štuju ga i slave. Sjajna pratoja uvijek oko njega. Sluge su premnne svaki čas, da na najmanju nje-govu želju izvedu i najtežu zapovijed. I njegova palatna, njegovo pokućstvo, njegovo odijelo: kako je sve to bogato, dragocjeno i krasno! Njegov je stol prostret najizabranijim jelima, njegov perivoj pravi zemaljski raj, njegovi konji i kočije najljepši u čitavoj zemlji! Ima li još veće blago na svijetu? — Neka ti odgovori jedan plemeniti katolički kralj.

Bilo godine 1866. Došlo Ivanu, kralju saksons-komu, jedno odashlanstvo protestantskih pastora i vjer-

nika. Zahtijevali od kralja, neka dade sina svoga, prije stoljno-nasljednika, odgojiti u lutoranskoj vjeri. Saksonska je zemlja matice protestantizma, svi su gotovo stanovnici lutorani; zašto dakle da im bude kraljem jedan katolik? — Kralj im određito odvrati: „Gospodo! Moju krunu možete uvijek imati, moju savjest — nikada!“ To reče, okreće se i oda. Lutorani stali kao zabezektati.

Kralj dakle ovaj držao je katoličku vjeru za veće blago sebi i svojemu sinu, nego čitavo kraljevstvo.

Divimo li se ovomu kralju, a one se nemojmo manje diviti jednomu prijestolu seljaku u zelenoj Štajerkoj. Prije nekoliko godina izgorjela mu njegova gospodarstvena zgrada. Dvije godine prije toga tuča mu sve usjeve uništila bila. Slijedeće godine nastradali mu vò i tele. Sada mu i žena već od više sedmica teško boluje. Evo nesreće odasvuda! Seljak šta će nego k sudu, jer je bila sva prilika, da su mu zlobni ljudi zapalili onu zgradu. Ode k željezaci. U čekaonici sastao se s jednim prijateljem. S njim se stao razgovarati o svojoj nevolji. To je probudio pažnju jednoga gospodina. On se njima pridruži, pa i sjedne u ista željeznička kola. Strani gospodin pokaza najveće sažaljenje, osobito kada on sazna, da je taj seljak i načelnik (knez) u svojem mjestu. Gospodin reče: „Znam ja, tko bi Vam sigurno pomogao. Samo Vi izjavite, da želite u socijalne demokrata.“ Gospodin izvadi jedan listić: „Samо se tuj potpište, pa je sve gotovo. Doći će jedan gospodin, da razvedi Vašu štetu: a kako mi imamo i bogatih ljudi u našoj stranci, dobit ćete potporu barem od 500—1.000 forinti“. Još je dalje, a sve silnije nukao gospodin, pa i prijatelj ga nagovarao, neka samo potpiše. Na seljak im sve jednakoj najodlučnije odgovarao: „Ja sam kršćanin-katolik; ja ne žu da prevrnem vjerom, pa nudili mi blago čitavoga svijeta!“ Nije li taj seljak veličinom značaja i vjernošću prema sv. katoličkoj Crkvi bio ravan kralju Ivanu? Čast mu i slava!

A imao je i pravo! Naša sveta rimo-katolička vjera vrijedi doista više nego sve blago ovoga svijeta, jer je ona jedina prava vjera, jedina, koja može čovjeka pravo usrediti na ovom i na drugom svijetu. Za ova našu vjeru, i ni za koju drugu, milijuni su i milijuni mušenika najstraživoj progone trpjeli i život svoj položili. Za ova naša sveta rimo-katoličku vjeru, i ni za koju drugu, nađi su slavni

pregji srtali u krvave bojeve proti neprijateljima vjere, i junačku svoju krv na potoke lijevali. Braćo Hrvati! jesmo li prava djece naših katoličkih pregja, ili smo im nevrijedni izrod? Bože sačuvaj! Još je pravi Hrvat katolik od pete do glave! Hvala Bogu! Ali čuvaj se, narode, čuvaj se! jer su u zadnje vrijeme i mlegu nama ustali lažni proroci, koji ti na svu usta proriču zlatnu budućnost, samo ako se odrekneš sv. katoličke Crkve. Oni više: „Sa zapada nam je došlo svako zlo: sa istoka kora rudi bolje sreće!“ Dragi narode! Oni time hoće da kažu, da ti je ostaviti Rim, odredi se vjernosti svetoj Stolici, sv. Ocu papi! Ali nije Rim glava zapada, nego je glava svijeta! Nije rimski biskup, papa, samo Otac napadne koje Crkve, nego je Otac i pastir svih pravovjernih kršćana. Nije Isus rekao sv. Petru: „Pasi jaganje moje, ali samo na zapadu; nisi ovce moje, ali samo na zapadu!“ nego je rekao: *Pasi jaganje moje; nisi ovce moje!* Dakle svi jaganci Kristovi, na istoku i na zapadu, jesu jaganci Petrovi, jesu jagajući ajegova nasljednika, sv. Oca pape u Rimu, u vječnom gradu. Dakle ne mormo se mi katolici priključiti raskolnim crkvama na istoku, nego one nama. „I bit će jedan očinjak i jedan postir!“ Onda će i našoj domovini svanuti ljepši, sretniji dani!

Drugo. Vjera vrijednija je nego sve blago ovoga svijeta. Po tom ćeš, narode, raspoznati prave tvoje usreditelje od lažnih tvojih proroka. Oni, koji ti obećavaju krasnu budućnost, političku veličinu, veliku i sretnu domovinu: ali uz uvjet, da se odrekneš svoje lijepje, svete, od junačkih pregja kao najdragocjeniju ostavština dobivene rimo-katoličke vjere: to su lažni proroci! Knjige, časopisi i novine, koje takovim duhom dišu, ne dišu duhom kršćanskim, a niti hrvatskim. Njih baci od sebe kao guju, koja ti se hoće uvući u njedra, da te iz tiba upukne i surtonosnim otrovom pogubi. Kupiti, držati ili čitati takove spise: to je grijeh proti vjeri i savjesti i proti hrvatskomu poštenju! Pazite sada, kada se svagdje obnove protplate, da ne pretplatite na koje takove novine ili časopise, već samo na takove, koji su čistim katoličkim i hrvatskim duhom pisani! Ako vi za koji časopis ne znate, kojegu je smjera ili duha; a vi pitajte svoje duhovne pastire, svoje svećenike za savjet. „Čuvajte se lažnih proroka, koji dolaze k nama u odi-jelu očijem, a unutra su ruci grahežnici!“ (Mat. 7, 15.)

U samostanskom vrtu.

 od svršetak minulega stoljeća javno se u Zagrebu napadalo na temeljnu istinu naše svete vjere, na Božanstvo Kristovo. Neustrašivo postavio se na branik veleči, gospodin Stjepan Korenić, urednik „Katoličkoga Lista“. Nu on bje osuđen na zatvor ili na znatnu novčanu globu, a osim toga imao je da nosi parbene troškove.

Tada će presvij. nadbiskup vrhbosanski, dr. Josip Stadler, pozvati svećenike i laike neka bi složili nešto novac, koji bi se mogao uručiti neustrašivom boriocu, da njime namiri troškove. Plemenitom pozivu brojno se održavaše darekljiva sreća. Sam presvij. gospodin prvi je položio oveću svetu u to ime. Sabrani novac, 100 dukata, otpremi u prekrasnoj zlatnosrebrnoj kutijici osuđjenome branitelju božanstva Kristova. Najsjajnije se ovaj zahvalio; ali je ujedno izjavio, da je odušio, te će globu i parbene troškove podmiriti sam od svoga. No da sabrana sveta, nagje dosta je opredijeljenje, smislio je sve u jedno, te ju darovao na čast Presv. Sreću Isusovu ovdješnjoj crkvi sestara milesrdnica u zavodu, gdje je on više godina bio kateketa.

Družba sestara milesrdnica u Zagrebu slavila je upravo iste godine, naime 1898., pedesetu godišnjicu osnutka ženske učiteljske škole u samostanu. Tadašnji vrhovni nadstojnik družbe, pokojni dr. Andrija Jagatić, veliki štovatelj Presv. Sreća, sporazumiv se s veleđasnim darovateljem, odredi, da se od jednoga dijela te svote (drugi dio upotrebio se za oltar Sreća Isusova u crkvi) nabavi kip Sreća Isuseva, koji će se postaviti na mjesto, gdje će mu prolazeći dnevice čast i poklon iskazivati svakolika mlađež samostanskih škola.

Učiteljske pripravnice htjedoše od svoje strane takogjer da doprinесу u slavi Presv. Sreća. Dadoće se na ženski ručni rad, a znatnu svetu, što ju tako privređše, pa i nešto dobrovoljnih prinosa darovaše, da se taj spomenik dostoјno ogradi kamonom i željeznom ogradom. K tomu nabavise dvije pozlaćene svjetiljke, što više u crkvi pred oltarima: Presv. Sreća Isusova i preč. Sreća Marijina.

Kip bje postavljen na lijeć mješta s velikim slavlјem. U jutro 26. listopada 1898. dopratila ga u crkvu odraslija mlađež, gdje bude smješten do oltara, a oko njega djevojke u bjelini. Sv. misa služio je dr. Andrija Jagatić. Poslijе misе držao je prigodno slovo, a onda blagoslovio



Kip Srećnog Isusova u Školskom vrtu čč. ss. milosrdnica
u Zagrebu.

kip, koji se za tim ponio na određeno mjesto u vrt. U bijelo odjevene učiteljske pripravnice s bijelom tananom prijesom na glavi, digneše ga, i u čas ga ovila bjelina. Iz crkve krenuo je provod u Frankopansku i Samostansku ulicu, pa u samostanski vrt. Za ophodu ozvanjahu pjesme u slаву Presv. Sreća, što ih pjevali učiteljske pripravnice izmjenice sa sestrama milosrdnicama.

Bio to krasan i ganutljiv prizor. Naprijed svećenstvo, za njim djevojke nose kip Isusov. Rekao bih: progovorit će. Oko njega, pred njim, za njim bjelina s nepreglednom povorkom sestara. U vrtu stoji u dva reda, glava do glave, sitnija mladež samostanskih škola. Svi se pomiču u donjni dio vrta, svi, do 1200 na broju, počevši od sitne djece živališta pa do odraslih četrvrtečajka. Svi upiru oči u Božanskoga Spasitelja, svi pružaju ruke prema Njemu. Iz stotine grla ori pjesma: „O slavno vrelo milosti, Isus Spasitelj premili!“ Bio to prizor, što je potresao dušom, a oči prisutnih orosiše se suzama ganuća. Ostat će u neizbrisivoj uspomeni svakomu, tko ga je video.

Pošto se izmolile litanije, pristupi četrvrtečajka i pozdravi u ime školske mladeži kip Prešv. Sreća:

O Presveto Sreću, pogledaj amo,
I slučaj nam srca slabućne zvuke,
Što zbore spram tebi podižuće ruke.
Ti ih razumjeti moći ćeš samo,
Što kazati tebi danas bi rado,
O Sreću preslatko, malo to stado.

O predobro Sreću! vrutak nam budi,
Koj' vazda će nama davati vodu,
I napitak duši teškom u hodu,
Da njime se krjepe nemoćne grudi,
I dat će nam snagu napitak taj,
Da srca nam resi kreposti sjaj.

Od sada kraljuje kip Sreća Isusova u samostanskom vrtu, a učenice male i velike pozdravljaju ga prolazeci pokraj njega svaki dan, donažuju mu cvijeća i pale pred njim svijede osobito na prvi petak u mjesecu. (V.)

Srce Isusovo uputilo ga k lutoranu!

(Prijevijeda vѣd. g. Ivan Marić, župnik u Rakovcu, u Bosni.)

Laramaljetni je dan. Zvanični posao zove me u V., u najdalje selo moje župe. Vozim se na teretnim kolima, preko povodnih krajeva. Teško je blato već tako osvojilo, te konji upiru i zadnje svoje sile, da sretno do određenog sela već jedared prispijemo. Mačni se je put napokon sretao provalio, i evo me u selu. Drvene njegove kućice prosule se po dolama i brdeljima. U sredini, na osamlijenom jednom briješku, tihu se spustila seoska crkvica.

Ja proganjem kroz selo i evo me pod kućom seoskog kneza, u koju i unigjoh. Iza malo vremena eto i mnogih seljana u kuću, te se porazmjestiše po njoj, kako se je već dalo i moglo, i brzo se, kô ljudi, zavezu u svakakav razgovor. Govorilo se je i raspravljalo o tom i onom, nu najviše, kako je to već stari običaj u seljaka, o tom: kako se je danas svijet prozlio, pa su zato i izadla rjava vremena i nastale zle godine; kako seljaka bije svaka rjava, a siromaštvo s teških poreza oblađalo, da već gore ne može, te je dotle došlo, da se je već otelo živjeti.

Tako je jedan jadò ovako, a drugi onako, dok to njihovo jadanje i kukanje ne prekide jedan onizak čovjek, te kao zaruži ljude, što nemaju prečega posla, nego se samo besposleno jadati i tužiti, mjesto da gledaju, kako će se valjano posla svoga prilvattiti i Bogu se moliti i preporučiti se u svojim potrebama Sveti Isusovu. Ono će dati, pa će sve dobro biti, pa i bolje nego mi mislimo. Tako se je to jednom kod njega dogodilo. I on uzme pripovijedati jedan događaj, gdje mu je Srce Isusovo očito pomoglo baš onda, kad je mislio, da je već sve propalo.

„Pred nekoliko godina,“ reče, „a ima ih već pedesta, dosegli se ja sa svojom kućom amo u Bosnu, i nastavih se ono tamo dolje u mjeatu Rovinjima. Kako sam bio čovjek siromah, te nijesam znao ni kuda ni kamо, pribijem se kao kmet u jednoga gospodara, da mu radim i zemlju obragujem, ne bih li samo kako prehranio svoju obitelj. Tako sam kod toga gospodara bio, radio, patio se: mučio ravnu godinu dana. Nastala bila i druga godina, kad li eto jednoga dana gospodara, pa ni pet ni šest, već mi reče, da se gledam što prije seliti sa njegove zemlje, jer je misli dati jednomu drugomu. Ja nijesam znao ni za što, ni rad što me 'goni.

Nijesam mu pako smio ništa kazati, jer je on gospodar. Nego dušu u se! A on, kad mi to odreza, okrenu se i ode.

Ta me nemila riječ gospodara posjeće kano britka sablja i rani me do dna moje duše. Što ču sada jadan i kukavan? A nije mi toliko bilo stalo do sebe — jer riva glava kruha načje — koliko do ono moje nejake i sitne djece. Nijesam upravo znao ni kuda ču si kamo du, jer sam bio čovjek stranac i nepoznanač; a osim toga opet bilo i negzadno doba godine, u proljeće, kada svak tvrdо za sobom vrata pritvara, a na tujjina ni glave ne okreće. Sto me je bilo crnih misli zaokupilo, i sto mi teških briga glavu trlo sve premišljavajući, šta ču sada siromah početi, kud li ču se okreauti, jer paru se nema, a uzajmiti se ne da; na glavi mi pako tolika nejačad, koju valja gdje unijeti pod krov, da ne poskapa na onako zlu vremenu.

U toj svojoj muci i teškim mislima trgoh se ipak i rekoh sam sebi: Bog je tako naredio, pa hvala mu i na tomu, a dat će zar pa će i dobro biti.

Čuo sam ja opet bio, ali negdje podavno, gdje vele, da nema danas ništa boljega, ako koga snagje kakva muka i nevolja, već da se pomoli i preporuči Šetu Isusovu, pa se više slobodno nema ništa bojati. Kad je tako, rekoh si, hajde idem i ja pomoliti se i preporučiti Šetu Isusovu. Pa kada svačiju molitvu čuje, ne će zar moje same prečuti. Ta nijesam ni ja zar otpadnik ovoga svijeta. Ja kleknut i ruke sklopiv i uzeb se moliti i preporučivati Šetu Isusovu, kako sam samo najbolje znao i umio, da me pomogne i da izbavi mene i moju djecu iz ove čemerne nevolje.

Ja se tako pomolih. Ali dà, pusta me briga ne ostavlja. Sto mi se opet teških misli po glavi vrzlo i mělo. Napokon iznjeh iz kuće i nagjoh se, a ni sam ne znam kako, na cesti, koja vodi gore u mjesto Maglajane. Idem ti ja sve gore cestom, a ni sam te znam, zašto baš tam idem, kad je bilo i daleko i nepoznato mi mjesto. Niti sam tude kada bio, niti koga poznam. A i kako bih pozno, kad su tude sve sami Nijemci, a ja opet stranac iz daleka kraja. Kako sam tužan i žalostan putem išao, pogledavam opet koji put na one lijepe seoske kuće, te sav uzdalhem, da svak ima „sviju kućicu svoju slobodicu“, a samo ne ja i moja siromašna nejačad. Eto me napokon i u samom mjestu. Sve jednako idem kroz nj dalje uz cestu. Ni iz daleka upravo ne slutim, da bi me tude mogla iznenada obasjati kakva

sreća. Pa i kako bih? kad niti ja koga tude znam, niti tko mene. Onako zamišljen i pokusjen idem svejednako dalje, i preda se gledim, jer mi teške brige ne daju ni glave dići.

Sretoh jednoga gospodina.

Gospodin taj bijaše gospodar velikoga dobra u tom mjestu, baš pravi „dupligarda“. Bio je Nijemac i, kako sam čuo, pravi lutoran. Ali bio šta bio, ja samo to znam, da je bio pravi čovjek, kako to Bog zapovijeda, jer je znao na siromaka pogledati i potrebuu udjeliti. Ele ovaj gospodin, Bog mu dao i ovoga i onoga svijeta! vidje me tako zamišljena, pa me zapita, šta mi je i zašto sam tako tužan i zamišljen. A kud će sreća, te i ja umjedob koju njemački progovoriti. Ja mu dakle ispričam sve onako po duši, kakoovo me je zlo i nevolja snašla. Gospodin taj bijaše milostiva srca i za Boga znade, Bog mu dao! pa mi reče: „Ne boj se, božja siroto, eto ja baš imam jednu praznu kuću, i uz nju bašču, pa ču ju dati tebi, da se u nju zakloniš sa svojom siromašnom djecom. A ne ćeš kod mene ni gladovati. Dat ču ti na godinu toliko pšenice, raži i kukuruz, koliko god ustrebaš. Uz to ču ti pak dati još i jednu kravu, da imadneš mlijeka za djecu si. A u bašči, što je uz kuću, sadi si po volji, što znači što hoćeš, i sve će biti tvoje. Nikoga drugoga pošla ne ćeš imati kod mene, nego ćeš samo paxiti mi na polja i čuvati ih i prigledati oko kuće. Sada idи“, reče mi, „uzmi što tamо u Rovinama svoga imas. I prijeđi amo: a kuća ti je eto otvorena.“

Tko sada sretniji na ovomu svijetu od mene! Čini mi se, ni sa samim carem ne bih se promijenio.

Ali eto opet puste po me muke, što ja čub, da je taj dobri gospodar na nesreću lutoran, i to, kako vele, baš onako pravi lutoran. Pa se ja pobojah, da me ne bi u mojoj pravoj vjeri Isusa voj smotř, ili još gore, gonio me, da se prevjerim. A to ne bili živ hotio, pa ni za sve blago ovoga svijeta. Jer nije to šala: vjera prevrnuti i dušu u muke paklene izgubiti. Ja se sav smeo i uhvatio se, što ne vele, baš kô pile u kućine, pa ne zaam, šta bih radio. Amo dobar čovjek sve mi daje, da bolje nijesam imao, ni otkada sam posto; a onamo opet bojim se za svoju vjeru. Napokon se ja nje kako usmjerili, i rekoh: „Molim Vas, dobar gospodaru, ja sam katolik; pa hoću li ja moći, molim Vas, kod Vas živjeti po svojoj vjeri?“ — „Nemaj brige, dobar čovjče,“ reče mi, „nitke ti ne će ni smetati, ni braniti u tvojoj vjeri; jer i

ja znam za Boža, pa dajem, da svak onako živi, kako mu njegov zakon donosi.“

Ja sam sada vesel i presretan zahvalim mu se i blagosiljavajući ga po sto puta, da mu Bož svako dobro dadne, što si samo može poželjeti, odem natrag u Rovine; a čini mi se, sve kô na krilima. Tude ti ja uzeh svoju djecu, i pokupim one malo kukavne robe, što sam ju imao, i doseglih se u Maglajane, i sjedoh u kuću onoga dobrog gospodara.

Bože moj! kako mi je bilo lijepo i dobro kod njega! On dobar kô dobar, a u kući mi svega dosta kô na Božić, a u crkvu, ako sam htio, mogao sam svaki dan. A Bože sačuvaj! da bi mi on branio, ma ikadu, nedjeljom i svecem idu k misi, ili da bi me gonio na kakav rad. Jok! Duša bih ogriješio, kad bih to kazao. Sretno li je to bilo vrijemo po me i po mojoj djeci; jer nam je bilo dobro, nma, što se veli, kô bubregu u loju.

Ali komu sam se morao zahvaliti za tu sreću i dobro, šta mislite, moji ljudi? — Srcu Isusovu, ljudi moji, i nikomu drugomu! Srcu Isusovu sam se molio, Srcu Isusovu sam se preporučivao, i ovo je milostivo pogledalo na me i na moju sirotinju; to je sa mnom providjelo i bolje, nego sam si i željeti mogao. Zato mu hvala i slava po sto puta!

Tako sam ja bio kad toga dobrog gospodara neke dvije godine, i uvijek sam imao svega u izobilju. A kada pred nešto vremena dobih od carevine zemlje, zahvalih mu se i preselih evo amo. Dan danas, kad se god sjetim onih sretnih vremena, uzdahnem za njima i hvalam Srcu Isusovu za onu dobrotu i milost, što ju je učinilo meni i mojoj obitelji. Pa i sada uvijek u svojim potrehama rekam: „Sreci Isusovo, spasenje onim, koji u Te ušau, smiju nam se!“

Tim završi taj dobri čovjek svoje pripovijedanje, a mi svi slušasmo; i ja se pozurim, da to objelodanim u Glassniku Presvetogoga Srca Isusova, neka se i drugi potrebni, a osobito naši težaci, koje bije svaki jad i bijeda, u svojoj gorkej nevolji obrate pouzdano poput ovoga dobrog čovjeka Sreci Isusovu. Ono će ih za stalno uslišati; jer je to Samo obećalo, a njegovo se obećanje, njegova Božanska zadana riječ mora ispuniti. Tâ sâm je rekao: „Nebo i zemlja će proći, ali riječi moje ne će proći.“



Oj! sretne li . . .

(Sajevac: Cetinski milar.)

Oj! sretne li one noći,
Kada nam se o ponoći
Narodio Isus Bog!

Oj! sretne li Majke Djeve,
Slišajući rajske pjeve.
A u slavu Rogjenog!

Oj! sretna li časa toga
I Josipa pravednoga
Gledajući skoro raj!

Oj! sretnih li pastira
Slišajući rječi mira,
Gledajući noćni sjaj!

Oj! sretna li stana toga,
Priprostoga, uhogoga.
U komu se rodi Spas!

Oj! sretnih li svih grješnika,
Bogataša, nevojnika,
Koji čuše Njegov glas!

Oj! sretna li tog svakoga,
Koji ljubi svoga Boga,
Njegov sljedi nauk svet!

Oj! sretnih li duša svetih,
Koje Njega mogu zr'jeti
Ostavivši ovaj svjet!

— 232 —

Vjesnik.

Italija. Kip Sreca Isusova. Na početku XX. vijeka podigaoće u Italiji na visokim gorama dvadeset gornostanih spomenika u slavu Isusu Kristu, Spasitelju svijeta i na uspomenu onih XIX. vjekova, za kojih već vrlada, a dvadesetomu vijeku na opornenu, da ga i on ima priznati svojim Kraljem, hoće li biti sretan. Ovi su spomenici većinom ogromni križevi ili raspela. Nu kako XX. vijek ima

biti „vijek Sreća Isusova“ — te je XX. spomenik kolosalan kip Sreća Isusova. Taj se je kip postavio na brdo Saccarello u Liguriji. Sv. Otac dao ga u svoje ime blagosloviti i okrunuti. Saccarello je nedaleko od Ventimiglia na granici Francuske. Kip je tako postavljen, da Spasitelj upire svoj pogled prema Francuskoj, gdje se je njegovo Presv. Sreć očitovalo, na koja se je zemlja sada tako nesretno od njega odvratila. Krunu za taj kip posvetio je sam sv. Otac još prošle godine. Krunidba veoma se svečano obavila u naznnosti od deset tisuća hodočasnika. Stalak kipov, krasno sagragjen, gotovo je dva puta veći od samoga kipa.

Stupnik (kod Zagreba). Zastava. Nije čudo, kada dijeti u tugjini, dogje li do nevolje, poput Preradovićeva „Putnika“, gorko zacvili, sjetajući se majke svoje. Ali je dvostruko plemenitija njegova ljubav, ako se majke sjeća, i kada mu je dobro. Tako i pravi Hrvat u tugjini ni u nestrči ni u sreći ne zaboravlja majke svoje domovine, a niti još bolje si i vjernije majke: sv. katoličke Crkve, pa ni župne crkve, gdje se je pokretio i djetetom Božjim postao. Takovi su Hrvati neki stupnički župljani u Americi. Oni sakupiše među sobom lijepu svatu novaca, te ju poslaše svojemu župniku, da u ime njihove nahavi za stupničku župu zastava na slavu Presv. Sreća Isusova i preč. Sreć Marijina. Na Malu Gospojinu blagoslovljena bi ova zastava vrlo svećanim načinom uz prisutnost upravo moćstva naroda domaćeg a iz obližnjih župa. Neka ovim plemenitim američkim Hrvatima Presv. Sreć za tu vjernu ljubav blagosloví sve pute i trude u dalekoj zemlji, te im u svoje vrijeme udijeli streljan povratak! (Sr. Kat. List str. 474.)

Medov-Dolac (Dalm.) Posveta djece. Zabitno je naše selo, moji su župljani posve siromašni: no u bogoljupstvu k Presv. Sreću mnogima predsjedaće. Na blagdan Sreća Isusova gva se župa listom digta, da posveta djece što veličanstvenije uspije. Evo žarbe u selu! Roditelji i djeca sve vrve k crkvi. Ma ni ciglo dijete nije ostalo kod kuće, a da od roditelja nije bilo praćeno i milom Isusu poklonjeno. A majke? Svetim i plemenitim oduševljenjem vraće su uzdahnute: „Kad bi ovo dijete, koje Ti poklanjam i Tebi, mili Isuse, posvećujem, imalo kassnije izgubiti svoju dušu, lase se, digni mi ga odmah!“ Za mojih 27 godina župnikovanja, ovaj dan posvete djece bio mi je jedan između najradosnijih. Posvetilo se tako 349 djece. Svako dijete, kraj

svoga siromaštva, poklonio je svojih 10 filira za spomenik Sreću Isusova u Loretu, te sakupili tako 34 K., k tomu još 4 K. od staloga naroda. Živjelo Presv. Sreću Isusovo! (P. F. župnik.)

Bratovština Sreća Isusova. Na Rokovo, dne 16. kolovoza, svećanim je načinom uvezena bratovština Presv. Sreća Isusova u *Vrbju* (Slavon.). Poslije propovijedi i „Posveta“, a zatim mnogobrojna procesija s prekrasnim kipom Sreća Isusova. — Isto tako u *Jeseniku* (Hrv.) dne 24. kolovoza. Kod procesije s kipom Sreća Isusova sudjelovalo i vatrogasno društvo uz silu naroda. Kod propovijedi bila je crkva dupkom puna.

Klanjec (Hrv.) Narod kod nas kako štuje Presv. Sreću Isusovo. I oltar Sreća Isusova imamo s prekrasnim kipom od Stifflessera. Svaki prvi petak u mjesecu slavimo s bratovskom sv. misom i litanijama. Mjeseca lipnja djevojke svaki dan pjevaju krasne pjesme Sreću Isusovu na čast. (B. H. franjevac).

Carnik (Slavonija). Svetе misije dne 13. rujna svršile se ophodom. Nosiло se Sreću Isusovo, načinjeno iz prirodnog evijeća. Došavši do slavoluka, otpjevala se pjesma: „Do nebosa“, i ophod krenuo natrag. (Sr. Kat. List, str. 485.)

Vrbje (Slavonija). Za svetih misija svaki je dan bilo kratko slovo o Presv. Sreći Isusovoj. Svagdje se orila „zlatna krunica“: pjevali ju u crkvi i kod kuće, na polju i ophodnim redom idući putevima. Svagdje se odzvanjalo: „Isuse, blaga i ponizna sreća, učini sreću moje po Sreću svome!“ (L. G.)

— * * * —

Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se dobitnik ne potpisuje potpisnim imenom i prezimom, ne mogu se nikako nesrediti.

Urednik.

III. Izvor milosti duševnih.

7. Srećna smrt.

— „Tu može pomoci samo Sreću Isusovo!“ Ljetnik (Istra). jedan činovnik ležao ved preko dva mjeseca bolesti. Njegovale ga čd. sv. Krža. „To su angeli!“ rečao bi bolesni, diveci se njihovoj ustrlijivoći. Nu kađi bi ovi angeli! Ali ko i drugi prosti smrtnik njemu samo izdaleka spomenuo sv. sakramente, da si ga onda vidi! Samo što

Bi celo, silno se uzrojuje i određito izjavio, da ne će. Neka ga poste na miru a otim »ludorijama«. Jednog gospogu, koja ga više puta posjetila, priznade, da od svoje »mature«, dakle punih 27 godina, nije primio sakramenta man ni jednoga. »Tu može pomoći jedino Srce Isusovo!« — reče d. a. poglavarica. Sta toče se revno moliti češ sestre i druge pobodne duše. Desno se tamo jedan redovnik. Nadvojvođkinja Marija Terezija umolila ga, ne bi li i on »spokušao svoju sreću«. Redovnik požili bolesniku. Tok što ga ugebda umiridi činovnik, namah se sjeti, čemu sluti taj njemu jako nepovoljni posjet. Sta će, već velikom črbljaroštu stade pripovijedati i nabrajati sve tanku po tanku, sve svoju bolest, nadajući su, da svećenik tako ne će prava ni doći do riječi. A tako i bi, Odlanulo bolesniku, riječkvi se neugodnoga posjeta. Nu eto svećenika sazdran opet k njemu. A treti put, eto gubje se nač gospodin najpripravnije isporučiti i pričesti. Kako munja prošao se kod svih znanača glas o toj pobedi Srca Isusova. Sve su radiovalo, nu sam bolesnik naišao. On zanolj če sestre i druga, koje je prijašnjem vladanjem rastrušio bio, za oproštenje, te ih sve uvjerasava, da je sada potpuno zadovoljan. A Šta bi bez ove osovine milosti Presv. Srca od njega bilo? On se svećnjak nadao, da će ozdraviti, a tek jedan sat prije smrti uvjeroio se, da mu je umrijeti! Nu ovako pomireni s Bogom, blago i spokojno umnu u milosti Presv. Srca.

— Ipak oprostio! Preputnik (Hrvatska). Jedan mladić bio je na umoru. Ni sada nije htio da se ponisti s nekakvim ljudima, s kojima je živio i zavadi. Bojasmo se, da će umrijeti u tom žalostnom stanju. Mnogo smo se molili za njega Presv. Srcu, pa i sâm rado bi molio preporučene mu molitve. Ali kada se spomenute pomirenje, uzrojuje bi se i prekum rasgorjet, dađe bi rekao ove grozne riječi: »Znam, da će zato u pakao; ali oprostiti ne ču pa ne ču! Nego Sreća Isusova, »mir i pomirenje naće«, umekšalo je to sreću. On najedanput sam zanimalo, da se pozovu oni, i suznim ih odima molio za oproštenje. Nekoliko dana iz loga skrivjeno smrtno je umro.

— Zar da nam otac dvostrukom smrću umre? Parohidin (Hrvatska). Moj otac živio je mnogo godina daleko od Boga. Kad se lani teško obolio, moljasm ga, da ga opet povraći u narudžbu svoga Stvoritelja. Ali on ni čuti o tom. Počasno počajno svećenika, ali na žalost, moj otac ne če, da ga pusti preda se. »Ah!« uzduhnemo, »zar da nam otac dvostrukom smrću umre?« Utekušmo se k Srcu onoga, koji i najhudijska smrć ugrijati može. I gled za koji dan peštade moj otac na sv. isporijev, te prisivi sve sv. sakramente umirućih, presmiju izmireni s Bogom.

— Blažena smrt — kruna života. Dalmacija. Ne dugo iza kako sam pošao u samostan (sr. prijašnji broj), moj se otac teško razbolio. Želio me prije smrti još jednom vidjeti. Moji poglavareći rudočki to dopustili, ali ranac okoločni ne dade. Namjesto sebe poslali mu svoje propelo s popratnim listom, a megijutim spravib žarku prošnje na Bož. Sreću, neka bi ga ono uješlio i razdatilo melemom svoje ljudavi. I gled naskoro ero mi ista, gled mi se jasnjavao: »Onc je volji Boljoj posve odan, pa veli, da Te jo već predlaže Presv. Sreću Isusova.« Ovome Sreću krovova ou i posljednju želju svoju. Jedina vježba bila mu pri tome ponisana, da je svoje dijete poklonio Sreću svoga vježbnoga Soca. Presv. Sreća nagradilo mu ovo velikodlje. Ono mu posla ikvenada vrijednoga redovnika, fra L. K., koji će mu ostaliti časove sa mrine borbe. Evo, kako me o tom obavještaje: »Ne mogu, a da Ti

neživotitam angjeosku smrt Troga oca. Bolest ga privela do pravog mučenstva. Na osi sve bolesti snadao je Jobovom trpijivošću. Nekoliko se je počela isporijedio i prideatio, a tri dana prije smrti primio je i zadnju sv. pomstu. Ja sam ga više puta posjetio. On je svegjer ponarlijao za mnoge razne malitve; slatka imena Isusa, Marije i Josipa u poseću zanizavao; itaspetogje cijelivao, i voljil se Bođoj sveredno predavao, željno obekujući čas zdravljenja sa svojim lisanom. Ja sam neprezimao bio kod uglađivanja njegova, a on mi od srca zahvaljivao za duhovnu ljubav. Mogu reći, da osako svete smrti nijesam jed vidio. Dan Bog, te moji i Tvoji posljednji časovi bili osako srećni i sveti, kao što njegovi!»



Iz lisanice naše.

— Hocemo li se opet preplatiti? — Kada je došlo vrijeme za preplatu, onda da viđa veselja u nas. — pripovijeda jedna djevojka iz Pr. (Hrvatske). — Jedna se lana zaprijetila možku veleći: »Pazi, ako zaboraviš dati za moj Glasnik! Sto bih radiila čitavu godinu, kad ne bih imala Glasnika da ga čtam?« Jedna starica odgovori na upit, da li će se opet preplatići: »Kako ne bih, kad je zadnji broj bio tako zanimiv. Sigurno će biti u novoj godini još krasniji! Uz sve to bilo ih je ipak, koji su govorili: »Ah, ja nemam vremena,« ili: »Pa to je dosta skupo, i tako aliene. Na ovo zadnju primjedu dobila je jedna odgovor: »Kad biste Vi doznali za jednu stvar, koja bi resila Vašu kuću, ne biste faljeli ni četiri krune, samo da ju sto grje dobijete. A ovilje, gđije biste našli mnogo ureza za Vašu kuću, zašto zar kukavnih 72 flira? On bi Vam s Glasnikom donijeli mnogo veću korist nego sav ureza kuće i kuhinje Vale.« I gđe! došta je iša par dana i ova štendija u svom djeпу stvorila 72 flira za Glasnik.«

— Dvije starice, kako računaju. Neka starica, kako pripovijeda jedna reyna povjerenica, na moju je molbu pristala, da će platiti Glasnik za jednu sirotu. Premetajući dugo subim svojim pralima po novčarci, napokon će meni: »Možeš mi ne ču više dugo živjeti. Dajem vam esu za sada polovicu, a ostalo će naknadno, ako potivim.« — Evo druge starice: ne deje već dobro, a slabko i vidi. I ona će platiti za jednu siromašnu ženu. Kada se već sporazumjesmo, reći će oca na jednom: »Ja bih do godine mogla umrijeti, pa ne bih mogla više platiti: već daskle onoj siroti preplata za dvije godine!« Te dvije opreko doživjele u razmaku od 8 dana. Koja je starica bolje računala?

— Čovjek postaje poboljni. — Neki dan, — pripovijeda jedna učiteljica, — došla je k mesni gospodrigi, nova preplatačica Glasnika, pa vodi: »Ali je dobro držati ovaj Glasnik! Čovjek postaje poboljni i neudi se mnogo loga. Prije ja nijesam molila, teško mi je bilo izmoliti nekoliko Očonaca, a sada molim svaku večer.« — Ista se devet godina nije isporijedila, a ovih dana ide u Z. pa će se tamo isporijediti. *

Sv. Ambrozije.

(Uz našu sliku).

Kada je sv. Ambrozije bio sudac u Miljanu, narod ga izabrao biskupom. Nerado se latio teške službe, nu junački ju vratio. Car Teodozije prestroga je kaznio grad Solun za jednu bunu. Vojnici njegovi za tri sata poklaže do sedam tisuća ljudi. Ambrozije opomenut cara, neka čini pokoru. Car ne mari za to. Sad će ga neustrašivi biskup dočekati pred crkvenim vratima i zahraniti mu ulaz. »Kad si slijedio Davida“ izgrijehu, «reči mu sr. biskup, »ali jedi ga i u pokori!« Silni car



postula biskupa, te očini javnu pokoru. Divna je primjera za naše doba! Na slići u sarajevskoj katedralci čitaš Svecu na prizmu rijeći: »Te Deum laudamus«, t. j. »Teče Boga hvalimo!« Svetac raskrilio ruke i podigao je ih k nebu, kô da je upravo zapjevac divni osaj hvalospjeva, koji se često po njemu zove »Ambrozijski«. Sv. Ambrozije krslio je sv. Augustina. Umro je g. 397., a slavi se 7. prosinca.





Josipa tajna.

(Sustek).

Jma već više mjeseci, otkako se naša Josipa razboljela. Kada je bolest bila krenula na gore, bili su ju iz sirotišta premjestili u bolnicu, gdje smo ju baš našli. Nu nici drugarice nijesu je zaboravile. Izmoliše si dozvola, da smiju ju posjetiti. Evo ih danas kod Josipe, a ona vesela, kô da je najzdravija.

— Ne češ li nam, draga Josipo, napokon saopći tajnu svoju?

— Hoću baš danas; jer mi i osako nije više dugo živjeti. Čujte dakle. Vi se dobro još sjeđate, kako nam je o. Isusovac u duhovnim vježbama tako vatreno govorio o Srcu Isusovu i toliko nam preporučivao veliku devetnicu prvi petak. „Ako želite koju osobitu milost“, tako nav on svjetovao, „a ono nastojite praviti devetnicu, koja se nadira sve mili Presvetomu Srcu: devetnicu od samih svetih pričesti, u prvi petak mjeseca. I vidjet ćete: uslišat će vas!“ Na to se ja silno zamisljam. Još godinu dana, pomislim, pa moram ostaviti zavod. Pa šta će ja onda sirotina? Časnom sestrom ne mogu ja postati. Ne čutim se ja za to ni sposobnom ni pozvanom. A u svijet? joj, u opaki svijet?! Uvidjela sam,

da bih se ja tamo, kako sam lakoumne čudi, brzo iskvarila. Ja pako hoću, da ostanem djevicom, da jednoć u raju sa zborom djevica slijedim Božanskoga Jaganca te pjevam pjesmu, što ju same djevice pjevaju. Ne mogu li dakle sačuvati vijenac djevičanstva ni u svijetu ni u samostanu: šta mi onda preostaje drugo, van umrijeti, pa u nebo? Oj, lijepo li je umrijeti djevicom! Ja dakle namah otpočeh devetnicih prvih petaka za milost, da me Presveto Srce uzme k sebi, prije nego moram ostaviti mili naš zavod. I već sam ju sretno i svršila, a vi i same vidite, da će me Presveto Srce uslijediti. Evo to je moja tajna! — Sada vas samo još jedno molim: pravite mi lijepu bijelu opravu za pogreb, i donesite mi ju, da ju vidim, prije no umrem.

Josipa se jako umorila ovim govorom, što ga je često morala prekinuti zbog kašlja i slabosti. Drugarice duboko bile ganute. Oproštio se s milom Josipom, pa odošla.

Često si ih sad mogao vidjeti, gdje pomoću časnih sestara prave bijelu mrtvačku odjeću za umiruću drugaricu. Kako su pri tom bile ozbiljne i sjetne! Veseli smijeh nije im nikako htio na usmice!

Evo gotove bijele oprave! Nu kako će ju sad predati Josipi? Nije li se ipak bojati, da će ju nemilo dplašiti i rastuziti, kad joj pokažu mrtvačku opravu njezinu? Zahranuta srca daju se djevojke s predstojnicom Josipinom na put u bolnicu. Unigje predstojnica sama, a djevojke čekaju pred vratima. Predstojnica milo se razgovara s dragom Josipom, no srec jej nikako ne da, te kaže, da vani čekaju drugarice s mrtvačkom haljinom.

— Ali, časna sestriće, šta je s mojom bijelom opravom? — počne najedanput Josipa sama. — Nijesu li je drugarice još svršile? Kad će mi ju donijeti, da ju vidim?

Dobroj predstojnjici navru tople suze na oči.

— Kada već hoćeš, draga Josipo, donijet će ju.

Ona ustane i zove drugarice u sobu. One tiho i plašljivo unilaze, stupaju kô na jajima, a jedva se usuguju dihati.

Nu Josipa veselo ih dočekuje, raduje se bijeloj haljini, poljubi ju pobožno i šapće im:

— Hvala, stoput hvala! Metnite to 'vamo, do nogu mojih, neka se nagledam!

— Ti ćeš dakle, draga Josipo, doista skoro u raj? — jedva zamuća jedna drugarica. — Oj preporuči nas onda

Blaženoj Gospoj, svetomu Josipu, imenjaku tvojemu, i Presvetomu Sreću Isusovu!

— Hoću, hoću! Oboćajem! — šapnu slabačnim glasom Josipa.

Tih, na pô glasa, jecajući, udaljše se drugarice. Zadnji su put živu vidjele milu svoju Josipu. — — —

Doista je čudna bila ova Josipina bolest. Prije godinu dana bila je jedna od najzdravijih. No u proljeće iza onih duhovnih vježba, pošto je počela veliku devetnicu za tajnu svoju želju, doista se razbolje. Stvar se u prvi mah nije činila tako opasnom. Ali Josipa će namah miloje svojoj nadstojnjici: „Vidite, da se Presveto Sreću žuri uslisati molitvu moju?“ — A kada je bolest krenula na gore, te je vidjela, da će doista od nje umrijeti, onda će joj veselo: „Oh kolike sam zadovoljna! Presveto je Srce uslijalo molitve moje!“

U toj bolesti, osobito u zadnje vrijeme, morala je puno trpjeti. No u ovoj „školi patnja“ značaj se njezin veoma povoljno promjenio. Uvijek vedra i umiljata, s velikom bi strpljivošću podnosila sve болi i neugodnosti dugotrajne bolje. Nije ni htjela, da ju tko sažaljuje. Kad bi joj došli u pohode rogjači i prijatelji, te ju stali sažaljivati, onda bi se Josipa znala kriti pod pokrivačem, i nije više pomolila lica, dok se oni ne bi udaljili. Pano bi se i rado za bolesti molila, a često se znala i svladati. Ove pobjedice snopčivala bi ona kao „tajne“ miloje svojoj nadstojnici, koja ju je često pohodila i na ustrajnost i strpljivost podrila.

Kada joj se približavao zadnji čas, bio je obični ispojednik njezin sâm bolestan. Zahvalna Josipa usmenom sporučkom ostavila mu jednu boca slatkoga Dalmatince „Prošeka“, neka ga okrijepi u bolesti.

Na sveta Tri kralja 1899. zadnji put primila svete sakramente.

Osvanu 11. siječnja. Josipa bila je vrlo vrlo slaba. Kad bude o podne, stadoše zvana skladno i miloglasno pozivljati na „Gospin pozdrav“. I naša umiruća djevica bijedim usnicama pozdravi Kraljicu djevice. Sad časna sestra bolničarka hoće da se udalji, jer ju zvono zove na objed. Još jedanput pogleda Josipu, a ona ju zamoli, da ostane, jer će skoro umrijeti. Pa tako i bi. Za koji čas, pobožno zazivajući Blaženu Djevicu i Presveto Sreću Isu-

sovo, ispušti djevičansku dušu, koja poleti nebeskomu si, Zaručniku u vječni zagrljaj. — — —

Kada je sutrađan u onoj žugjenoj bijeloj haljini svojoj, s vijencem na glavi, blijeđa kô mramor, ali prijazna lica, ležala na mrtvačkom odu, mnogome, koji je znao za tajnu njezinu, izvinuo se uzdah: „Sretna Josipo! Sretna zaručnica Srca Isusova!“ A po gotovo tko ju je vidio za one teške bolesti, nikada ne će zaboraviti onoga mira i zadovoljstva, onoga čistoga čežnjuća za nebeskim si Zaručnikom, one svete nestripljivosti, kojem je Učekivala zadnja ura.

Tajna Josipina bila je i tajna nedokučive, no ljudske providnosti Božje, tajna milosti Presv. Srca i sjajna potvrda „velikog obećanja“ pa „velike devetnice spasu“.

DRAFT

Iz ljetnice naše.

Ljeto na izmaku, pa še revna učiteljica u školi: »Djeco! koja od vas najvoli Presv. Srce, kojemu ste se posvetili?« — »Ja! ja! i ponovni: »ja!« — »Koja bi bijela o tom dragom Srcu svakog mjeseca nello bijega citati?« I opet onaj fotredeset i pedesetkratni »ja!« — »Koja bi dake bijela držati Glasnik Srca Isusova? Plaća se 42 — 78 fl.« Građa kao da su prenukla, plasovi nijesu tako zagrijani. Pobilježim dvadesetak, tridesetak njih, a ostale? Za sada nista, dekati ču: jer djeci će sumu među sobom poticati se, pa ču, znam, još koju ta pohiljost naknadno.

Dogovaraju se, a evo što je od tog dogovaranja do nesen dobro. »Zašto se ti ne pretplatiti? Bar ti imaš čime.« — »Baš sada ne mogu, jer štedim za srebrenu uticu.« Dake ovaj malo materijalista cijeni više željenu uru, nego koje dobro znače. Što bi iz toga ljetica palo u te mlado neiskusno srce.

»Detali li ti?« — »Detali! Ja ču ga i sama platiti, evo kako: Moja laka daje mi svaki put, kad dohvijem polihvalnicu, 10 fl. Ja ču ove svaki put dati svojoj učiteljici, dok pa ne isplatim. U zajednici s mojom prijateljicom utećemo juš jedan za sirovuljku. Ona ne može, a mi ćemo sad jedna, sad druga privorati svoju uklinu u 10 sati.« (K.)

